

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S NO
FAIRY TALE KING.

A ROYAL ELITE BOOK

CRUEL KING

RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CRUEL KING

KRALİYET ELİT KİTABI

RINA KENT

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

Blurb

Oynatma

Listesi

1. Astrid
2. Astrid
3. Levi
4. Astrid
5. Astrid
6. Levi
7. Astrid
8. Astrid
9. Levi
10. Astrid
11. Levi
12. Astrid
13. Levi
14. Astrid
15. Astrid
16. Levi
17. Astrid
18. Astrid
19. Levi
20. Astrid
21. Astrid
22. Levi
23. Astrid
24. Astrid

25. [Astrid](#)
26. [Levi](#)
27. [Astrid](#)
28. [Astrid](#)
29. [Levi](#)
30. [Astrid](#)
31. [Levi](#)
32. [Astrid](#)
33. [Levi](#)
34. [Astrid](#)
35. [Astrid](#)
36. [Levi](#)
37. [Astrid](#)
38. [Astrid](#)
39. [Levi](#)
40. [Astrid](#)
41. [Astrid](#)
42. [Levi](#)
43. [Astrid](#)
44. [Astrid](#)
45. [Levi](#)
46. [Astrid](#)
47. [Astrid](#)
48. [Levi](#)
49. [Levi](#)
50. [Astrid](#)
51. [Levi](#)
52. [Astrid](#)
53. [Astrid](#)
54. [Levi](#)
55. [Astrid](#)

[Epilog - Astrid Bonus](#)

[Sahnesi](#)

Sırada ne var?

Ayrıca Yazan: Rina

Kent Yazar Hakkında

Görünmez olanlara.

YAZAR NOTU

Karakterlere ve yazarın kökenlerine sadık kalmak için, *Zalim Kral*'ın kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazımı İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Zalim Kral, sadece yetişkin okuyuculara yönelik bir Yeni Yetişkin aşk romanıdır. Bu kitapta kötü bir kahraman, aşıklara düşmanlar, kızgınlık ve açık / yoğun cinsel durumlar vardır. Eğer tatlı bir romantizm arıyorsanız, bu kitap size göre DEĞİL.

Daha önce yayınlanan kitabın yanı sıra, bu versiyon daha önce hiç yayınlanmamış bir bonus sahne içeriyor.

Zalim Kral, Kraliyet Eliti dünyasında tamamen bağımsız bir kitaptır. Bundan önce hiçbir kitap okunmamalıdır.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

BLURB

O bir peri masalı kralı değil.

Levi

İşte, küçük prenses. Ben senin kralınım.

Üç kuralın var. Eğil. Kır. Diz çök.

Benimle istediğiniz kadar dövüşün, ama çok yakında çok yaşa kral diye bağıracaksınız.

Astrid

Bir gün Kraliyet Elit Okulu'nun küçük sineğiyim, ertesi gün avlanıyorum ve ölüme terk ediliyorum.

Sadece hayatımı parçalara ayırmakla kalmıyor, aynı zamanda kalbimin de peşine düşüyor.

Beni kırdığını sanıyor ama yeni prenses kralı d i z e getirecek.

OYUN LİSTESİ

Tema Şarkısı

Zaman Tükeniyor - Muse

Çalma Listesi

The Fear - The Score

Paint It Black - Ciara

Stronger - The Score
King of Nothing - Broadside
Baskı - Muse Şampiyon -
Bishop Briggs Üstünlük -
Muse
Mercy - Muse
Undisclosed Desires - Muse
Süper Kütleli Kara Delik - Muse
Beyaz Bayrak - Normandie
Senden Gerçekten Nefret Etmek İsterdim
- blink-182 Devil Devil - MILCK
Takeaway - The Chainsmokers
I Think I'm Okay - Machine Gun & Yungblud
Arcadia - Smash Into Pieces
Head Above Water - Avril Lavigne
Something Just Like This - Coldplay & The Chainsmokers
Hurricane - I Prevail
Bilinmeyen Nedenlerle - The Killers Erkek
Arkadaş - Ariana Grande & Social House

Spotify'da Çalma Listesini Bulun

ASTRID

Y *Asil olabilirsin ama King'den uzak dur.*

BURASI OLMAM GEREKEN SON YER.

Alkol, sarhoş gençler ve gümbür gümbür müzik. Bir parti.

Dramatik olmak gibi olmasın ama muhtemelen öyleyim, burası benim en kötü kabusumun süper pahalı sulandırılmış alkolle sarılmış hali gibi.

Her ne kadar en iyi arkadaşım Dan aksini söylese de, ben o kadar da eğlence düşkünü biri değilim.

Spoiler uyarısı, Dan'in söylediği hiçbir şeye inanmayın. O drama ve tüm bu cazın içinde.

Ama yaz başlamadan önce bir partiye katılacağıma dair ona söz verdim. Dan futbol takımının bir parçası olduğu için beni her zamanki partilerine götürmesini bekliyordum - ne olduğunu bildiğimden değil ama Londra'da lüks bir evde olacağına dair bir fikrim vardı.

Ancak, sinsi serseri partiyi *seçti*. Kraliyet Eliti'ndeki tüm partilerin anası.

Dan ve ben içeri girdiğimizde, kraliçenin tatil malikanesine izinsiz girip girmediğimizi ve majestelerine rugby takımının sarhoş kaptanını havuzuna işerken gördüğümü söylemem gerekip gerekmediğini iki kez kontrol etmek zorunda kaldım.

Buranın devasa olduğunu söylemek, Vikinglerin küçük olduğunu söylemek gibi bir şey olurdu. Tamam, bu biraz kötü oldu ama yaptığım benzetmelere Vikingleri de ekliyorum.

Altın yaylar, girişi devasa salon alanına kadar süslüyor. Tonoğlu tavanlar ve geniş merdivenler, Royal Elite'in seviyesi için bile buranın ne kadar gülünç derecede görkemli olduğunu gösteriyor. Tanrım. Sarhoş gençlere ihtiyaç duyduklarından daha fazla içki servisi yapan uşaklar bile var.

Yani, ben paradan geliyorum. Boşver onu. Babam zengin, ben de g i l i m . Ancak, bu tamamen farklı bir seviyede. Benim için bile.

Dan parti gecesi olduğunu söylediğinde - tam o herif sıvışmadan önce - Popüler "kraliyet" evlerinden birinde kalacağımızı düşündüm.

Onların zengin likörlerini içeceğiz, geleceğin başbakanı ve milletvekillerinin yetiştiği okulun mensubuymuşuz gibi davranmaya çalışacağız ve sonra da akşamdan kalmalığımızı gidereceğiz.

Dan partinin yeri hakkında küçük bir ayrıntıdan bahsetmeyi unuttu. Hiçbir yerin ortasında.

Londra'nın dışına çıktığımız ve yol işaretleri görünmediği anda Dan'in arabasıyla aldığı virajları takip etmeyi bıraktım.

Bir an için Dan'in bizi bir çingene partisine götüreceğini sandım.

Bunun bir çingene partisi olmadığı kesin.

Konak, bir tepenin üzerindeki uzun çam ağaçlarının arkasına gizlenmiş - şaka yapmıyorum. Sahibi ya çok özel ya da çok gotik.

Ya da ikisini de.

Katılımcıların arabaları dışında görünürde hiçbir şey yok. Şimdi düşündüm de, bu herkesi toplu halde öldürmek için mükemmel bir fırsat.

Bunu kesinlikle bir korku filminin açılış sahnesi olarak görebiliyorum.

O kanlı filmleri izlemeyi bırakmalısın. Babamın azarlamasını duyar gibiyim. Oh, doğru ya. O baba değil. O *baba*.

Bu Lord Clifford ile olan ilişkiyi özetliyor olmalı.

İzni olmadan bu partiye geldiğim için beni öldürebilir de, öldürmeyebilir de.

Dan'in şeytani planlarını takip etmem için bir neden daha.

İkinci içkimden bir yudum aldım. Gelir gelmez Dan'le bir tek attık ve şimdi bu kokteyllle dolaşıyorum. Sonunda zar zor bir yanma var ama toleransım yüksek, bu yüzden bu hiçbir şey değil.

Etrafımdaki olaylardan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Dan'in gittiğine inanamıyorum. Muhtemelen sevişmeye gitmiştir. Gelmiş geçmiş en kötü eküri.

Tüm okul burada toplanmış. Bazıları yüksek sesli, aykırı müzik eşliğinde sallanıyor. Dışarıda, rugby takımından birkaç kişi içinde sidik olan böbrek şeklindeki havuza gülle atıyor. Diğerleri içki içme yarışması yaparken uluyor. Keşke katılacak cesaretim olsaydı.

Ama yine de hiçbir şey okuldaki konumumu tehlikeye atmaya değmez. Ben görünmez halkın bir parçasıyım. Bu tipleri bilirsiniz. Bir ya da iki dersi ya da bütün bir yılı kaçırmaları kimsenin umurunda olmayanlar. Ve öyle kalmak istiyorum, çok teşekkür ederim.

Görünmezlik, herhangi bir saçmalık ya da drama olmadan geçip gitmemi sağlayan havalı bir süper güç.

Muhtemelen Dan'den daha az dikkat çeken bir en iyi arkadaş seçmeliydim. Kendimi savunmam gerekirse, Daniel'in popülaritesini öğrendiğimde, kendini süper yapıştırıcı ile benim kankam olarak yapıştırmıştı bile.

Popülerliğine rağmen, haremindeki kızlar ona asılırken beni fark etmeyecek kadar görünmezim.

Extra Royal Elite'in öğrencileri hâlâ kırmızı kravatlı ve lacivert ceketli tertemiz üniformalarını giyiyor. Ceplerinde okulun altın logosu kazılı. Tepesinde bir taç bulunan kalkan içindeki aslan, okulun duvarlarında kaynayan güç ve yozlaşmanın bir işareti.

Üniformalı insanların bir çemberin içinde tek başlarına muhtemelen kitap tartışıyor olmalarının bir nedeni var. Ben de katılırdım ama onlara bir partide üniforma giymemeleri gerektiğini söylediğimde bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum.

Dan'in deyimiyle tam bir 'parti teröristi' olan ben bile jean şort, file çorap ve sade bir siyah tişört giymeyi tercih ettim. Ayrıca annemin üzerine siyah yıldızlar çizdiği en sevdiğim beyaz basketbol ayakkabılarımı da giydim.

Bu düşünce kalbimi daraltıyor. Alkolden ve havaya sinen tasarımcı parfümlerinden derin bir nefes alıyorum.

Eğlenceli. Bunun eğlenceli bir gece olması gerekiyordu.

Benim eğlence anlayışım ya sanat atölyemi ya da en son çıkan kanlı filmleri maraton şeklinde izlemeyi içeriyor.

Sadece söylüyorum.

Girişten gelen uzun bir uğultu beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Konuşmalar kesilir ve kalabalık Musa için Kızıl Deniz'in yaptığı gibi dağılır.

Çocuklar yol açmak için birbirlerini ezdiklerinde, futbol takımı İngiltere'nin şampiyonu gibi içeri girdiğinde şaşırmıyorum. Sadece, bekle. Sanırım bugün onları bir çeşit okul şampiyonluğuna götürecek bir maç kazandılar.

Bu, galibiyetlerinin kutlama partisi olabilir de olmayabilir de.

Dan'in bahsetmeyi unuttuğu küçük bir ayrıntı daha.

En iyi arkadaşımı öldürmeyeceğim. En iyi arkadaşımı öldürmeyeceğim. Siktir et.

Telefonumu alıp yazıyorum.

Astrid: Sen öldün, Dan. Cenaze şarkını seçmeye başlasan iyi olur.

Muse'dan Resistance. Bunu biliyorsun. Seni bu kadar sinirlendiren ne?

Astrid: Futbol partisi mi? Bana bir rahat ver. Kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederim.

Birincisi, iğrenç. İkincisi, iğrenç demiş miydim? Üçüncüsü, drama kraliçesi olmayı bırak, deli herif.

Astrid: Neredesin?

Laura Davis'i sikimi yalaması için ikna etmek. Duyduğuma göre profesyonel gibi derin boğaz yapıyormuş.

Astrid: Sen bir domuzsun *iğrenç emoji*

Ne? Hâlâ lisedeyken yapılacaklar l i s t e m d e .

Astrid: Listenizde sadece seks görevleri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sikişmekten daha iyi bir şey yoktur.

Astrid: Kan izlemeyi tercih ederim.

Astrid, seni seviyorum ama tuhafısın.

Gitmeliyim, Laura bana bakıyor.

Harika. Dan gece için rastgele kızını becerirken ben gerçekten tek başımayım.

Kafam bulanıklaşıyor, bunun içkiden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim. Hevesli kalabalığı yumruklayan ve orada burada rastgele bir popoyu avuçlayan futbol takımı bile bulanıklaşıyor.

Sürekli "Kral!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Kraliyet Elit Okulu'nda bunlardan iki tane var - ya da RES. Babama göre -pardon, babama- Kral'ın soyadını taşıyan her şeyden uzak durmalıymışım.

Lord Henry Clifford'un 'halktan' kızı olduğumda, benim için iki kuralı vardı:

*Clifford soyadını lekelemeyeceksin. King
soyadından uzak duracaksın.*

Genelde dinlemezdim ama okulun iki kralı nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor.

Dizginlenemeyen

güç. Pervasız

davranışlar.

Yozlaşmış servet.

Muhtemelen bu gülünç derecede zengin malikanenin sahipleri onlardır. RES'te eski para her şeydir ve King ismi de bunun tanımıdır. Babamın eski parası ve aristokrat kanı bile onlarınkiyle kıyaslanamaz.

Takımın görkemli girişini beklemiyorum.

Görünmezlik 101: Asla popüler kalabalığın arasına karışmayın.

Konağın arka koridorlarına doğru ilerliyorum ama tezahüratlar ve 'Go Elite' sesleri beni yol boyunca takip ediyor.

Bu okuldaki futbol takımına olan takıntı beni sinirlendiriyor. Yani, hadi ama, onlar okul çocukları, Premier Lig devleri değil.

Ama tekrar söylüyorum, spor hiçbir zaman bana göre olmadı. Ben sanat ve yaratıcılıktan yanayım. Bir atlet olmaktan çok uzağım ve Dan her zaman küçük bir koşunun bile beni nasıl nefes nefese bıraktığıyla dalga geçer.

Yarı boş koridorda yürüdükçe tenim daha da ısınıyor. Bulanık ve kafa karıştırıcı bir şey kafamı ele geçiriyor. Bir kapının yanında öpüşen çift çift oluyor.

Sallanıyorum ve bir şeye çarpıyorum.

"Dikkat et!" Biri homurdanıyor ve ben de karşılığında bir şeyler mırıldanıyorum. Kahretsin. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Dan'i aramak için telefonuma uzandım. Numaralar bulanık, dalgalı çizgiler haline geliyor. Gözümü kırpiyorum ve duvara yaslanıyorum.

Dan'in numarasını tuşluyorum ve yeraltındaki bir odadan geliyor gibi çalıyor. Açmıyor.

Hadi, Dan.

Tekrar deniyorum ama zaman geçtikçe tenim daha da ısınıyor. Kıyafetlerim etimin üzerinde lav parçaları gibi hissediyorum.

Telefonumdan Dan'in numarasını tekrar aradım. Hala açmıyor.

Otoparkta buluşmak üzere sözleştiğimizi hatırlıyorum, bu yüzden yüzümü yıkamayı ve oraya gitmeyi tercih ediyorum.

Elim telefonu tutarken saklanıyor ve tuvaleti aramak için koridorda ilerliyorum. Dan'in bu akşamki partiyle ilgili bahsettiği başka bir şey bir şekilde bulanık zihnimde canlanıyor.

Havuz evine girmeyin. Giriş yasak.

Neden şimdi bunu düşündüğümü bilmiyorum. Çiftler duvarın iki yanında, öpüşüyorlar falan. Burası yasak bölge olsaydı, burada olmazlardı.

Sağımdaki ilk kapıyı itiyorum ve duruyorum. Etin ete çarpma sesi ve iniltiler kapıyı hemen kapatmama neden oluyor.

Bir sonrakini, bir sonrakini deniyorum ama hepsi ya kilitli ya da dolu.

Ve birkaç çifti kızdırmış olabilirim.

Giysilerim ısınan tenime yapışıyor ve bacaklarım titreyip güçsüzleşiyor. Hoparlörlerden yaz havasında bir şarkı yükseliyor ve kulaklarımda uğulduyor.

İçimde bir enerji dalgası sallanıyor ve garip bir dans dürtüsü beni ele geçiriyor.

Benzer koridorlarda uzun bir yolculuktan sonra, futbol takımının oyuncularından birinin izole bir odadan çıkan bir kızı takip ettiğini görüyorum.

Tanrı'ya şükür.

Bacaklarımin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşuyorum.

İçeri girer girmez sağdaki kapıya yöneliyorum ve buranın bir banyo olduğu ortaya çıkınca neredeyse sevinçten ağlayacağım.

Otomatik musluk açılıyor ve yüzüme defalarca su sıçratıyorum ama tenimdeki ateşi söndüremiyorum.

Bende bir sorun olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Yolda Dan'le yediğim pizzadan olabilir mi?

Tek bildiğim eve gitmem gerektiği. Şimdi.

Son bir kez su dökerek banyo kapısına doğru ilerliyorum.

Erkek seslerini duymalıydım. Banyoda biraz daha saklanmalıydım.

O odaya hiç girmemeliydim zaten. Kapıyı açtığım anda, soluk mavi gözler ruhuma baktı. Kral.

Uzak durmam için uyarıldığım kral. Sanki bir sonraki avını bulmuş gibi sırıtarak ve gözlerinde bir parıltıyla beni izliyor.

"Görünüşe göre küçük bir kuzu yolunu kaybetmiş."

ASTRID

I *Görünürlük 101: Okuldaki en popüler çocukla kaynaşmayın.*

VAYANASINI. BU GÖZLER GERÇEK Mİ?

Okulun iki kralından en büyüğüne bakarken aklıma gelen ilk düşünce bu. Mavi o kadar soluk ki, neredeyse gri, ama gerçek değil. Biraz mavi vaat eden bulutlu bir gökyüzü gibi. Bir fırtınaya mı dönüşeceğini yoksa büyüleyici bir güne mi dönüşeceğini tahmin etmek imkansız.

Ve bunun mavi rengi ne kadar sevdiğimle ya da gözlerinin şimdiye kadar gördüğüm en nadir varyasyonlardan birine sahip olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Saatlerce uğraşsam da doğru renklendirmeyi yapamazdım.

RES'te geçirdiğim iki yıl boyunca 'Krallara' hiç dikkat etmedim. Tabii ki, okulda benim ve diğer herkesin boğazından aşağıya itildiler, çünkü yöneticiler onlardı. Krallar. Dahi futbolcular. Ülkenin yarısına sahip olan ve diğer yarısını da politikacılar aracılığıyla kontrol eden Kral Şirketlerinin gelecekteki varisleri.

Birleşik Krallık'ta King soyadından kaçamazsınız - bir mağarada yaşamıyorsanız ve o zaman bile isimleri sizi oraya kadar takip edebilir. *Daily Mail*'e ve tüm postalara hükmediyorlar. Eğer daha iyi bilmeseydim, Kral'ın peşinde olduklarını söyledim.

Kraliçe'nin tahtına. Sadece, bazıları zaten ondan daha güçlü olduklarını iddia edebilir.

Ancak, bu benim bir 'Kral'a ilk yakından ve kişisel bakışım. Levi King.

Futbol takımının kaptanı.

Okulun kralı. Ve bok gibi çekici.

Gözleri değil, daha çok her şeyi. Altın sarısı saçlarının yanları kısa, ortaları ise uzun ve seksi bir şekilde geriye doğru taranmış. Çenesi on yedi, on sekiz yaşlarında biri için fazla keskin. Çok uzun boylu, ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyor - ya da aslında gözümü ondan alamıyorum. Omuzlarının ve kollarının sert çıkıntıları, antrenman odasında saatlerce çalışarak bilenmiş kaslara işaret ediyor. Koyu renk kot pantolonu, siyah tişörtü ve üzerinde okulun Aslan-Kalkan-Tacı olan takımın kraliyet mavisi ceketle genç bir Viking'e benziyor.

Evet, bir zamanlar İngiltere kıyılarını istila eden halktan Viking genlerini almış.

Vay anasını. Futbol takımı hatırlatmasına ve babamın King soyadından uzak durmakla ilgili söylediklerine rağmen, parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını görmek istiyorum.

Ağzımı açıyorum, bir şey söylemek istiyorum - muhtemelen aptalca - ama hiçbir şey çıkmıyor. Bu çok garip. Kısa bir süre önce hissettiğim kadar komik hissetmiyorum.

Eğer bir şey varsa... enerji ısınmış tenimde o kadar sert vızıldıyor ki, uzuvlarım boyunca bir titreme hissediyorum.

Öne doğru tökezliyorum ve güçlü bir el çıplak kolumu kavlıyor.

Bir elektrik şimşegi derimin altına ve doğrudan garip bir parçama doğru fırlıyor.

Oh, Tanrım. Bu *çok* iyi hissettiriyor.

"Orada iyi misin prenses?" Beni dengeledikten sonra elini çekti.

Elime aldım ve koluma taktım. "Tekrar yap."

Sesim kendi kulaklarım için bile fazla boğucu ama umurumda değil. Dokunuşu az önce coşkulu bir şey uyandırdı ve ben bunu tekrar hissetmek istiyorum.

Elini uzun ve şehvetli bir okşayışla kolumda aşağı yukarı gezdirirken dudaklarım bir iniltinin etrafında kenetleniyor.

Vikingler aşkına, neden bu kadar pürüzsüz, sıcak ve. .. harika hissettiriyor?

Daha
fazlasına
ihtiyacım
var.

Çok daha
fazlası.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tehditle karışık bir ilgiyle bana bakıyor.

Ya da belki sadece tehdittir ve ilgi kısmını hayal ediyorumdur çünkü vücudumun şu anda buna ihtiyacı var.

Elini benimkinden kurtarıyor ve ben günahkâr hissi kaybettiğim için inleyemeden, kapı çerçevesine bastırılana kadar içime doğru ilerliyor.

Pahalı erkek parfümü ve dumanla karışık temiz sabun gibi kokuyor. Uyuşturucu bağımlısı gibi yüksek ve utanç verici bir sesle burnumu çekiyorum.

Puslu beynime nüfuz eden tek şey, onun bok gibi seksi varlığı ve bir Viking için çok fazla giyinmiş olması.

Kıyafetlerini çıkarmak için akılsızca bir çabayla ona uzanıyorum. Ceketini üstüme sürtüyor ve meme uçlarım zonklayarak sıkışıyor.

Hareketlerim uğultu hissiyle durdu. Bu çok iyi hissettiriyor. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Daha da kötüsü, neden göğüslerimi onun göğsüne sürtmek istiyorum - ya da ceketine, şu anda o kadar seçici değilim.

"Burada olmamanız gerekiyor prenses." Sesinin gürültüsü, dilinin kırbaçları gibi hiper-farkında tenimin üzerinde yuvarlanıyor.

Neye kafa salladığımı bile bilmeden başımı sallıyorum. Sadece biraz daha yaklaşmasını istiyorum.

"Gitmemeleri gereken yerlere giden kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallamaya devam ediyorum, gözlerinin uhrevi mavisi beni büyülüyor. İçlerinde gri lekeler mi var? Keşke o anı yakalamak için eskiz defterim yanımda olsaydı.

Yine de rengi taklit etmek neredeyse imkansız olurdu.

Levi beni kolumdan tutuyor ve bu sefer beni banyodan çıkarıp daha önce içinden geçtiğim geniş odaya sürüklerken boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Çıplak tenimdeki eline ve kalçalarımın nasıl gerildiğine o kadar odaklanmışım ki etrafımızdaki her şeyi fark edemiyorum.

"Bakın ne buldum." Sesi loş odadaki şekilleri fark etmemi sağlıyor.

Dışarıdaki ortamı içime sindirir sindirmez duvarlardan gelen kısık müziğin sözlerinde 'Sonun ölüm olacak' yazıyor.

Tamam, bu hiç de ürkütücü değil.

Futbol takımının yarısı ya sigara içiyor, ya içki içiyor ya da kağıt oynuyor. Levi'nin sözleri üzerine hepsi başını kaldırıp bakar.

"Kızların daha sonra geleceğini sanıyordum?" İçlerinden biri eğlenerek soruyor. "Benim için sorun değil. Aletimle başlayabilirsin, aşkım."

Eww.

"Hayır, hadi ama!" Bir diğeri bir deste kâğıt fırlatır. Kıvrıkcık kahverengi saçları var ve ceketini ters giymiş. "Artık senin özensiz saniyelerini kabul etmiyorum, Chris. *C'est pas cool*."

"Ben senin büyüğünüm, Ronan. Kapa çeneni."

"Sanırım önce beni istiyor." Sıcak dudaklar kulak mememi okşarken sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor. "Değil mi prenses?"

Evet! Evet! Evet!

Bunu yapmaya devam edin, lütfen.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Sadece gözlerimi kapatıp onun sert göğsüne yaslanabiliyorum. Lanet olsun. Muhtemelen bu şeyi bir tahta olarak kullanabilir.

Aklımın bir köşesi bana bunun yanlış olduğunu söylüyor - çok yanlış, ama şu anda bu şey pek de umurumda değil.

King bana dokunmaya ve kendimi iyi hissettirmeye devam ettiği sürece bir şey onu emebilir. İşkence gibi ama yine de çok iyi.

"Bekle." Sağımdan, futbol takımının iki üyesinin izole bir şekilde satranç oynadığı yerden yumuşak bir ses sesleniyor... satranç mı?

Ayağa kalkıyor ve sonsuz bir rahatlıkla bana doğru yürüyor. Takım ceketi geniş omuzlarına yapışıyor. Ya o çok sessiz yürüyor ya da ben adımlarını duyamayacak kadar sarhoşum.

Çünkü bir sonraki fark ettiğim şey, yüzüme baktığı, Levi'ninkilerden daha koyu gözlerle bana baktığı. Saçları bile simsiyah. Levi'nin düz burnunu ve aynı duruşunu paylaşıyor ama ona hiç benzemiyor.

Levi belalı bir Viking Kralı izlenimi verirken. Kuzeni ise canı sıkıldığında halkını katledebilen ya da katletmeyen sessiz, seri katil bir kral havasına sahip.

Genç kral Aiden, sanki kesilecek bir kuzuyu değerlendiriyormuş gibi ellerini soğukkanlılıkla ceplerine sokarak birkaç uzun saniye boyunca beni izliyor.

Lanet olsun bu iki kuzene ve ne kadar güzel olduklarına. Yüzünün her yerinde tehdit yazılı olsa bile, sahip olduğu ölümcül cazibeyi fark etmeden edemiyorum.

"Sen Clifford'sın, değil mi?" Aiden soruyor.

"Clifford?" Levi'nin sesindeki önceki şakacılık kaybolur ve tonu sertleşir.

Boğulurken kolumdaki elinin hissine tutunuyorum. "Ben sadece Astrid'im. Clifford babamın adı." Kıkırdıyorum ve sesimi alçaltıyorum.

"Oops. Şışt.

Ona baba dediğimi söyleme. Bundan hoşlanmaz."

Aiden sanki bir şeyi kanıtlamış gibi kaşını kaldırıyor ama bana bakmıyor.
"Çek ellerini, Lev."

Odayı bir sessizlik kapladı. Odadaki diğer çocuklar bile ellerinde ne varsa yapmayı bırakıp iki kuzenin arasına sıkışmış bana odaklandılar.

Ya da daha çok, iki kral arasında bir şekilde ortaya çıkan düşmanca enerjiye odaklanmış durumdalar.

Ben mi? Sırtımı Levi'nin göğsüne sürtüyorum, sürtünmeyi ve başka bir şeyi hissetmeye ihtiyacım var - sadece ne olduğunu bilmiyorum.

"Hayır." Tek bir kelime ama yarı sersem, coşku arayan halimde bile arkasındaki gücü hissedebiliyorum.

"Babam dedi ki -"

"Ne dediği umurumda değil." Levi soğuk bir ses tonuyla onun sözünü keser. "Amcam bana ne yapacağımı söyleyemez."

Adamlardan birkaçı sanki yüzyılın esprisini yapmış gibi uluyor. "Bu senin kendi mezarın." Aiden bir omzunu kaldırır ve satranç tahtası ve onu bekleyen başka bir oyuncu.

Levi'nin kolu omzuma dolanıyor ve beni kendi tarafındaki sert kıvrıma doğru çekiyor. Parmakları üstümün altındaki çıplak tenimi okşarken içimden bir elektrik akımı geçiyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Kekeleyerek nefes alıyorum, içimdeki her şeyle bu duyguya tutunuyorum.

"Başka itirazı olan var mı?" diye soruyor ama bir cevap bekliyor gibi görünmüyor.

Levi King'in sözü kanundur.

Ona karşı çıkan herkes sadece çöküp yanabilir.

Futbol takımının tüm oyuncuları, hem eski hem de yeni paralı, prestijli, iş adamı ailelerden geliyor, ancak Kral'ın gücüyle kıyaslandığında hiçbir şey değiller.

Ona karşı durabilecek tek kişi başka bir Kral. Bu da yakın zamanda olmayacak çünkü Aiden bu duruma olan ilgisini tamamen kaybetmiş görünüyor. Sandalyesine oturuyor, satranç oynamaya devam ederken başını eline yaslıyor.

Ekip yelerinden biri bile tek kelime etmediğinde şaşırmadım.

Levi beni koridorda yanında sürüklüyor. Bana dokunmayı bırakırsa lecekmişim gibi her dokunuşuna tutunuyorum.

"Bana da verin, Kaptan!" Adamlardan biri bağılıyor.

Karnıma doladığı koluyla o kadar meşgulüm ki başka bir şey fark edemiyorum.

Arkamızdan bir kapı kapanıp Levi beni bırakana kadar bir odada yalnız olduğumuzu fark etmiyorum.

Bekle.

Bu şekilde mi olması gerekiyordu?

LEVI

A*Canavar doğulmaz. Yaratılır.*

İŞTE, KÜÇÜK KUZU. SENİ YEMEYECEĞİM.

En azından henüz değil.

Kız iki dakika öncesine kadar her yerimdeydi ama şimdi Amca'nın mide bulandırıcı büyüklükteki malikanesindeki özel yatak odalarından birinde yalnız olduğumuz için kaçmaya hazır görünüyor.

Yanımdan hızla geçiyorum, titriyor ve sonra sanki sadece temas bile elektrikliymiş gibi geri çekiliyor.

Yatağın kenarına uzanıyorum, bir elime yaslanıyorum ve onu izlemek için başımı eğiyorum.

Pop-kurgu tarzında güzel bir kız. Pembe, soluk dudaklar. Uzun, ipeksi kahverengi saçları ve gözleri o kadar yeşil ki, neredeyse parlıyorlar.

Kabul ediyorum, bana ve takıma sürekli asılan kızlar kadar güzel değil, ama sağduyulu, neredeyse erkek fatma gibi bir tarzı var.

Kot şortu ve alışılmadık spor ayakkabılarıyla, kızlık ve ergenlik arasındaki o noktada sıkışıp kalmış gibi.

Tek fark, minyon vücudunda olgunlaşmamış hiçbir şey yok. Yumuşak kıvrımları ve daha önce avucuma mükemmel bir şekilde oturan ince bir beli var.

Başlangıçta, onunla oynamayı, düğmelerine basmayı ve sonra onu takım için dolaştırmayı planladım.

Soyadını öğrendikten sonra, o gece için avım oldu. Clifford'un prensesini becermek tek bir anlama geliyor: Amca'yı kızdırmak. Amcamı kızdırmak ve bana ayakkabısının içindeki bir taşmışım gibi bakmasını görmek için yaşıyorum.

Başarısızlık.

Taçsız kral. Ailenin kara koyunu.

Ona benden nefret etmesi için bir neden daha vermiş oluyorum - en sevdiği tatil evinde planladığım büyük final dışında.

Kalçamı okşuyorum. "Buraya gel prenses."

Yutkunuyor, ses etrafımızı saran sessizlikte yankılanıyor. Clifford bir an için benimle kapı arasına bakıyor.

İnsan beyninin ani kararlar vermek için yaratıldığı söylenir.

İnsanların doğru seçimler olduğunu düşünerek hata yapmaları çok komik. Clifford Princess gibi mesela.

Belli ki beyni ona kaçmasını söylüyor. İçten içe hepimiz tehlikeyi hissedebiliriz, ancak herkes temel içgüdüleriyle ilişki kuracak kadar odaklanamaz.

Etrafımın bu kadar farkında olmamı sağladıkları için satranca ve amcamın zalim yetiştirme tarzına teşekkür etmeliyim.

Clifford'un prensesi ya lord babasından bazı aristokratlık dersleri almamış ya da hiç umurunda değil.

Sonuncusu olsaydı çok ilginç olurdu.

Derin bir nefes alarak kapıyı bırakıyor ve boynunda kızarıklıklar belirerek bana doğru belirsiz adımlarla ilerliyor.

Ön ü m d e duruyor, kolunu ovuşturuyor ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Bileğini tutuyorum ve inliyor, gözleri dalgalanıyor

Kapalı.

Onu kucağıma çekip anlamsızca sikmeden önce duraklıyorum.

Daha önce inlediğinde, bunun bir gösteri ya da baştan çıkarma tekniği olduğunu düşünmüştüm.

Ayağa kalkıp baş ve işaret parmaklarımla çenesini yukarı kaldırıyorum ve göz bebeklerine bakıyorum.

Ona her dokunduğumda su birikintisi olmasına şaşmamalı. Onu itiyorum ve küçük bir nefes alıp veriyor, gözleri şak diye açılıyor.

"Ne?"

"Ben uyuşturucu kullanmam. Git buradan."

Kaşları sanki gücenmiş gibi birbirine yaklaşıyor. "Ben uyuşturucu bağımlısı değilim." "Her uyuşturucu bağımlısı böyle der."

Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıyor. "Bana ne olmadığımı söyleyemezsin." Huh. İlginç.

Prenses unvanının getirdiği bir tavrı var.

Elim tişörtün altından beline dolanıyor, böylece benim tenim onun sıcak tenine değiyor. Tek elle bile o kadar mükemmel oturuyor ki. Parmaklarım kaburgalarına yaklaşıyor ve bir ürperti içinden geçene kadar tenini okşuyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu prenses?"

"Tanrım, evet." O kadar yaklaşıyor ki gözleri kapanıyor, leylak kokusu alıyorum. "Daha fazla."

Her uyuşturucu bağımlısı böyle söyler. Biliyorum, bunu söylemeliydim.

Ama dudaklarının nasıl ayrıldığına, ortadaki pembe gözyaşı damlasını nasıl vurguladığına takılıyorum. O kadar tahrik olmuş ki, bunu sadece titremelerinde ve sıcak bedeninde hissetmiyorum, aynı zamanda havadaki kokusunu da alabiliyorum.

Üstünü çekip onu domaltmak ve adını unutup benim adımla haykırana kadar becermek istiyorum.

Ama ciddiydim. Ben uyuşturucu kullanmam.

Clifford'un prensesi bana bakıyor ve dudağının kenarını ısıyor. Kot pantolonuma karşı aşağı yukarı hareket ederken pelvisim karnının alt kısmına çarpıyor.

"Lütfen, daha fazla." diye inlerken aletim sertleşiyor. Sik beni.

Belki bu sefer bir istisna yapabilirim. Zaten yeterince yozlaşmış durumdayım. Şeytanlarıma teslim olmadan önce, "Dışarı" diye bağıyorum.

O hafif kızarmış, masumiyet ve acıyla parlayan gözlerle bana baktığında, aklımda hastalıklı bir düşünce kalıyor.

Onu mahvetmek
istiyorum. Onu
karmaşıktırmak.
ak.

Masumiyetini ez. Sonra
da her şeyin yanışını izle.

Ama yine de çoğu güzel şey hakkında böyle
hissediyorum. Eğer benim ruhum siyahsa, dünyanın
neden renklere ihtiyacı var?

Kolundan tutup onu arka kapıya doğru sürüklüyorum. Adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken dudakları aralanıyor. Arka kapıyı açıp onu dışarı attığımda dudakları aralandı.

Bana doğru sallanıyor. "Hayır, bekle -"

Kapıyı yüzüne kapattım ve onun varlığı nedeniyle patlak veren tüm sisli kaosu susturdum.

Bu gece zamanı değil, ama gelecek.

Clifford'un prensesi ve ben, o ayılıp benimle başa çıkabildiğinde bir düello daha yapacağız.

Şimdi... Kapıyı açıp takıma dönerken gülümsüyorum.

Amcama yaz hediyesi verme vakti geldi.

ASTRID

N *Sadece kanamadım, aynı zamanda beni ölüme terk ettiniz.*

YUMRUKLARIM SAATLERCE KAPIYA VURUYOR.

Sanki kapının arkasında ruh yokmuş gibi.

Cevap yok.

Hiçbir şey yok.

Nefesimi toparlayarak merdivenlere doğru kayıyorum.

Sanki organlarımda bir parti varmış gibi içimde garip bir enerji vızıldıyor. Zıplamak ve koşmak istiyorum - tercihen aynı anda.

Burası neresi bilmiyorum ama karanlık. Tek ışık uzaktaki ana evden geliyor. Partiden Coldplay ve The Chainsmokers'dan *Something Just Like This*.

Normalde yakın çevremde kimsenin olmadığından emin olurdum ama bugün normal değil.

Ayağa fırlıyorum ve dans etmeye başlıyorum, çalılardan arasında dönüyorum ve damarlarımda dolaşan dalgaya biniyorum.

Gökyüzüne atlayacak kadar yenilmez biri varsa o da benim.

Müzik derimin altına sızıyor ve kaslarımı sıkılaştırıyor. Annemle eskiden yaptığımız gibi kalçalarımı sallayıp döndükçe atletim terden sırtıma yapışıyor.

Onun anısı -ya da yokluğu- gözlerimin arkasında basınç oluşturuyor. İki yıl oldu ve o giderek bir sis gibi olmaya başladı. Gülümsemesi kayboluyor ve bana öğrettiği pozitif enerji yerini derin bir kasvete bırakıyor.

Dans ederken ön kolumun alt tarafını ışığın geldiği yöne doğru çekiyorum. Net değil, ama neredeyse bir güneş, bir ay ve bir yıldızın küçük dövmelelerini görebiliyorum.

Yıldızı siyah yaptı çünkü ben onun 'Yıldız'ıyım. Eski İskandinav yıldızı anlamına geldiği için bana Astrid adını verdiğini söyledi, bu beni doğurduğunda ihtiyaç duyduğu süper bir güçtü.

Dövme ondan kalan son hatıra.

Gecenin geç saatinde beni resim dersinden almasını istemeseydim, bana haberi verdiğinde sinir krizi geçirmeseydim, belki şimdi burada olurdu.

Belki babamla ve onun soyadıyla baş başa kalmam. Onu arabadan zamanında çıkarsaydım, zamanında yardım çağırıyordım.

Keder ve keşkelere karşı gözlerimi kapatıyorum. Psikiyatristim suçluluk duygusuyla utanmanın bir çözüm sunmadan beni tüketeceğini söyledi. Yine de, ezici suçluluk dalgası aldığım her nefes kadar sabit. Kalbimin ve ruhumun karanlık köşelerine yerleşmiş durumda.

Sanki dün gibi. Duman, yanmış et ve metalik kan kokusu.

Çok fazla kan var.

Daha az enerjiyle müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyorum. Kollarım ortamı sarıyor ve gözlerimi açarak 'suçluluk duygusunu' kovalıyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp havuza girmek istiyorum.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyor.

Nasıl oldu da bunu daha önce hiç düşünmedim?
Çalıların ve ana konağa giden toprak yolun arasında zıplayıp
hopluyorum.

Dan gelse iyi olur yoksa onu öldürürüm. Benimle aptal havuz dansına
gitmeyecekse en iyi arkadaşın ne anlamı var?

Evin parlak ışıkları daha da netleşiyor ve durup gözlerimi elimin
tersiyle siper ediyorum. Ugh. Neden bu kadar güçlü?

"Hadi, zamanımız yok. Yap şunu!" "Kapa
çeneni. Her şeyin mükemmel olması
gerekıyor." "Yap artık şunu yoksa başımız
belaya girecek."

Çalıların arasından gelen sessiz fısıltılar kulaklarımı dikeyyor.
Erkek sesleri ama daha önce duyduğumu sanmıyorum.

Yoksa ben mi?

Ama yine de RES herkesi tanımam için çok büyük. Özellikle de
görünmez rolünü üstlendiğimden beri.

Ayrıca, bu yaz öncesi veda partisi, dolayısıyla büyük olasılıkla tüm
öğrenciler burada.

İçgüdülerim bana bunun gizli kalması gereken bir konuşma ya da
durum olmadığını söylüyor.

Ve içgüdülerim her zaman doğrudur.

Kör edici ışığa doğru ters yöne gizlice ilerliyorum.

Klişe bir korku filmindeki gibi ayakkabılarımın altında bir dal
çıtırdıyor. Olduğum yerde donup kalıyor, kaotik nefes alış
verişlerimi elimden geldiğince susturuyorum. "Kim var orada?"
İlk sertleşmiş ses soruyor.

"Kontrol edeceğim."

"Kaçmalarına izin
vermeyin!" Oh, Vikingler
aşkına!

Çalıların ve uzun ağaçların arasından koşarak geçiyorum. Sesler ve
yüksek ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

Kalbim sanki yere düşecekmiş gibi göğüs kafesime çarpıyor.
Ayak sesleri bana yaklaştıkça, daha fazla ilerliyorum.

Ben atletik bir insan değilim. Sadece koşma eylemi bile sanki sönen bir balonmuşum gibi tüm enerjimi tüketiyor. Çok geçmeden, nefes nefese kalıyorum ve domuz gibi terliyorum.

"İşte burada." İçlerinden biri
arıyor. "Destek getiriyorum."

Bu adamlar yapmazsa babam beni öldürecek.

Çok fazla kanlı film izliyorsun, Astrid. Çok fazla kanlı film izliyorsun.
Lise öğrencilerinin, üstelik RES'in sosyetik öğrencilerinin cinayet işlemesine imkan yok.

Sonra, ailelerinin gücünün onları her şeyden kurtarabileceğini hatırlıyorum - cinayet dahil.

Tanrım, bu zengin çocukların savunduğu her şeyden nefret ediyorum.

Sessiz modda koşmaya çalışıyorum ama dallar sanki bilerek avcılarıma bir sinyal veriyormuş gibi ayaklarımın altında çıtırdamaya devam ediyor.

Ben koşmaya devam ederken dallar ve tek tük ağaç gövdeleri çıplak kollarıma sürtünüyor.

Küçük bir yola ulaştığımda nabzım kulaklarımda atıyor. Düzensiz nefes alışımı yakalamak için bir ağacın arkasına eğildim.

Bulutların ve ağaçların arasından süzülen ay ışığını saymazsak, burası zifiri karanlık. Konağın ışıkları ve müziği tamamen kaybolmuş.

Ayak sesleri de kayboldu, sesler de. Vay be. Belki de korkunç atletik becerilerim bile beni bu durumdan yara almadan kurtarmayı başarmıştır.

Yine de kalbim göğüs boşluğumda hızlı ve sert bir şekilde atmaya devam ediyor.

Güm. Güm. Güm.

Yardım edecek birini bulma umuduyla boş yola doğru belirsiz adımlarla ilerliyorum.

İki adım ileri. Bir adım geri.

Bir gece kuşunun -ya da canavarın- sesi beni olduğum yerde donduruyor, neredeyse altıma işetiyor.

Eve döndüğümde artık kanlı ya da korku filmlerini hafife almayacağım. Gerçek hayatta cehennem kadar korkunç.

"Bu taraftan!" Birisi bağırıyor.

"Kimse görmez ve anlatacak kadar yaşamaz." Tanıdık bir ses, çok tanıdık, sayısız, sabit ayak sesleri bana doğru koşarken ölüp gidiyor.

Yolda hızla ilerliyorum, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki kendi ayak seslerimi duyamıyorum.

Koşu

n.

Koşu

n.

Koş

un!

Hayatın sona erdiğinde bunu hissetmezsin derler. Ben hissediyorum.

Anlık bir olay.

Bir an yolda koşuyorum, sonra kör edici farlar beni olduğum yerde donduruyor.

Hareket etmek istiyorum. Yoldan çekilmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Sert bir şey yan tarafıma çarpıyor ve yolun üzerinde uçuyorum. Bir gümbürtüyle düşüyorum, ellerim garip bir pozisyonda sallanıyor.

Altımda sıcak bir şey birikiyor ve tişörtüme yapışıyor.

Sesler, frene basan birinin yüksek sesli gıcirtısıyla birlikte etrafıma dağılıyor.

Kanın metalik kokusu tıpkı iki yıl önce o gün olduğu gibi burun deliklerimi dolduruyor.

Yağmurlu ve karanlık. O kadar karanlık ki, havadaki ölüm kokusunu alabiliyorum. Kendine özgü bir kokusu var, ölüm. Bulanık, metalik ve dumanlı.

Annemin başı yana düşmüş, boynu kan içinde ve geçen hafta seve seve aldığı beyaz ceketine bulaşmış.

Elimi uzatıyorum ama vücudumda hiçbir şey hareket etmiyor. Anneme ulaşamıyorum.

Onu kurtaramam.

"Lütfen... Lütfen... Hayır... Lütfen..."

Karanlık gölgeler üzerimde beliriyor. Konuşuyorlar ama sesleri kısık ve ben bir şey anlayamıyorum.

Sıcak parmaklar yanıma dokunuyor. Gözlerimi aralıyorum ve kolunun iç kısmında benimki gibi küçük bir yıldız dövmesi görüyorum.

"Bırak onu," diyor ses.

Dünyam kararıyor.

ASTRID

T *Canlı dönebileceğimi sanmıyordum.*

İKİ AY SONRA,

Okula dönüyoruz.

Hayata geri döndüm, aslında.

Geçtiğimiz iki ay cehennemden kesilmiş parçalar gibiydi. Yarı yarıya Lucifer'in - gerçek olan, TV şovu değil - dışarı fırlayıp bir tür işkence uygulamak için.

Okuldaki tüm çocuklar tatil yapıp egzotik yerlerden fotoğraflar paylaşıırken, ben zamanımı hastane ve rehabilitasyon arasında geçirdim.

Tüm bunlar o kadar kısa bir süre içinde başıma geldi ki, sanki üç yıl önceki trajediyi yeniden yaşıyorum.

O zamankinin aksine, yara almadan çıkmadım.

Bacağımı kırdım, kaburgalarımı zedeledim ve omzumu çıkardım. Doktor ve bakım personeline göre şanslıydım.

Şanslısın.

Ne garip bir kelime.

Üvey annemin sayısız züppe arkadaşına bunu söylediğini bile duydum. Ölümünden iki kez kurtulduğum için *şanslıydım*.

Belli ki bu şans olayı kalıtsal değil çünkü annem ilk araba kazasında öldü.

Neden bu şansını onunla paylaşmadım?

Dan bir kolunu omzuma atarak beni şimdiki zamana getirdi.

Eylül gökyüzünün güzel, soluk bir tonu var ve güneş İngiltere'deki biz köylülerin üzerine gerçekten parlıyor.

Hava sonbaharın nemi ve Royal Elite School'u çevreleyen devasa çam ağaçlarından gelen o uysal orman kokusuyla kokuyor.

Dan ve ben büyük çift kapıdan içeri giriyoruz. İkimiz de üniformalarımızı giymiştik. Benimkinde koyu mavi bir etek ve cebinde RES'in altın Aslan-Kalkan-Tacı bulunan uyumlu bir ceket var. Beyaz düğmeli gömleğin üzerinden boynumu kırmızı bir kurdele çevreliyor. Pantolon ve kırmızı kravat dışında Dan'inki de aynı.

Dan'in yanımdan geçen kadın türlerine sol gamzesiyle birlikte gülümsemesi ve birkaç göz kırpması bazılarının neredeyse birbirlerinin üzerine düşmesine neden oluyor.

Klasik İngiliz tarzında yakışıklı biri. Her şeyden önce gamzesi var - onunla arkadaş olmak istememin nedeni bu olmalı. Gamzeli insanlar sizi mıknatıs gibi kendine çeker. Kestane rengi saçlarını kusurlu görünecek şekilde taramak için zaman ayırıyor. Turkuaz, okyanus gözlerini de ekleyince, sanki bir model gibi görünüyor.

Şaka değil. Bir izci annesini alışveriş merkezinde durdurmuş ve ajanslarının kendisini temsil etmesi için yalvarmış.

"Hey, deli herif." Kolumu dürttü. "Son sınıfa geçebiliriz ve hatta bunu yanlamasına da yapabiliriz."

Gözlerimi deviriyorum. "Senin için her şeyin cinsel bir anlamı olmak zorunda mı?"

"Evet. Son sınıf, son sınıf seks hayatı, bebeğim."

Omuzlarımı sallıyorum. İflah olmaz Dan.

Bir an için RES'te koşturan öğrencilerin arasında kayboldum. Yarısı heyecanlı görünüyor - çoğunlukla birinci sınıflar - diğer yarısı ise sanki yataktan sürüklenerek çıkarılmış gibi.

Oh, ve ben ikinci yarıya aitim. Çok teşekkür ederim. Bir yıl daha.

Sadece bir yıl daha ve bu boktan gösteriden çıkıyorum.

Dan beni öğrencilerin süzülerek geçtiği ve yaz boyunca yaşadıkları tüm eğlenceyi anlattıkları koridorun kenarında durduruyor.

Bazıları benimle gizli gizli fısıldaşıyor ama bu nadiren oluyor. Bir Clifford olabilirim ama RES'te o kadar da önemli değilim.

Kaza haberlerinin bir an önce son bulmasını ve böylece sevimli görünmez benliğime geri dönebilmeyi umuyorum.

Sorun şu ki, o gece çifte kaza oldu. O araba bana çarptığında malikane alev aldı.

RES öğrencileri için, öğretmenlerin ve yönetim kurulunun yasaklı olduğu bir Facebook Grubumuz var. Söz konusu grupta, bazıları vur-kaç yapan sürücünün konağı ateşe verdiğini, sonra da kaçarken bana çarptığını iddia etti.

Diğer ucubeler benim suç ortağı olduğumu öne sürdüler, çünkü Clifford ve King düşmanlar. Görünüşe göre malikane Jonathan King'e ait.

"Ölümden döndün." Dan saçımı tekrar karıştırdı. "Sırf bu bile bir kutlamayı hak ediyor. Ally's'ten yağlı bir çizburger almak istersen Cindy ile buluşmamı erteleyebilirim."

"Vay canına." Elimi göğsüme koyarak alaycı bir tepki veriyorum. "Benim için seks maceralarını erteleyecek misin? Beni bu kadar sevdiğini düşünmemiştim, böcek."

"Biliyorum, değil mi?" Üzülmüş gibi yapıyor. "İnsanın dostluk için yapması gereken fedakârlıklar. İlk bebeğine benim adımı versen iyi edersin."

Havamda olmasam bile bu beni kıkırdatıyor. Bu Dan'in beni neşelendirmek için kullandığı bir yol.

Futbol takımının kampı bir yana, Dan yazı rehabilitasyon seanslarını daha az sıkıcı hale getirerek ve bulduğu her fırsatta beni güldürerek geçirdi.

Bunu dile getirmiyor ama o gece beni yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemeye çalışıyorum ama Dan, Dan olarak kalacak.

Hataya karşı sadık.

Benim de gölgem.

Ya da belki de tam t e r s i d i r . Ben görünmez olanım, bu yüzden muhtemelen bu arkadaşlıkta gölge benim.

Bir yıl sonra ikimiz de ailelerimizden ve onların beklentilerinden kurtulmuş olacağız.

Özgür. Sadece bu düşünce bile damarlarımda beklenmedik bir enerji patlamasına yol açıyor.

Dan ve ben derslerimiz hakkında konuşarak içeride yolumuza devam ediyoruz.

RES'in eski mimarisi, aptalca ihtişamından hiçbir puan eksiltmiyor. Kral 4. Henry zamanında 14. yüzyılda inşa edilen yapı, önce kralın tebaası için kullanılmış, daha sonra aristokratların ve eski paralıların yönetimine geçmiştir.

Devasa kemerler ve taşlı, yarı kapalı koridorlar, varlığın modernliğiyle karışmış geçmişten gelen bir esintiyi çağrıştırır. Her biri bir seviyeye ayrılmış on kulesi vardır. Son sınıflara dört tane. Birinci ve ikinci sınıflara üçer tane.

RES tam olarak onun adı. Elitlerin okulu. Tüm okulların özel okulu. Gerçi burada mesele sadece para değil. Eğer babanızın banka hesabına uygun bir beyniniz yoksa, o zaman bu okulun duvarları arasında hoş karşılanmazsınız.

Ülkedeki en zorlu giriş sınavlarına sahiptir ve saflarına kabul ettikleri kişiler konusunda çok seçicidirler.

Sanırım şansım
yaver gitti. Ya da
değil.

Nasıl baktığınıza bağlı.

Birincisi, buradaki eğitim babamdan kurtulmama yardımcı olabilir. Ama en başta burada olmamın sebebi oysa bunun bir önemi var mı?

"Bu hafta sonu parti var mı?" Dan kaşlarını sallayarak soruyor.

"Vay be. Son katıldığımız partide olanlardan sonra gerçekten bir partiye adım atacağımı mı düşünüyorsun?"

"Seni aşağı çekmelerine izin veremezsin. Eminim eğlenmeyi bırakmanı istiyorlardır."

"Bu bir vur kaç olayıydı Dan. Beni öldürmek istediklerinden oldukça eminim, eğlenmemi engellemek için değil."

"Sence yardım çağıran ve senin hakkında mümkün olduğunca çok ayrıntı veren aynı kişi mi?"

"Aynı kişi olduğunu sanmıyorum."

Dan ve benim 'kurtarıcı' olarak adlandırdığımız kişi, kolunda bir yıldız dövmesi olan kişiydi. Annemin benim için yaptırdığı Güneş-Ay-Yıldız dövmesindeki yıldızla benziyordu.

Müdahale ekipleri beni almaya geldiklerinde yanımda kimseyi bulamadılar. Dan yüzümü aradı. "Ve hala bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım. Yangın nedeniyle polis güvenlik kamerası görüntülerine ulaşamadı.

Gerçekler şöyleydi: O gece önce uyuşturulduğum sonra da araba çarptı. Kan testi sonuçlarımda hatırı sayılır dozda Ecstasy ve biraz kokain çıktı.

Bence babam uyuşturucuya ve dolayısıyla itibarına daha çok kıızıyordu.
- hayatta kalıp kalmadığımdan daha önemli.

Babam kendi isteğimle uyuşturucu kullandığımı düşünüyordu. Söylemesine gerek yoktu, bunu hissedebiliyorum. Clifford ismi için tam bir utanç kaynağı olduğumu düşünüyor.

Tek yaptığı beni sayısız terapi, baş etme ve bakımla tokatlamak oldu. Sanki birkaç tamirci baktıktan sonra tekrar çalışmaya başlaması gereken bir makineymişim gibi.

Annemin ölümünden sonra da aynısını yaptı. Hiç durup yabancılar yerine onunla konuşmak isteyip istemediğimi sormadı.

Kendimi meşgul etmek için, babamın arkadaşı olan komiser yardımcısını ziyaret ediyor ve bana bunu yapan piçi bulmakta ısrar ediyordum.

Eğer kabuğuma çekilip kaplumbağa olacağımı düşündülerse, ellerinde lanet olası bir ninja kaplumbağa olacak.

Tamam, bu kötü oldu ama zaten tüm benzetmelerim öyledir.

Annem ve benim çok şeyimiz yoktu ama onurumuz vardı. Bana asla başkalarının hakkını yememeyi ama onların da benim hakkımı yemesine izin vermemeyi öğretti.

Eğer karşılık vermezsen, insanlar seni ezip geçecek, Star.

Annem artık burada olmayabilir ama onun sözleri benim mantram.

"Sahip olduğum tek şey sensin, bu yüzden bana emo gibi davranma." Dan bana yumruk atıyor ve 'Big Bang'i andıran bir ses çıkarıyoruz. "Güçlü kal, hergele."

"Elimdeki tek şey güçlü olmak, dostum." Omzumla onu dürtüyorum. "Her zaman senin gibi zengin ve tiki değildim."

"Evet, Bayan Doğu Londra." Sırıttıyor ve futbol takımının dolaplarının olduğu yönü işaret ederek selam veriyor. "Ben buradayım. Sınıfta görüşürüz."

İki parmağımla ona el sallıyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Tüm bunların yakında sona ereceği düşüncesiyle damarlarımda enerji pompalanıyor.

Bir yıl daha.

Sınıfa doğru ilerlerken bir el başımın hemen yanındaki kapı çerçevesine çarpıyor. Uzun bir çerçeve girişimi engelledi.

Görüşüm kaynağa doğru kayıyor ve donup kalıyorum. Koridordaki herkes de yürümeyi ve konuşmayı bırakmış gibi görünüyor.

Levi King.

Beni ölümün eşiğine getiren aynı hipnotik gözler garip bir parıltıyla bana bakıyor. Geçen sefer tehditle karışık bir ilgi görmüştüm, ama şimdi tamamen hesaplanmış.

"Ne istiyorsun?" Bağırıyorum ve etrafımda birkaç soluk sesi duyuyorum.

Kimse Levi King'i tersleyemez. Buradaki çocuklar onu mutlu etmek ve aptal tahtında rahat ettirmek için birbirlerini eziyorlar.

Sesim bu piç için hissettiğim tüm zehri içerdiği için minnettarım.

Uyuşturulduğumu biliyordu ve yine de beni avlanmam ve ölüme terk edilmem için dışarı attı.

Sadece bana ilaç verildiğini biliyordu. Aynı pislik yapmadıysa birinin bana ilaç verdiğini bilmesi mümkün değil.

Ama hala bulanık olan kısım bu. Eğer Levi bana ilaç verdiyse, neden planına devam edip beni dışarı atmadı?

Belki de fikrini değiştirmiştir.

Ama neden bana ilaç versin ki? O ve benim yollarımız kesişmiyor. Asla.

O besin zincirinin en üst noktasında yaşıyor ve ben bilerek en alttaki rahat ve görünmez ucu seçtim.

Beni onun gözünde görünür kılan neydi?

Ona karşı tam bir saldırıya geçmememin tek nedeni bu. Yine de bu, onun etrafımda hak iddia etmesini kabul edeceğim anlamına gelmiyor.

Kaza bana değerli bir şey öğretti. Kendi hayatımda ikincil bir karakter olmayacağım.

Artık değil.

Levi başını yana eğiyor. "Bütün bir yazdan sonra beni selamlamanın yolu bu mu prenses?"

"Ne bekliyordunuz ki? 'Kralım çok yaşa' ilahisi mi? Üzgünüm, koro hala tatilde."

Dudakları eğlenerek seğiriyor. Ayık olduğumda bile hala çok çekici. Yaz boyunca omuzları genişledi - şüphesiz futbol antrenmanlarından dolayı - ve yemin ederim daha da uzadı.

"Ben de hâlâ ilgilendiğini sanıyordum."

"İlgilenmek mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

"Unuttun mu?" sesi ürpertici bir aralığa düşüyor. "En son birlikte olduğumuzda bana daha fazlası için yalvarmıştın."

Yanaklarım alevden bir çukura atılmış gibi hissedene kadar ısınıyor. Hayatımın en utanç verici anını ortaya çıkarmak zorundaydı.

"Muhakeme hatası." Çenemi kaldırıyorum. "İnan bana, bir daha olmayacak."

Parmakları bileğimi kavlıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Bükmeye ve çekmeye çalışıyorum, ama bu sadece tutuşunu daha da sertleştiriyor.

"Bırakın gideyim," diye bağıyorum, gösteriyi izlemek için durmuş olan tüm seyircilerden nefret ederek.

Herkesin içinde tartaklanmanın verdiği öfkeyle yanaklarım alev alev yanıyor. Birinci sınıf görünmez itibarımı mahvetmenin yolu.

"Okuldan sonra buluşalım," diye fısıldıyor o derin, hafif boğuk sesiyle.

Bu bir rica değil, açık bir emir. İnsanların ayaklarına kapanmasına çok alışmış olmalı.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Bileğimi çıkarmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Burnuma iki kez vurdu. "Antrenmandan sonra beni otoparkta bekle."

"Hayır."

"Orada ol, prenses."

Yüzümdeki meydan okuma ifadesini hâlâ görüyor olmalı. Korkup kaçmak yerine, gözleri muziplikle parlıyor ve 'Meydan okuma kabul edildi'ye çok benzer bir şey söylüyor.

Bu sefer konuştuğunda, etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor.

"Merak etme. Bu sefer seni bunun için yalvartmayacağım." Sırıttıyor. "Uzun süre."

Kavurucu sıcaklık boynuma ve yüzüme tırmanıyor, beni kör edici öfkeyle karışık kızgın utançla yıkıyor.

Burnuma tekrar dokunup ters yöne doğru yürümeden önce "Ben her zaman kazanırım" diyen kendini beğenmiş bir sırtış sergiliyor. Herkes sanki onun gerçekten kral olduğuna inanıyormuş gibi geçmesine izin vermek için kendi yolundan gidiyor.

Kırmızı bir top gibi durmuş, şaşkınlıkla onun geri çekilişini izlerken diğer son sınıf öğrencilerinden biri de ona katılıyor ve çok geçmeden futbol takımının yarısı onunla birlikte soyunma odasına doğru vals yapıyor.

Herkes sanki bir dünya harikasıymışım gibi bana aval aval bakmaya devam ediyor - ya da bir seri katil, bazı kızların bakışlarından o kadar emin olamıyorum.

"Sürtük," diye tıslıyor içlerinden biri yanımdan geçerken.

Kendisine ya da benzer hakaretleri eden yarıdakçılara yöneltilmesi gereken öfke ters yönde yanıyor.

Soyunma odası ve içindeki otuzbirci.

King okuldan sonra onunla buluşmamı mı istiyor?

Okuldan sonra onunla buluşacağım, tamam, ama o kraliyet kararnamesini hiç yayınlamamış olmayı dileycek.

LEVI

Y *Savaştan kaçabilirdiniz ama kanlı bir savaş istediniz.*

KOÇ ÖN SAFLARA BAĞIRIYOR, SESİ YANKILANIYOR

Sanki savaştaki bir general gibi. Ya da belki stratejistir.

RES'in altın taçlı kraliyet mavisi beyzbol şapkası kel kafasını örtüyor.

Notlarını sopayı andıran bir şeye dönüştürüyor ve tembel oyunculara vurmaktan çekinmiyor.

Sezonun ilk hazırlık maçını az önce tamamladık. As takım ikinci yıl takımına karşı kaybetti. İkiye sıfır.

İkiye sıfır.

Koç Larson'dan yayılan negatif enerji ruh halimin üzerinde siyah bir hale gibi.

Koç aramızda adım atarken iki takım karşılıklı düz çizgiler halinde duruyor.

İkinci takım, takım formasının üzerine neon sarısı giyerken, benim takımım resmi kraliyet mavisi formaları ve beyaz şortları var.

"Hanımlar," diye hırılıyor Larson, küçük gözleri ve gür kaşları ona daha acımasız, daha sert bir görünüm veriyor. "Geçen yılki yenilgiden sonra sezona böyle mi başlıyoruz?"

"Hayır, efendim," diye
hepimiz bağıyoruz.

"Sizi duymadım kızlar."

"Hayır, efendim!" diye
bağıyoruz.

Ellerini arkasında kavuşturmuş ileri geri hareketine devam ederken başını sallıyor. Kağıt sopa her hareketinde omurgasına çarpıyor. "Okul seni el üstünde tutuyor olabilir ama bunun tek nedeni Royal Elite'in adını duyuruyor olman. Kurula fayda sağlamayı bıraktığın an, takım da yok olur."

Oyuncular arasında birkaç mırıltı kopar ama Koç'un sözünü kesmemeleri gerektiğini iyi bilirler.

"Ne sanıyordunuz? Ailen eğitimin için para ödüyor, spor için değil. Royal Elite tamamen akademisyenlerden oluşuyor. Birkaç spor takımıyla şımartılmalarının tek nedeni, okulun inek, züppe gençlerden ibaret olmadığını tanıtmak istemeleridir. Onlara futboldan nefes aldığımızı kanıtlayacak mıyız, kanıtlamayacak mıyız?"

"Öyleyiz!"

"Bu yıl okullar şampiyonasını kazanacak mıyız, kazanmayacak mıyız?"

"Öyleyiz!"

"Seni duymadım."

"*Biz. Biz!*"

"Kaptan." Koç karanlık bir bakışla önümde durdu.

Temmuz ayındaki final mağlubiyetinden bu yana takıma liderlik etme şeklimi onaylamıyor ama kontrol altında olmalarının sebebinin ben olduğumu da biliyor. Stratejist o olabilir ama sahadaki birliklerin lideri benim. Ayrıca, hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğime güveniyor. İkimiz de o şampiyonluğu istiyoruz.

"Sonuçlara ihtiyacım var."

"Onları alacaksınız, efendim."

Hâlâ önümde duruyor ve yedek oyuncularından biri olan Daniel'ı işaret ediyor. "İyi oynadı Sterling. Kaleyi korudun."

Sporcuların yarısının sahip olduğu o ukala tavırla sırıtıyor.

Koç yanımda duran Chris'e doğru ilerliyor ve ona sert bir bakış atıyor. "Vans. Gelecek maç başlangıç çizgisinin dışındasın." Omzunun üzerinden karşı takıma bir bakış fırlatıyor. "Astor, sen varsın. Göster kendini evlat."

"Evet, Koç!" Ronan aptal gibi sırıtıyor.

Koç Larson, yardımcı koçları ve sağlık eğitmeniyle birlikte soyunma odasına doğru ilerliyor.

Chris, Koç'la bir olay başlatmak için ileri atılıyor, şüphesiz.

Önünde durup yolunu kesiyorum. Boğa gibi, gözleri siyah ve çenesi sıkılı. Omzumu onunkine vurup başımı sallıyorum.

"Siktir et bunu, Kral!" T ü k ü r d ü . "İkinci bir yıl için pozisyonumu bırakmayacağım."

"Belki sen yapmalıydım oynadı Daha iyi, huh?"
Ronan sallanıyor Kaşlarını.

Bakışlarım kuzenim Aiden'in sıkılmış bakışlarıyla buluşuyor ve sert bir ses tonuyla, "Götürün onu," diyorum.

"Hayır." Ronan olduğu yerde sıçrayıp kendi başına eğiliyor. "Bana gel, kardeşim." "Ronan," diye uyarıyorum. O buna eğlence ve oyun muamelesi yapıyor ama Chris dengesiz.

Şu anda bok gibi.

Ve çoğu zaman, gerçekten.

Xander onu diğer taraftan iterken Aiden Ronan'ın kolunu tutar.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi forvet ve biraz da otuzbirci olan Xander omzunun üzerinden atılarak. "Bu çok gecikti Chris. Yazdan beri takımında bir yeri hak etmiyorsun."

Aiden, Xander, Ronan ve Cole soyunma odalarına gitmeden önce bana bilmiş bir bakış atıyor.

Dört atlı olarak adlandırılırlar çünkü ne zaman sahaya çıksalar fetih, savaş, kıtlık ve nihayetinde ölüm getirirler.

Ben onlara dört sikici diyorum.

Aiden, Xander ve Cole yaşlılardan yerlerini kaptılar.

Ronan en son katılan.

İkinci sınıf oyuncularının geri kalanı Aiden ve hırsız çetesini takip ediyor. Kaptan ben olabilirim ama seçim yapmak zorunda kalırlarsa muhtemelen 'genç' Kral'ın tarafını tutacaklardır.

Chris rotasını kaybetmiş bir tren gibi ileri atılmaya devam ediyor. İki son sınıf öğrencisi Zach ve Alex onu geri çekmeye çalışıyor ama sanki RedBull ya da performansına bakılırsa uyuşturucu almış gibi.

Yumruğumu savurdum ve göğsüne bir yumruk attım. Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle durdu. Diğer kıdemli oyuncular ve birinci sınıflar gözlerini kırpmadan tepkimi izliyorlar.

"Bu ne içindi lan?" Chris tükürdü. "Yerini kaybettiğin için."

"Koç'tu, o -"

Yüzüne baktım. "Koç senin bacaklarınla mı oynadı? Aiden'ın ilk golü atmasına ve ikinci golü atabilmesi için topu Xander'a kaptırmasına izin mi verdi? Savunmayı acınası ıssız bir arazi gibi mi bıraktı?"

"Şey, hayır, ama -"

"Aması yok, Chris." Parmağımınla göğsünü işaret ediyorum. "Çeyrek final maçından beri ve yaz kampı boyunca bok gibi oynuyorsun. Eğer yerini Ronan'dan geri alamazsan, elenirsin. Çünkü. Lanet olsun. İyi. Takımında yarım akıllılara ihtiyacım yok."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama artık dinlemiyorum. Ben duşlara doğru ilerlerken diğer oyuncular da ayrılıyor.

Christopher ve ben arkadaşız. Belki tam olarak arkadaş değiliz ama iş arkadaşınız. İkimiz de alkol, sigara ve kızlardan hoşlanıyorduk.

Soyadlarımıza ve ailelerimize karşı asi olduk.

Ben amcamdan nefret ediyorum, o da metropolitan polis komiser yardımcısı olan tutucu babasından nefret ediyor. Chris ve ben birbirimizi ilkokuldayken gözaltında bulduk ve kaynaştık.

Eğer bir sorun varsa, her tarafa sıçarız. İkimiz de gardiyanlarımızın yüzündeki o onaylamayan bakış için yaşıyoruz.

Hatta her yıl neden olduğumuz tüm sorunları karşılamak için okula en büyük çeki babasının mı yoksa amcamın mı ödeyeceği konusunda bahse bile girdik.

Ama Chris kontrolden çıkmaya başladı. Heyecanın dibine vurmuş durumda, artık doğru düzgün oynamıyor bile.

Futbol benim için sadece bir oyun değil. O anın heyecanı ve adrenalin pompalaması değil. Kalabalığın kükremesi ya da tezahüratlar değil.

Bu bir ruh hali.

Amcamın zincirleriyle zincirlenmiş bir hayatta sahip olduğum tek şey bu.

Futbol kendim için yaptığım tek şey ve kimse bunu elimden alamayacak.

Bunun için de iki ay gecikmiş bir prenses sorununu halletmem gerekiyor.

AIDEN VE HIRSIZ ÇETESİ BENİMLE OTOPARKA KADAR YÜRÜDÜLER.

yaklaşan oyun hakkında sohbet ediyorlar. Daha doğrusu, Aiden ve Cole onlara başlarını sallarken Ronan ve Xander didişiyor.

Chris soyunma odasına bile girmeden gitti. Herkesin önünde ona saldırmamın nedeninin yarısı kin tuttuğunu bilmemdi.

Sonunda aklını başına toplayıp yerini geri alarak bunu sahaya yansıtmasını umuyoruz.

"Size söylüyorum sikikler, doğum günümde fahişe istiyorum." Ronan göğsüne vuruyor. "Bütün yıl boyunca verdiğim partiler için en azından bunu yapabilirsin."

Xander onun yanına bir yumruk atar. "Ne yani, pastanın içinden çıkan bir tane de mi istiyorsun?"

"Aynen öyle." Gözleri parıldıyor. "Hepsi tavşan üniforması içinde, *s'il te plait*." "Hayvanlarla cinsel ilişki alarmı." Cole deadpans.

"Siktir git Cole." Ronan ters ters bakar. "Fanteziyi öldürme."

"Tamam, bekle. Doğru anlamış mıyım? Yani bir Lordlar Kamarası üyesine fahişe göndereceğiz. Mesela merhaba, fahişeler evi, Earl Astor'un malikanesine birkaç tavşan striptizci gönderebilir misiniz?" Xan gülüyor. "Bize polis ya da... ne bileyim MI6 ajanı gönderebileceklerinin farkında mısınız?"

"Sakin ol, göt herif. Yazlık evde yaparız." Kaşlarını sallıyor. "Test zamanı. En iyi arkadaşım benim için fahişe kiralayacak. Elinizi kaldırın ama zorlamayın... Hepinizin istediğini biliyorum."

Hepimizin baktığını görmek için bize doğru döndü. Gülmekte olan Xan ve Cole hariç.

"Hadi ama, kimse yok mu? Kek tavşanı fahişeler benim fantezim."

"Ve fantezilerini gerçeğe dönüştürmek zorundayız çünkü..." Aiden poker suratıyla devam ediyor.

"Çünkü karşılığında senin fantezilerini gerçekleştirirdim!" Ronan duraklar. "Bekle, hayır. Bu doğru çıkmadı. Şu anda aklımda rahatsız edici görüntüler var."

Xan kaşlarını sallıyor. "Gibi mi?"

"Cole ve Aiden'ın sapıkça şeyleri gibi. O saçmalığın gerçekleşmesine izin vermeyeceğim." Duraklıyor. "Fantezime geri dönelim. Bu tamamen yapılabilir. Kimse yok mu?"

Aiden başını sallıyor. "Pas."

"Ayrıca," diye gülme krizinden kurtuldu Cole. "Hiçbirimizin fahişe kiralayacak kadar yaşlı olmadığımızın farkındasınız değil mi?"

"Kaptan öyle." Ronan köpek yavrusu gözleriyle bakışlarımı karşılıyor.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa doğum günündeki tek kek tavşanı fahişe sen olursun."

Çocuklar kahkahayı patlatıyor, Xander ve Cole suratını asan ve artık bizim için parti vermeyeceğine yemin eden Ronan'a takılıyorlar.

Aiden benimle birlikte geri çekiliyor ve arkadaşlarının önden gitmesine izin veriyor. "Vans'ı yumrukladığını duydum."

Arkadaşları ve ben hariç, Aiden için herkes soyadından ibaret. İnsanların isimlerini öğrenme zahmetine bile girmez.

"Neden?" diye sordum. "Bunu *babana* anlatacak mısın?"

Aiden bir kaşını kaldırır. "Gerçekten Jonathan'ın bu okulda olan her şeyi ona anlatmama ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alay ediyorum.

Muhtemelen peşimizde paparazzi falan vardır. Jonathan King bu okulun ve muhtemelen içindeki herkesin sahibi.

Aiden ve benim çok sık gittiğimiz bir kahve dükkanı vardı. Jonathan ne yaptı? O lanet şeyi satın aldı.

Ama hey, bunu körü körüne yapmadı çünkü o bir kontrol manyağı ve bizi her köşeden kafeslemek istiyor. Hayır. King Enterprises'ın kralı böyle çalışmıyor.

Önce burayı çok iyi inceledi ve ancak yüzde iki yüz kârlı olacağını anladığında burayı devraldı.

Ve evet, mal sahiplerini satmaya ikna etmek için haremindeki avukatları ve halkla ilişkiler ekibini kesinlikle gönderdi.

"Ateşle oynuyorsun, Lev." Aiden'in sözleri beni şimdiki zamana geri getirdi.

Durdum ve onunla yüzleştim, böylece parmak parmakaydık. Sadece benim ondan birkaç santim farkım var. "Öyle mi?"

"Bir bayan." İşaret parmağını kaldırıyor. "Alkol, kavga ya da herhangi bir felaket olsun, *babamla* işin biter. Şah mat."

Çenem öyle bir sıkılıyor ki dişlerim acıyor. Aiden'ı duvara çarpmak ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamak istiyorum.

Bu dürtüyle hareket edip Amca'ya özlemini çektiğı belayı veremedenden Ronan'ın tiz sesi gerginliğı bozuyor. "Oh. Kahretsin."

Cole omzunun üzerinden bana bir bakış atarken yüzünü buruşturuyor.

"Ne oldu?" Aiden'ın önünden yürüyorum ve siyah Jaguar'ımın önünde kısa bir süre duruyorum.

Ön camda, beyaz boyayla yazılmış bir şey var. 'Devam et, Kral.

Bunun için yalvarmana gerek yok.'

ASTRID

sen adımı söyleyene kadar unutulmuştı.

MERMERDEN AŞAĞI INERKEN KASLARIM KILITLENİYOR.

Merdivenler. İki yıldan fazladır burada yaşıyorum ama hâlâ evim gibi hissetmiyorum.

Bu bir kule ve ben kapana kısıldım.

Hayır. Rapunzel ya da Disney'in Tangled'ı gibi değil. Bu gerçek hayattaki versiyonu.

Annemin ölümünden beri basın bana Clifford'un Gizli Prensesi lakabını taktı. Çünkü annemle bir süredir evli olmalarına ve gayrimeşru bir çocuk olmamama rağmen babam beni tam on beş yıl boyunca sakladı.

Kamuoyuna açıklandığından beri, gerçekten de gizli, unutulmuş bir prenses olabileceğimi düşünmeye başladım. Bu malikanede kilitli kaldım.

Bir yıl daha.

Bu umut ışığıyla derin bir nefes alıp altın çerçeveli chesterfield'lar ve yüksek platform tavanlı görkemli salon alanını geçiyorum.

'Ailemin' kahvaltı yaptığı yemek alanına göz atıyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, çoktan çıkışa yönelmişim. "Okula gitmek için çıkıyorum." "Astrid." Babamın sakın ama tartışmaya kapalı ses tonu beni olduğum yerde durduruyor.

"Gel yemek ye."

"Aç değilim." "Otur ve ye."

Emrindeki sertlikten irkiliyorum ve omuzlarım çöküyor. Dikkatli adımlarla, kusursuz mermer döşemeleri ve taş şöminesiyle devasa yemek salonunu geçiyorum. Mutfak çalışanlarından birkaçı Downtown Abbey'den bir bölüm gibi bekliyor.

Baş aşçı Sarah'ya gülümsüyorum ama sarı kaşlarındaki derin çatıklığa bakılırsa yüzümü buruşturmuş olmalıyım.

En azından etrafımda dost bir yüz var. Bana en lezzetli çikolatalı smoothie'leri ve cheesecake'i yapmasının da yardımı oluyor.

Masanın kuyruğundaki sandalyeye çöküyorum - babam ve karısınınkinden en uzak koltuk. Onların bakışlarıyla karşılaşmadan çiğ reçeli ve cheesecake'i mideye indirmeye başlıyorum. Neredeyse hiçbir şeyin tadını almıyorum. Kahvaltımı ne kadar çabuk bitirirsem, buradan o kadar çabuk giderim.

"Tatlım, yavaşla." Üvey annemin sahte şefkatli sesi obur ruh halimi mahvediyor. "Merak etme. Yemek hiçbir yere gitmiyor."

Ağız dolusu cheesecake'i yutuyorum, sonunda pürüzsüz dokusunun tadına bakıyorum ve masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum.

Victoria'nın zarif bir havası var. Giydiği ya da söylediği her şeyde bu var. Ses tonu bile bir dönem filminden fırlamış gibi. Sarı saçları düzgün bir Fransız bükümüyle toplanmış. Üçüncü bir ülkenin bütçesini zorlamış olması gereken düz, yüksek bir couture elbise giyiyor. Zarif bir kolye pürüzsüz yakasını çevreliyor ve eşleşen küpeler kulaklarından sarkıyor. Mücevher setini doğum günü için babasının aldığını söyleyerek övünüp duruyor.

Gag.

Bir lordun eşinde olması gereken her şey onda var. Sanki bir el kitabından fırlamış gibi.

Victoria, yüz gerdirmeler ve aristokrat ismi nedeniyle gerçek yaşından on yaş daha genç görünebilir, ancak anneme hiç benzemiyor.

Annem dövmeleriyle ve sanatsal yönüyle gurur duyardı. O uçmak için yaratılmış özgür bir ruhtu, Victoria gibi bir malikaneye hapsolmak için değil. Ama belki de babam bu yüzden onu anneme tercih etmişti.

Buraya geldiğimden beri Victoria kökenim hakkında atıp tutmayı kendine iş edindi. Eğer hızlı yiyorsam, annem beni aç bıraktığı içindir. Pahalı elbiseleri reddediyorsam, artıklara alıştığım içindir. Nefes alıyorsam, babamın adını sömürdüğüm içindir.

"Burası farklı, tatlım." Victoria'nın dudakları tıpkı muhabirlere yaptığı gibi muhafazakâr bir gülümsemeyle aralanıyor. "Yemek konusunda endişelenmene gerek yok."

Sarah'nın cheesecake'inden bir lokma daha yuttuktan sonra, "Ben de daha önce yemek konusunda hiç endişelenmemiştim," diyorum.

Annemin benimle ilgilenmediğini ima ettiği için Victoria'nın canı cehenneme. O benim hem annem hem de babamdı.

Beni tek başına büyüüttüğü ve ihtiyacım olan her şey olduğu için ona hayrandım.

Eskiz yapmaya ilk ilgi duyduğumda, annem bütün gece uyumayıp benim için modellik yapardı. Kötü bir gün geçirdiğimde, beni uzun yolculuklara çıkarırdı, sadece ikimiz.

Sevgili babam *gerçek* ailesiyle yaşarken annem benim dünyamdı.

"Eğer öyleyse sorun değil," diye devam ediyor Victoria.

"Biz yapmadık. Annem yaşamak için çalışırdı. Lord kocasının sırtından geçinmiyordu."

Victoria'nın üst dudağı seğiriyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. Küçük zaferler.

"Astrid Elizabeth Clifford."

Babamın ölümcül sakın ses tonuyla irkildim. Eğer bana tam adıyla hitap ederse, o zaman onaylamıyor demektir.

Beni gerçekten onayladığından değil.

Başımı hafifçe kaldırıp onun cezalandırıcı yeşil gözleriyle karşılaştığımda çatalım tabağa çarpıyor. Onun kızı olduğumun kesin kanıtı. Onun genlerinin benim genlerimi oluşturduğunun.

Birkaç hafta sonra on sekiz yaşında olacağım ama kendimi hâlâ ona kalması için yalvaran yedi yaşındaki çocuk kadar küçük hissediyorum. Onu ilk anaokulu resmim olarak çizen aptal küçük çocuk.

Henry Clifford kırklı yaşlarının ortasındaki birine göre hâlâ güçlü ve yapılı. Yine bana miras kalan koyu kahverengi saçları geriye doğru taranmış, güçlü alnını ve düz, aristokrat burnunu vurguluyor.

Ütülenmiş lacivert takım elbisesi sanki içinde doğmuş gibi vücuduna yapışıyor. Onu kesinlikle bunun dışında hatırlamıyorum.

Çocukken, o ne zaman ortaya çıksa sevinçten kendimi kaybederdim.

Şimdi, sadece gözümü korkutuyor.

Ne zaman babam olmayı bırakıp unvanı olmaya başladı bilmiyorum.

Victoria elini babamın elinin üzerine koyuyor ve beni şeker hastalığına sürükleyecek kadar tatlı bir gülümseme takınıyor. "Sorun yok, hayatım. Kendine gelecektir."

Öldür beni şimdi.

"Günaydın!" Bir başka servete mal olması gereken güçlü kiraz parfümünün esintisi yanımdan geçip gidiyor.

Nicole annesini ve babamı yanaklarından öpüyor, sonra da babamın soluna yatıyor.

Aynı okul üniformasını giyiyoruz ama o bir şekilde ütülenmiş mavi eteği ve RES'in ceketinin üzerine sardığı gömleğinin manşetleriyle üniformayı daha şık gösteriyor. Sarı saçları sanki her bir teline ayrı ayrı özen gösterilmiş gibi dalga dalga sırtının ortasına dökülüyor.

Tabii ki benim aksime Nicole domuz gibi yemiyor. Yetişkinlerle yaklaşan sınavları ve okul aktiviteleri hakkında konuşurken bir yandan da kesip biçmek için zaman ayırıyor.

Başımı eğerek cheesecake'imın kalıntılarını itiyorum, yemeye zahmet etmiyorum.

Kendimi bir yabancı gibi hissettiğimi söylemek hafif kalır. Victoria ve Nicole her zaman babamın dikkatini çekerken ben burada bir şebboy gibi fark edilmeden oturuyorum.

Babam Nicole'e artık bana hiç göstermediği bir gülümseme sunduğunda içimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ondan aldığım tek şey çekik kaşlar ve onaylamayan bakışlar.

Victoria son derece neşeli bir tavırla, "Belki Astrid'le matematik çalışabilirsin," diyor. "Eminim Nicole daha iyi sonuçlar almana yardımcı olabilir."

Kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

"Özel öğretmeni reddedecek kadar inatçı olmasaydın, belki de felaket sonuçlar almazdın." Babamın sesindeki onaylamama ifadesi kalbime saplanan bir bıçak gibi. "Neden Nicole gibi olamıyorsun?"

"Neden onu evlat edinip bizi bu sefaletten kurtarmıyorsun?" Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama yine de ağzımdan çıktı.

Yemek alanında sessizlik hakim olurken kapacak sesleri kesilir. Mutfak personeli bile adımlarının ortasında durur.

Kulaklarım hem utanç hem de öfkeyle doluyor.

Belki de kendi babam beni mükemmel üvey kızıyla kıyaslamayı bırakmalı.

Belki de annem öldükten sonra beni yalnız bırakmalıydı.

En azından o zaman ailesinin yanındayken kendimi yabancı gibi hissetmezdim.

Babam beni daha fazla yakamadan sırt çantamı kaptığım gibi yerimden fırlıyorum.

Arkamda Victoria ona "Astrid sadece Astrid olarak kalacak" diyor. Dışarı çıkarken gözümdeki bir damla yaşı siliyorum.

Seni çok özledim anne.

ELIMDE ESKİZ DEFTERİ, PARKIN GİRİŞİNDE DAN'IN GELMESİNİ BEKLIYORUM.

Beni al.

Saat erken olduğu için parka sadece koşucular girip çıkıyor. Efor sarf etmelerini ve istedikleri şey için ne kadar çok çalıştıklarını izlemeyi seviyorum.

O anları yakalamak benim tutkum oldu. Ya da daha doğrusu. *Öyleydi.*

Tüm karakalem çizgiler tanınmaz hale geliyor. Kazadan beri elimdeki hafif titreme azalmadı. İki buçuk aydır hiçbir şeyi doğru düzgün çizemiyorum.

Ne kadar denersem deneyeyim, artık orada değil. Sihir kayboldu.

Doktor fiziksel bir hasar olmadığını ve tüm bunların zihinsel olduğunu söyledi. Psikiyatrist bir şeye direniyor olabileceğimi ya da çok fazla stres altında olduğumu söyledi. Yaşadığım travma sanat yaratma yeteneğime yansıyor.

Ona travma geçirmediğimi söylemek istedim. Beni ezeni bulacağımı ve ona bir ders vereceğimi ve her şeyin tamamen yoluna gireceğini. Ancak, Dr. Edmonds şimdiden beni çok fazla psikanalize tabi tutuyor.

İhtiyacım olan son şey babama bir psikiyatri koğuşu önermesi.

Karalama defterini sırt çantama geri atarken iç çekiyorum.

Çizim yapmak annemin ölümünden sonra aklımı başımda tutan tek şey oldu. Onu da kaybedersem, annemin bir parçasını daha kaybetmiş gibi olurum.

Böyle giderse, ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. Bir korna sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

Nicole'ün Audi'si parkın girişini yarı yarıya kapatmasına aldırmadan tam önüme park ediyor.

Tabii ki Nicole Audi kullanıyor. Yazın on sekizinci yaş günü için babasının hediyesi. Benim bir kazadan sonra iyileşmeye çalıştığım yaz.

Acı çektiğimden falan değil.

Ayrıca, annemin kazasından sonra araba kullanmaktan tamamen vazgeçtim. "Seni bırakmayı teklif ederdim ama arabam eziklere göre değil."

Arkadaşı Cloe, dudak parlaticısını sürerken yolcu koltuğundan kıs kıs gülüyor.

Vikinger aşkına. Nicole ve sürtük arkadaşı güne başlamak için ihtiyacım olan son insanlar.

"Zamanını ayıracak daha iyi bir şeyin yok mu Nicole?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Babamın kışını öpmek dışında tabii ki."

"Sadece bir kez olsun ne kadar haklı olduğunu söylemek istedim. Amcam beni evlat edinmeli ve seni aile kayıtlarından tamamen silmeli. Clifford adını asla benim gibi taşıyamayacağını hepimiz biliyoruz."

Sözlerinin ne kadar haklı olduğunu ve istemediğim halde beni ne kadar etkilediğini düşünerek yutkunuyorum. Mesele isim değil. Ben izlerken babamı sonsuza dek nasıl çalacağıyla ilgili.

"Yine de sen hâlâ Nicole Adler'sın." Onun kötü niyetli bakışlarıyla karşılaştım. "Ben orada bir Clifford göremiyorum. Sen görüyor musun?"

Hırlıyor ama Cloe kolunu dürtüyor. "Ona uzak durmasını söyle."

Geri adım atar gibi görünen Nicole, tıpkı babamın beni 'onların' evine getirdiği ilk gün annesiyle birlikte yaptığı gibi beni tiksintiyle aşağı yukarı ölçtü.

"Hey, Viking. King'den uzak dur."

Sahte bir esnemeyle savaşıp siyah tırnaklarımı inceliyorum. Nicole 'Viking' lakabını diziye ne kadar çok izlediğimle dalga geçmek için takmıştı ama şaka onda. O dizinin onun sahip olabileceğinden çok daha fazla yıldızı var.

"Son baktığımda bana yaklaşan oydu."

"Sanki King senin gibi bir hayırseverle ilgilenecekmiş gibi." Tükürdü.

"Ah, özür dilerim." Alaycı bir kaş kaldırıyorum. "Aile soyadını kim taşıyordu?"

"King'den uzak dur yoksa pişman olursun."

"Ne pişmanlığı?" Dan'in sesi yanımda durup kolunu omzuma atmadan önce bana ulaşıyor.

Parlak zırhlı bir şövalyenin yalnızca bir prens ya da bir aşk ilgisi ya da başka bir şey olabileceğini söyleyen insanlar tamamen yanılıyor. Benimki en iyi arkadaşım olarak ortaya çıktı.

Daniel arabasını sokağın aşağısına park etti ve zorbaların önünde benim yanımda durmak için yola çıktı. Nicole ve yordakçılarıyla baş edemediğimden değil ama Dan bu yüzleşmelerin beni ne kadar yordüğünü biliyor.

Görünmezlik devam için iyi değil.

Nicole'ün yüzü kızarıırken gözleri benden Daniel'a ve tekrar bana kayıyor. "Tam da ihtiyacımız olan şey. Ezik arkadaş."

"Gerçekten o yola mı giriyoruz Nicole?" Daniel her zamanki kaygısız ses tonundan tamamen farklı bir ses tonuyla sorar.

Yemin ederim neredeyse onu duyana kadar yutkunuyor. Bu çok garip. Nicole Daniel'dan da benden nefret ettiği kadar nefret ediyor, hatta daha fazla. Aslında ben ortaya çıkmadan önce onu düşman olarak işaretlemişti, bu yüzden her zamanki gibi zehrini kusmadığını görmek garip.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Şunu silmek isteyebilirsin." Dan başparmağıyla ağzının kenarını ovuşturuyor.

"Ne?" Nicole soruyor.

"Senin saçmalıkların." Beni arabasına doğru çeviriyor. "Sana söyleneni yap, Viking!" diye bağırıyor arkamdan.

Bana bir şey yaptırmamanın en iyi yolu, onu yapmamamı söylemektir.

Nicole'ün efordan kızaran yüzünü görmek için Levi'ye yakın durmak istiyorum ama o paha biçilmez bakış bile buna değmiyor.

Levi King'den ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Ayrıca dün arabasına bıraktığım küçük hediyeden sonra artık beni rahatsız etmeyeceğinden eminim.

Okula vardığımda ve Dan ile yollarımız ayrıldığında yanıldığım kanıtlandı.

Sanat atölyesinin kapısını açar açmaz eşikte durdum ve çığlık attım.

ASTRID

Savaşı ben başlatmadım ama ölümüne savaşıyorum.

TÜM TUVALLER ZIFIRI SIYAHYA BOYANMIŞTIR.

Her birini.

Etrafımda olası bir davetsiz misafir ararken kaslarım geriliyor. Ama bir tane olamaz, değil mi?

RES, herhangi birinin gelip böyle bir oyun oynayabileceği türden bir okul değil. Sabahları erken saatlerde etrafta olan tek kişinin ben olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Tıpkı bir cenaze töreni gibi, ha?"

Sırtıma doğru gelen uğursuz sesle omurgam dikleşiyor.

Sanat atölyesinin kapısının kapanma sesi mekânı dolduruyor ve boğazımın arkasına yapışıyor.

Döndüm ve o hipnotize edici gözlerle yüz yüze geldim. Levi King.

Bu destansı sabahta tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bunu sen mi yaptın?" Kollarımı tuvallerin olduğu yöne doğru savuruyorum. "Kim bilir?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

Onda bir umursamazlık havası var. Etrafını saran tüm dünyaya bir *siktir* git havası. Tam bir asi havasında, dağınık saçları her yere dağılmış ama yine de o süper model görüntüsü her yerinde yazılı. Üniformasında kravat yok ve gömleğinin manşetlerini ceketinin kollarının üzerine kıvrımış.

Bu kadar güzel biri nasıl şeytanın vücut bulmuş hali olabilir?

Çıkışa doğru ilerliyorum. "Müdüre söyleyeceğim."

"Elbette, prenses. Hazır başlamışken, ona arabamın ön camını boyadığını da söyle."

Çığlık atarak duruyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kapıyı itiyor ve sanki boyu uzamış gibi. Genişlemiş, sertleşmiş ve...

Tehdit edici. Göz korkutucu.

Sanki tüm o sırtışları ve umursamaz davranışları ben hayal ediyormuşum gibi yüzündeki tüm mizah kayboluyor.

Duygularına bu kadar hakim olması, neyi gösterip neyi saklayacağı, ne zaman takip edip ne zaman saldıracağı korkutucu.

Gözlerinin derinliğinde çözölemeyen bir şey parlıyor ve mavinin bambaşka bir tonuna dönüşüyorlar.

Ölümcül mavi.

Köpekbalıklarının istila ettiği mavi türünden,

Beni etkilemesine izin vermeyerek pozisyonumu koruyorum. Ama bu, uzuvlarımın geri çekilmem için çığlık atmasını engellemiyor.

Levi King oyun oynamak istediğim biri değil. Bir yıl daha.

Eğer beladan uzak durur ve bu yılı huzur içinde bitirirsem, her şey bitmiş olacak.

Her türlü çatışma görünmezlik oyunumu yok edecektir.

Gururuma rağmen geri adım atarak onun geniş ve acımasız adımlarına ayak uyduruyorum. Hava, beni içten içe kavrayan çatırdayan bir gerilimle dalgalanıyor. İleriye doğru attığım her adımda kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Kendimi sürüden ayrılarak yolunu kaybetmiş ve aç, acımasız bir yırtıcıyla baş başa kalmış aptal küçük bir geyik gibi hissediyorum.

Bacaklarım şövaleye çarpıyor ve inliyorum. Üzerimde yaratmasına izin verdiğim etkiden dolayı dişlerimi sıkıyorum.

"Dur!" İki avucumu da göğsüne bastırıp onu itiyorum. Bir bufaloyu da itiyor olabilirdim.

Sert çıkıntıları, göğüs kasları ve her şeyiyle çok tonlu biri.

Geri çekilmiyor. Bir adım bile. Aksine kişisel alanıma daha da yaklaşıyor. O kadar yakın ki göğsünün benimkine çarpmasını engelleyen tek şey ellerim oluyor. O kadar yakın ki, on kat daha güzelleşiyor. O kadar yakın ki nefesinde sigara ve çikolatalı cheesecake kokusu alıyorum.

Bekle. Bu sabahki kahvaltıdan mı? Çünkü bu kabadayı da cheesecake seviyorsa, o zaman yemekten emekli oluyorum.

"Ne istiyorsun, Levi?" "Bu senin için Kral."

"Hayır, teşekkürler. Senin bir adın var, neden herkes seni soyadınla çağırıyor?"

"Soruları sen sormuyorsun prenses. Sadece benimkilere cevap vereceksin, anlaşıldı mı?"

Bu piçin kibrine inanamıyorum. Ama yine de, iki yıldır okulu avucunun içinde tutuyor, neden herkesin ona boyun eğeceğini düşünmesin ki?

"Ne istiyorsunuz, majesteleri?"

Alaycı bir ifadeyle başını eğiyor ve ben de çenemi yukarı kaldırıyorum. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi göğsündeki avuçlarıma bakıyor.

Aklına çılgınca fikirler gelmeden önce ellerimi bir sarsıntıyla çekiyorum.

Büyük hata.

Levi az önceki boğa gibi bana doğru ilerliyor ve şövalenin üzerinden atlayıp geri çekilmekten başka çarem kalmıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Neden kendimi onunla köşeye sıkıştırıp duruyorum?

Levi elini başımın yanındaki duvara vuruyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Hava kaynağım kısa aralıklarla girip çıkıyor. Doğru düzgün nefes bile alamıyorum, bu sefer zonklayan göğsümün kesinlikle onunkiyle bütünleşeceğinden korkuyorum.

"Sana ne istediğimi söyledim." Sesi tehlikeli, alçak bir aralığa düşüyor. "Ama sen ne yaptın?"

Hem göğsünün benimkine sürtünmesini engellemek hem de çılgın kalp atışlarımı kontrol etmek için kollarımı kavuşturuyorum.

Bakışlarım ters yöne kayıyor, gözleriyle buluşmayı reddediyorum. Eğer yaparsam, beni bütünüyle yutacaklarını ve asla bırakmayacaklarını hissediyorum.

"Dedim ya." Baş ve işaret parmakları çenemi sıkarak beni ona dönmeye zorluyor. "Ne yaptın sen?"

Teninin tenimdeki hissine karşı yutkunuyorum. Nasırlı, uzun parmakları o gecenin anılarını canlandırıyor.

Vur-kaç gecesi.

Aylardır ilk kez anılarım kabuslarımdaki gibi kanlı ve korkunç değil.

Hayır.

Bu tamamen farklı.

Bu anılar beni yanlış giden bir uyuşturucu vakası gibi tüketiyor - ya da belki de doğru gitti.

Onun tarafından dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor.

Var olmadığını düşündüğüm yerlerimde o çaresiz, yabancı hisleri nasıl uyandırdığını.

Aynı şeytan bana daha önce kimsenin hissettirmedığı şeyleri hissettirdi. Hayır. Bu Ecstasy'ydi. Herhangi biri bana dokunabilirdi ve bu iyi hissettirirdi.

Ancak şimdi, uyuşturucu etkisi altında değilim ve öyle de olabilirim. Karıncalanmalar omurgamdan aşağıya doğru iniyor ve onlarla savaşmamın hiçbir yolu yok.

Tek yapabileceğim ona beni geçemeyeceğini göstermek.

"Seninle buluşmayacağımı söyledim. Aksini düşünmen benim suçum değil."

Mükemmel, kalın bir kaşını kaldırıyor. "Bu yüzden mi arabamı boyadın?" "Bu beni tüm okulun önünde küçük düşürdüğün içindi."

"Sana yapabileceklerimin yanında bu hiçbir şey. İyi bir prenses ol, ben de her şeyin unutulmasına izin vereyim."

"Peki ya yapmazsam?"

"İnan bana, oraya gitmek istemezsin." Bakışlarında tehditkâr ve sadist bir şey parlıyor. Sanki beni ezmekten hastalıklı bir zevk alabilmek için ona karşı gelmemi istiyor.

Onun tipi bu, değil mi? Çok zenginler, hakları var ve canları sıkılıyor. Bu yüzden can sıkıntılarını gidermek için önlerine çıkan herkesi ezmeyi iş edinirler.

Sırf canı sıkıldığı için beni ezerse, hayatını cehenneme çeviririm.

Çenemi bırakıyor ve parmaklarının dokunduğu yerin aynı anda hem boş hem de karıncalanıyor gibi hissetmesinden nefret ediyorum.

"Kazayı polise bildirmeyeceğinizi duydum." Sesi soğukkanlı bir hal alıyor.

"Bunu biliyor muydun?"

Dan ve oradaki buradaki tek tük öğrenci dışında, ölümcül olmayan kazamın RES için pek bir şey ifade ettiğini düşünmüyordum, özellikle de Levi'nin bunu bileceği kadar değil.

Görünmezlik oyunum çok zayıflıyor olmalı.

"Bırak onu," diyor o sinir bozucu otoriter ses tonuyla.

"Ha?"

"Karakola gitmeyi bırak, burnunu sokmayı bırak. Bırak.
O."

"Sen aklını mı kaçırdın? Beni terk eden bir suçluya izin vermemi mi istiyorsun? ölmek için mi?"

"Bana iyi görünüyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısın." Damarlarımdan güçlü bir ateş fışkırıyor. "Siz aptal yaz kamplarınızda eğlenirken, ben günlerimi fiziksel ve zihinsel terapide geçirdim. Eminim hiçbiriniz geri döneceğimi düşünmediniz ama artık buradayım ve bana acı çektiren herkese bunu ödeteceğim. O yüzden sakın orada durup bana bu işin peşini bırakmamı söyleme cüretini gösterme. Bu asla olmayacak, *Kral*."

Patlamamdan sonra nefes nefese kaldım. Kulaklarım ve yüzüm yanıyor ve tüm vücudum kaskatı kesilmiş durumda ama onun şeytani bakışları karşısında geri adım atmıyorum.

Ona aklımın bir parçasını vermek gerçekten çok iyi hissettiriyor. Beni adaletimden vazgeçirebileceğini sanıyorsa canı cehenneme.

Başını o değerlendirici, sinir bozucu şekilde eğerek geri adım atarken yüzünde anlaşılamayan bir şey yanıp sönüyor.

"Oyunu oynayacağım. Dikkatli düşün çünkü ilk hamleden vazgeçtiğim tek an bu. Seni ne pes ettirecek?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey,

ha?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

"Söylesenize prenses, adalet duygunuz diğer her şeyden daha mı önemli?"

Çenemi kaldırıyorum. "Tabii ki."

Başımın üstünden ayakkabılarıma kadar beni ölçerken sinir bozucu sessizlik geri dönüyor. Cinsel bir şekilde değil ama. Beni hangi yoldan daha hızlı ve daha az zahmetle öldüreceğini hesaplayan bir tetikçi gibi.

Gözlerimle tekrar buluştuğunda, birkaç saniye öncesine göre daha karanlıktı. Siyah.

Ölümçöl.

"Bunu göreceğiz."

Dehşet midemi sıkıyor. "Bu da ne demek şimdi?" "Bu şu demek..."

Kolay bir gülümsemeyle burnuma iki kez dokunuyor.

İçinde bir şeytanın gizlendiğini zaten bilmiyor olsaydım, onu misafirperver gösterdi.

"Ayrıl yoksa senin için yaparım prenses."

LEVI

Y *Sadece benim kazanabileceğim bir çapraz ateşin içinde kalmıştık.*

"NE OLDUĞUNU BILİYOR MUSUN?"

Merdivenlerin dibinde duruyorum ve RES ceketimi düzeltiyorum. Düzeltmekten kastım, ceketin düğmelerini açıp kendimi okulun sadaka kutusu gibi göstermek.

Amcamın sesi beni asık suratlı bir ruh haline sokuyor. Şimdiye kadar bazı hayatları mahvetmesi gerekmiyor muydu?

"Söyle bana, Aiden."

"Evet, söyle ona kuzen." Mutfığa girdim ve ikisine de bakmadan doğruca buzdolabına yöneldim.

"Sana da günaydın, serseri." Amca kelimeleri hızlı ateş eder gibi söylüyor.

Bir şişe süt alıyorum ve yarısını yudumlarken bir bardakla uğraşmıyorum. Soğuk sıvı dün gece içtikten sonra boğazımı rahatlatıyor.

Koridorun sonunda bir yemek odamız var ama onu yemek için kullanmaya zahmet etmiyoruz. Orası sadece amcamın zenginliğini gösterebileceği toplantılar için bir yer.

Yutkunduktan sonra ağızımın kenarını siliyorum ve mermer tezgâha yaslanıp Jonathan ve Aiden'a bakıyorum. Mutfak barında yan yana oturuyorlar.

Görünüş açısından Aiden babasının karbon kopyasıdır. Simsiyah saçlarını ve Kral'ın imzası olan duygusuz koyu gri gözlerini paylaşıyor. Benimkiler annemin genleri yüzünden açık renk ve yanlışı çıktı.

Aralarında kristal cam ve siyah taşlardan yapılmış bir satranç tahtası durmaktadır. Sadece birkaç hamle yapılmış. Muhtemelen eski bir oyunu oynuyorlar. Jonathan ve Aiden'ın bir satranç oyununu bitirmesi haftalar alır.

Normal aileler günlerinden bahseder. Bizimkiler ise satranç tahtasındaki savaşta birbirlerini sikmekten ibaret.

"Peki bu sabah ne hakkında konuşuyoruz?" Başımı eğiyorum. "Her zamanki hayatımı mahvetme şakası dışında yani."

Jonathan sanki benim varlığım onun yemeğini bozuyormuş gibi çörek tabağını itiyor. "Kendi hayatını mahvediyorsun. Bir hiç olmayı seçersen, bir hiç olursun, Levi. Değişiklik olsun diye farklı bir şey olmaya ne dersin?"

"Tanımında *bir şeyin* ne anlama geldiğini söyle Jonathan. Spoiler uyarısı. Eğer bu senin adımlarını takip etmeyi de içeriyorsa, o zaman pas geçeceğim."

"Benim önümde tavrını kaybedeceksin." Gözleri kararıyor, sesi de öyle. "Annen seni babanın ayaklarının dibine attığında seni ben büyüttüm. Baban yapamadığında seni büyütmeye devam ettim."

Elimdeki süt şişesini neredeyse çatlayana kadar sıkıca kavriyorum. Yine de kaygısız ses tonumu koruyorum. "Beni yetiştirmekten kastınız bana para harcamaksa, size teşekkür etmiyorum. Benim babam da bir kraldı."

"Hem de işe yaramaz bir tane." Jonathan sanki kanından canından biri yerine sevmediği bir evcil hayvandan bahsediyormuş gibi mırıldanıyor. "Bu ailenin değersiz üyelere ihtiyacı yok. Eğer Kral'ın adını kullanıyorsanız, o zaman kullandığınızı geri verin."

"Ne gibi?" Başımı eğiyorum.

Jestini yansıtıyor. "Oxford'da oku."

"Pas," diyorum elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde ve sütün bir yudum daha alıyorum.

Aiden başını sallayıp bana onaylamayan bir bakış attıktan sonra mutfakta tek başınaymış gibi pastirmasını kesmeye ve yemeye devam ediyor.

Onun da babasının da canı cehenneme.

Jonathan ayağa kalkar ve ütülü lacivert ceketinin düğmelerini ilikler. "Anlaşmamız hâlâ geçerli, Levi. Eğer bir kez daha çuvallarsan, babanın vasiyeti uyarınca güven fonun yirmi beş yaşına kadar askıya alınacak."

"Onu yazmaya zorladığınız bir vasiyet."

"Bu haldeyken sana bir şey bırakmasını sağladığım için şanslısın. Seni ya da geleceğini önemsediğini düşünüyor musun?" Bir süre duraklar.

Bize öğrettiği bir başka korkutma yöntemi. *Sessizlik her zaman size istediğinizi verir*, derdi. *İnsanlar her zaman sessizliği doldurmaya mecburdur ve bu sizin yararınıza kullanılabilir*.

"Benim senin koruyucun olmam hayatında başına gelen en iyi şey, serseri. Bana boyun eğeceksin."

Onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Bir kral eğilmez." "Taçsız biri yapar."

Sonra da sanki dünyanın yarısına sahipmiş ve diğer yarısını da fethetmeyi planlıyormuş gibi mutfaktan çıkıp gidiyor.

Süt şişesini tezgâha çarpıyorum ve damlacıklar etrafa saçılıyor. Uzun bir nefesle gözlerimi kapatıp içimde yuvarlanan öfkeyi dizginlemeye çalışıyorum.

Bir yıl.

Mezuniyete kadar bir arada kalmak için pisliğe ihtiyacım var, sonra Jonathan'ın krallığını sonsuza dek terk edeceğim.

"Her şeyi yanlış yapıyorsun." Aiden boş tabağını yanımdaki lavaboya bırakıyor. "Onu alabileceğini sanıyorsun ama alamazsın."

"Bahse girmek ister misin?"

"Kârsız bahisler yapmam."

Tünemiş, tahtaya bakıyor. Jonathan, Aiden'in atlarını bloke etti ve yapacağı herhangi bir hamle ya kalesine ya da filine mal olacak.

Tipik amca. Her zaman en güçlü savunmanızı kaybetmenizi sağlayarak işe başlar.

"Dikkatli ol kuzen." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni hafife alıyorsun."

"Ve Jonathan'ı hafife alıyorsunuz. Hepimizin rekabetçi bir yapısı var ama o bizden daha uzun süredir bu oyunun içinde. İmparatorluğunu nasıl genişletti sanıyorsun? O yükseldiğinde geri çekilmeniz gerekiyor ki sizi ezmesin."

"Eğer biri ezilecekse, bu ben olmayacağım."

"Aptallık mı ediyorsun bilmiyorum ama hayatını mahvetmekten çekinmeyecektir. Yirmi beş yaşına kadar seni mirastan mahrum bırakmasını engelleyecek hiçbir şey yok. Yedi yıl boyunca tekmelenme riskini almaya hazır mısın?"

"Kapa çeneni, Aiden."

"Sadece gerçekleri söylüyorum, Lev." Tezgâhın üzerinden uzanıp bir elma aldı ve büyük bir ısırık aldı. "Akıllı oyna, güçlü değil."

Başımı yana eğip elmayı çiğnerken onu izliyorum. "O gece ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, ölü gözleri babasının oyununu bozmanın en iyi yolunu hesaplıyor.

Dokuz yıl önceki o olaydan beri, Aiden'da tamamen ters giden bir şeyler var.

Sanki tanrı küçük kuzenimi aldı ve onun adına bize bir iblis gönderdi.

Duygusuz, psikopat bir iblis. "Neden ona söylemedin?" diye sordum.

"Bunun için bir nedenim yok." Bir omzunu kaldırır. "Dediğim gibi, daha akıllı, daha güçlü değil. Jonathan King'i bir oyunla tahttan indiremezsin.

kaslar. Ancak bir zeka oyunu..."

Dudaklarının köşesi kalkarken onu asılı bırakır. Jonathan'ın acımasız saldırısına karşı savunmasını korumanın bir yolunu bulmuş olmalı.

Ama bu muhtemelen kraliçesini tehlikeye atacaktır. Aiden'in umurunda değil. Başından beri büyük silahları ortaya çıkarmaktan hiç çekinmedi.

"Seni o geceye bağlayan bir şey var mı?" diye soruyor bakışlarını tahtadan ayırmadan.

"Bütün bağları koparıyorum." Şu lanet Clifford prensesi ve onun burnunu sokmasıyla başlıyor.

"Aynen öyle." Çıkarken bir elma daha alıyor ve bana doğru fırlatıyor. Tam başımın üstünde yakalıyorum ki, "Oynat şu kişiyi..." diyor.

"Oyun değil." Bitiriyorum.

Babamın söylediği en doğru şeylerden biri.

ERKEN ANTRENMANIMIZ İÇİN AIDEN'A YETİŞTİM ÇÜNKÜ ARABAM boyayı çıkarmak için profesyonel yardıma ihtiyacı var.

Otoparkta durduğumuzda, rüzgârda uçuşan bal rengi saçlarını görüyorum. Aiden dışarı çıkıyor ama ben koltuğuma yapışmış, onun rahat kahkahalarını izliyorum.

Başını arkaya doğru eğiyor, gözleri spontane bir enerjiyle parlıyor. Otoparkın öbür ucundan bana ulaşıyor ve içimdeki karanlık, dengesiz tarafı harekete geçiriyor.

Bunu mahvetmek
istiyorum. Bunu
mahvetmeliyim.

Güzel şeylerin insanlar üzerinde olumlu etkileri vardır. Çoğu kişi böyle anları yakalamak ve tekrar tekrar yaşamak ister.

Ben değil.

Onları yakmak ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar küllerini yok etmek için kaşınıyorum. Astrid Clifford ile bu his başka bir şeye dönüşüyor.

Onun hayatını da o tuvailler kadar karartmak zorundayım ama bir yanımda onun alanına davetsizce girdiğimde nefesinin kekelemesini hissetmek için can atıyor.

Aiden kollarını açık pencereden sarkıtıyor. "Geliyor musun?"

"Daniel Sterling." Kolunu omzuna dolayan oğlanı şöyle düzeltiyorum içeri girerler.

Onun hakkında iki düşüncem var. Kolunun kırılması gerekiyor.

Onun kahkahalarına tanık olduğu için o da siyah olmalıydı.

Aiden görüşümü takip ediyor. "O kıdemli ve genellikle yedek."

"Ya da tamamen antrenmansız." Muhtemelen son senesinde zamanını boşa harcamak istemediği için dün antrenmana gelmedi.

Daniel ukala bir futbolcu tipidir. Oyunu aletini ıslatmak ve bununla birlikte gelen tüm ilgiye sahip olmak için kullanan tip.

Yeterince iyi ve yarım yamalak girişimleri olmasaydı yerini uzun zaman önce kapabilirdi.

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Bilin bakalım bugünkü antrenmanda kimin gazabına uğrayacağım?

Clifford'un prensesine bir puan.

Çantama uzanırken telefonum çaldı. Chris'in numarası ekranda yanıp sönüyor ve ben görmezden geliyorum.

Onun boş bahanelerini dinleyecek havada değilim. Bir mesaj gönderdi.

Chris: Acil. Haberlerim var.

"Ne oldu?" Tekrar aradığı anda cevap veriyorum.

"Babamı subaylarıyla konuşurken duydum," diye fısıldıyor ve nefes nefese kalmış gibi görünüyor.

"Ve?"

Chris'in babasının Met Police'te komiser yardımcısı olması sayesinde bunca yıl hapisane belasından kurtulabildik.

"Bu kötü." Chris'in sesi soğuk geliyor. "O kızın doktoru, benzer koşullara sokulursa ya da potansiyel şüpheliler gösterilirse hatırlayabileceğini söyledi. Babam ve meslektaşları bunu düşünüyorlar. Onlara davayı sürdürmelerini çünkü kızın bir lordun kızı olduğunu söyledi. Lanet olsun, King. Ya bizi hatırlarsa?"

"Yapmayacak." Söylüyorum. "Çeneni kapalı tut ve antrenmana gel."

"Ama -"

"Pratik yap, Chris."

Zaten boktan olan ruh halimi daha da kötüleştirecek başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum.

Bu sabahki öfke üzerime ve etrafıma yuvarlanıyor, nefesimi boğuyor.

Görünüşe göre prenses dinlemeyi reddetmiş. O beni mahvetmeden ben onu mahvedeceğim.

ASTRID

Y *Yanlış konuyu seçtiniz majesteleri.*

"SÜRTÜK."

"Fahişe." "Hak
sahibi kaltak."

Bana yöneltilen tüm hakaretlere rağmen yüzüm boş bir tahta olarak kaldı. Sanırım biri bana fahişe bile dedi. O modası geçmiş tarihi terimi artık kim kullanıyor ki?

Geçen hafta Levi beni sınıfın önünde köşeye sıkıştırıp ona bunun için 'yalvardığımı' yayınladığından beri tüm okul kanıma girmeye çalışıyor.

Öğle yemeği sırasında, bana yalvartmayacaklarına dair güvence veren adamlardan iki teklif aldım.

Bu yüzden okulun bahçesinde تنها bir köşede yemek yiyorum. Zaten kafeteryanın gösterişli havasından hiç hoşlanmamıştım. Levi'nin tüm okulu bana karşı kışkırtması, neden asla bu çevreye ait olamayacağımın bir kanıtı.

Bir çemberden kastım, kraliyet sarayındaki tebaalar gibi sürekli onu takip eden tüm futbol takımı.

Yakınında tuttuğu kişilerle ilgili bir aura var. RES onlara dört atlı diyor ve Levi'nin ihtiyacı olan tüm yıkıcı enerjiyi onlar taşıyor.

Hepsi kendi yöntemleriyle acımasızdır - sessiz olanlar bile.

Görünmez olduğum günlerden beri, kendini beğenmiş puştlara karşı bir isyan çıkmasını bekledim.

Şimdiye kadar olmadı.

Sonunda herkes gönüllü köylüler gibi diz çöküyor.

Dan bile onların çevresine ait, bu yüzden onun önünde boktan, hak sahibi sporcuları kötüleyen bir sürtük olamam.

Yine de zihnimde gayet iyi yapabiliyorum.

Bankta bağdaş kurarak oturuyor, hamburgerimden bir ısırık alıyor ve boştaki elimle bir şeyler çiziyorum. Psikiyatristim ve fizyoterapistim ağırdan almamı söyledi ama emir dinlemekte pek iyi değilim.

Ayrıca, garip rüyalar - ya da kabuslarla işler değişiyor
- Son zamanlarda yaşıyorum.

Uyandığımda ne gördüğümü bile hatırlamıyorum. Sadece ter içinde ve klostrofobik hissederek uyanıyorum.

Psikiyatristim Dr. Edmonds, kazadan geriye dönüşlere tanıklık ediyor olabileceğimi söyledi.

Bir teori buldum.

Düzgün çizim yapamamamın kaza sırasında olanlarla ilgisi olabilir. Belki kendimi o geceden bir şeyler - herhangi bir şey - çizmeye zorlarsam ne olduğunu hatırlayabilirim.

Her seferinde, şimdi olduğu gibi, Levi'nin sinir bozucu yüzü aklıma geliyor.

Çizmekte olduğum şeyi çiziyorum ve ağızımdaki hamburgerin etrafından oflayıp pufluyorum.

Müzişyen öldüren pislik.

"Hey, serseri. Burada saklanarak ne yapıyorsun?"

"Hak sahibi futbolculardan kaçınmak. Alınma, böcek." Ne? Bir şey söylemeyeceğimi söylemedim.

"Alındı, lanet olsun." Kelimelerin etrafında kıkırdıyor.

Bu Dan ve ben. Cennette yapılmış bir arkadaşlık. Ya da havuzda.

Mesele şu ki, babamın yanına ilk taşındığımda, arkadaşlarla tanışmam için Nicole'ün beni bir partiye götürmesini istedi.

Sanki Nicole'un arkadaşlarıyla ilgilenecekmişim gibi. Her neyse, gitmek istemiyordum ama gittiğime memnunum.

Tabii ki, Nicole gelir gelmez beni terk etti. Duygular karşılıklıydı, çok teşekkür ederim.

İşte oradaydım, havuzun kenarındaki تنها bir alanda kendi işime bakıyor ve seyreltilmiş tekila içiyordum. Ve tamam, Güneş-Ay-Yıldız dövmeme bakıyor ve annem için ağlıyor olabilirdim.

Sonra biri bağırarak gelir. "Vay anasını. Bu bir böcek mi?"

Arayan Dan'di ve yıldız dövmemi böcek sanmıştı. Annemin son dövmesi hakkında böyle söylediği için onu yumruklamıştım. Sarhoş olduğu için havuza düştü ve yüzeye çıkmadı, ben de onu öldürdüğümü falan sandım.

İşte burada onu çekip çıkarıyor, ağlıyor ve ona katil olmak istemediğimi söylüyordum. Gözlerini gülerek açtı.

Onunla annem hakkında konuştum ve o da bana yakın zamanda kaybettiği büyükannesinden bahsetti.

O zamandan beri birbirimizden ayrılamaz olduk. Bir arkadaşlığın en iyi başlangıcı.

Bu yüzden Dan ve benim, onun takımıyla dalga geçtiğimde bile aramızın iyi olduğunu biliyorum.

Ama bir keresinde empresyonist bir tablo görmüş ve bana üzerinde hamamböcekleri yürüyor gibi görüldüğünü söylemişti.

Karşılıklı ve tamamen adil.

Yüzünde aptal bir sırıtışla yanıma kayarken ona bakıyorum. "Ne?"

Elimde olmadan sırıtarak karşılık veriyorum.

"Büyük haberlerim var."

Hâlâ bağdaş kurmuş vaziyette ona bakıyorum, mutluluğu yüzüme vuruyor. "Eee? Bunu söylemen için sana yalvarmamı mı isteyeceksin?"

"Bu da işe yarar." Kaşlarını sallıyor. "Kaptan'a yalvardığın gibi."

"Oh, lütfen. Sen de mi böcek?"

"Ne? Herkes gibi ben de duymak zorunda kaldığım için yaralandım. En iyi arkadaş benim ve içeriden bilgi almalıyım." Sahte bir üzüntüyle başını sallıyor. "Sana söylüyorum, arkadaşlığımız sallantılı bir yolda."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu bana nasıl yalvardığını anlatarak düzeltebilirsin." Gözleri parlıyor. "Dizlerinin üzerinde mi? Sırt üstü mü? Altmış dokuz? Ya da belki-"

Göğsüne küçük bir taş atarak onu susturuyorum. "Sana o kadar ileri gitmediğini söylemiştim. Uyuşturucu yüzünden."

Bir saniye sessiz kaldı. "Uyuşturucunun daha önce hiç istemediğin birini istemene neden olduğunu sanmıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Sadece söylüyorum."

"Her ne demekse. Bana büyük haberini söyleyecek misin?" "İki kelime, bebeğim." İşaret ve orta parmağını kaldırıyor. "Başlıyorum."

Lineup."

"Ne?"

"Koç gelecek maçın ilk beşi için beni seçti!"

"Vay canına, bu harika Dan." Ne kadar denesem de coşkumu taklit edemiyorum.

Her şey kaybolmadan önce gülüyor ve bana o poker suratını takınıyor. "İlgisizliğin belli oluyor, hergele."

"Üzgünüm ama artık futbol takımını önemsemediğini sanıyordum."

"Tabii ki hayır! Beni umursamadıklarını söyledim." Ellerini birbirine sürterek

Yüzünün her yerinde yaramazlık ve başarı okunuyordu. "Zamanımın geleceğini biliyordum! Artık benching yok."

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Omzunu sıkıca kavrayıp kardeşçe sarıldım. "Seninle gurur duyuyorum, dostum."

"Evet, bebeğim. Kendimle gurur duyuyorum!" Sanki hayali bir kışa vuruyormuş gibi elini havaya kaldırıyor. "Maçtan sonra bana atlayacak kızların sayısını hayal edebiliyor musun?"

"Sen ciddi bir domuzsun. Futbol oynamak istediğin tek şey bu mu?"

"Bu birincil sebep. Yapılacaklar listem bu bokla genişleyecek." Yarısı yenmiş hamburgerimi kapıyor ve iki büyük ısırıkta bitiriyor. "Ayrıca tüm o muhteşem tezahürat ve adrenalin de var. Bayılacaksın."

"Hayır, böcek. Futbol ve ben arkadaş değiliz, unuttun mu?"

"Söz vermiştin," diyor bir ağız dolusu hamburgerin üzerine. "Hayır, vermedim."

"Birinci sınıf." Eski bir BBC haber sunucusu gibi sakın, havalı bir aksana geçiyor ve mikrofon tutuyormuş gibi yapıyor. "Daniel ve Astrid ilk arkadaş olduklarında, Astrid ona futboldan, Daniel da ona sanattan nefret ettiğini söyledi. Böylece birbirlerine karşı asla sahte bir ilgi duymamaya karar verdiler. *Ancak* Daniel, Astrid'in bir sergisi olursa katılacağına söz verdi. Buna karşılık Astrid de Daniel'in ilk 11'e girmesi halinde maçlarına gitmeye söz verdi."

"Ugh. Ben yaptım."

"Evet, yaptın, hergele." Bir kaşını sallayarak mikrofon düşürme hareketi yapıyor. "Sözünü tutuyorsun. Cumartesi gecesi. İç saha maçı. Bu sezon kış tekmeleyeceğiz."

Dan'i de yanımda müzeye götürme planım suya düştü.

"Bu kaptanın son senesi ve o da bunu başaracak."

Omzuna tekrar vurdum. "Hey, böcek, maçına katılıyor olabilirim ama hayatımı mahvederken Levi'yi idolleştirmekten beni kurtar."

"Belki de onu zorlamamalıydın. O bir kral."

"Öğle yemeği için arka bahçede saklanıyorum, zorluyor gibi mi görünüyorum?" Sesim de hissettiğim kadar kuşkulu çıkıyor.

Levi'ye meydan okumamamın tek nedeni, babamın okul tarafından çağrılmasını ya da daha kötüsü, bana emrettiği gibi Kral soyadından uzak durmadığımı öğrenmesini istememem.

Ayrıca, okulun gerçek kralı ensemdeyken görünmez olmak çok zor.

Yine de polisle olan davamı canlı tutuyorum. Babamın arkadaşı olan komiser yardımcısından başka bir kanıt ortaya çıkarsa bana haber vermesini istedim.

Gerçeği bilme hakkımı elimden alabileceğini sanıyorsa Levi'nin canı cehenneme.

"Sert olabilir ama havalı bir kaptandır." Dan'ın sesi huşu dolu ve işin üzücü yanı, bunun bilinçaltından kaynaklandığını düşünüyorum. "Koç'la birlikte bana kefil oldu, biliyorsun."

"Bekle." Yıkık dökük taslağımdan başımı kaldırdım. "Levi sana kefil mi oldu?" "Evet, ne kadar havalı değil mi?"

"Hiç de değil. Her zaman olduğu gibi şimdi de sana kefil olması sence de garip değil mi?"

"Hayır." Ayağa kalkıyor ve sırt çantasını omzuna atıyor.

"Dan. Adam muhtemelen iki yıl boyunca seni fark etmedi ve şimdi hayatımı mahvetmek istediği için seni başlangıç mı yapıyor? Hadi ama, bunun her yerinde tuzak var."

"Futbol, Kaptan ve Koç böyle çalışmaz. Bir ilk beş oyuncusu oyundan alındı ve ben onun yerini aldım çünkü kendimi daha iyi olmaya zorladım."

"Dan..." Kolunu tuttum. "Özür dilerim. Kötü bir oyuncu olduğunu düşündüğümden değil, sadece zamanlama tuhaf, hepsi bu. İşler umduğun gibi gitmediğinde incinmeni istemiyorum."

"Ben iyi olacağım." Bir kolunu omzuma doladığında sesi yumuşuyor. "Sadece beladan uzak dur, hergele."

"Evet, dostum." Gülümsüyorum, aramızdaki küçük kavganın bittiğine seviniyorum. Son sınıfı katlanılabilir kılan tek kişi o.

Dan ve ben okula geri döndüğümüzde yollarımızı ayırıyoruz. Onun antrenmanı var ve birlikte geri dönmeden önce sanat atölyesinde öldürecek birkaç saatim var. Eve gereğinden bir dakika bile erken dönüp Victoria'nın tatlı iğnelemeleri, Nicole'ün zehiri ve babamın Soğuk omuz.

Biri bana çarptı, neredeyse kığımın üstüne düşüyordum. Son anda kendimi toparlıyorum ve Nicole'den başkasıyla yüz yüze gelmiyorum.

"Nereye gittiğine dikkat et, sürtük," diye tıslıyor nefesinin altından ve iki arkadaş bugün duydukları en komik fıkra buymuş gibi kıs kıs gülüyor.

Parmağımınla omzuna vurup onu geri itiyorum. "Dikkat et." Sadece onun duyabileceği şekilde eğilip fısıldıyorum: "Yoksa tüm okulun senin ve annenin babamı ailesinden çalan servet avcıları olduğunuzu bilmesi mi gerekiyor?"

Gözleri açılıyor ve ben de tüm gün hissettiğimden biraz daha iyi hissederek onu geçiyorum.

"Fikirlerinin burada bir önemi olduğunu mu sanıyorsun, *sürtük*?" Arkamdan ateş ediyor, ama onu görmezden geliyorum ve sanat atölyesine giriyorum.

Tuvallerinin başında oturan iki genç öğrenci var ama selamıma karşılık verme zahmetine girmiyorlar.

Yeni bulduğum görünürlük sadece baş belası değil, aynı zamanda yanlış türde bir görünürlük.

Tüm bunların unutulup gitmesini umuyordum ama öyle görünmüyor.

Önlüğümü almak için dolabıma yönelirken iç çekiyorum. Burası benim sığınağım, kimsenin bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Resim öğretmenini tüm siyah tuvalleri hiç olmamış gibi geçiştirse bile. Tüm okulun King'in önünde eğildiğine dair belli belirsiz bir fikrim vardı ama öğretmenleri de avucunun içine aldığı için hiç düşünmemiştim.

Saf ihtiyar ben.

Önlüğümü çektığım an, öfkem alevleniyor.

Beyaz önlüğün her tarafına kırmızı boyayla 'Sürtük' ve 'Fahişe' yazılmıştır.

Küçük çocuklar birbirlerini dürterek kahkahalarını bastırıyor ve muhtemelen fotoğraf çekiyorlar.

Sıcak, kavurucu bir dalga üzerime yuvarlanırken yumruklarım bezin içinde sıkılıyor.

Bunu Levi'nin mi yoksa onun adına bir başkasının mı yaptığı umurumda değil ama artık geri çekilmekten bıktım.

Beni görünmezlik mağaramdan çıkardı ve bunun her s a n i y e s i n e pişman olacak.

Eğer savaş istiyorsa, ona kanlı bir savaş vereceğim.

LEVI

Y *Fazla zamanın yok. Senin için geliyorum.*

DUŞTAN ÇIKIYORUM, HAVLUYU ETRAFIMA SARIYORUM.
ve boynumdakiyle saçımı kurutuyorum.

Bugünkü antrenman sert geçtiğinden, çocukların parti ve sevişme için en iyi yolu planlamalarını bekliyordum. Hepsini dolabımın önünde toplanmış bulunca şaşırdım.

"Çıldırarak," diye ıslık çalıyor Xander.

"Yok artık." Kaleci Sean bir kolunu dolabın üzerine uzatıyor.

Ronan'ın çıplak omuzları gülmekten titriyor. "Bunu yapacak cesarete sahip olanla tanışmak istiyorum. *Fantastik.*"

"Ne yapmak?"

Sorum karşısında tüm ekip sessizliğe gömülüyor. Hepsi sertleşirken kaşlarım çatıldı.

"Sakin kalacağınıza söz verin Kaptan." Diğer herkes geri çekilse de Cole görüşümü engelliyor.

"Neden sakın kalmam gerekiyor?"

"Bırak onu." Aiden Cole'a hareket etmesini işaret eder.

Bunu yapmayınca Xander onu zorla geri iterek, "Sana hâlâ canlı ihtiyacımız var, sik kafalı," diye mırıldandı.

Dolabımın içinde tüm takım formalarım kırmızıya boyanmıştı. Dolapta asılı bir forma var. On numaramın hemen üstünde, soyadımın normalde yazdığı yerde, 'King' silinmiş. Onun yerine kalın büyük harflerle 'Manwhore' yazıyor.

Elim havluyu sıkıca kavlıyor. Lanet prenses.

Beni kızdırmaya başladı ve ben kızgınken iyi değilim.

"Yani, bu bir hakaret bile değil." Ronan hayali bir kıcı tokatlarken gülüyor. "İçimizde en iyi amı sen buluyorsun. Bunu kim yaptıysa kıskanmış olmalı."

"Evet, Kral." Xander da gülüyor. "Bütün kızların kendini sana atması senin suçun değil. Bu bir onur, haksız mıyım?"

Diğer çocuklar da benim yerimde olmak istediklerini söyleyerek yuh alıyor ve alkışlıyorlar.

Ama görünüşle ilgili bir şey bu, değil mi? Hepsi soyadı, güvenli fonlar, yüz ve hatta belki de yetenek olduğunu düşünüyor. Hepsine sahip olduğumu düşünüyorlar. Ben şanslı bir piçim çünkü bütün kızlar benimle olmak istiyor.

Sorun çıkarıyorum ve bundan kurtuluyorum.

Dünyaya parmak sallıyorum ve beni alkışlıyorlar.

Bir öğretmenle yatıyorum ve tüm okul yönetiminin amcamdan özür dilemesini istiyorum.

Ekip, bu aptal dramaya ayak uydurmamın tek nedeninin Jonathan'a karşı yürüttüğüm isyan olduğunu bilmiyor.

Benim gibi mi olmak istiyorlar?

Kafamın içine girme konusunda iyi şanslar. Ben bile o lanet yerden hoşlanmıyorum.

Hissetmediğim bir sakinlikle, "Çekin şunları gözümün önünden," diyorum. Genç üyeler dolabı boşaltmak için birbirlerini eziyorlar.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Aiden ceketini giyerken yanımda.

Gözlerimde dönen şeytanları görüyor olmalı ki daha yavaş, daha alçak bir tonda tekrarlıyor. "Sakin olman gerekiyor Lev."

Burun deliklerimden nefes alıyor, damarlarımda dolaşan kasvetli, ölümcül enerjiyi dışarı atmaya çalışıyor ve başaramıyorum.

İncitme ihtiyacı.

Sakatlamak için.

Yok etmek için.

Maçtan kalan adrenalin kalıntıları bile artık işe yaramıyordu. Aiden çocuklara "Buluşmaya gidiyoruz," diye duyuruyor.

"İşte bu!" Ronan Xan'a yumruk atar.

"Geliyor musun?" Cole bana temkinli bir ses tonuyla soruyor. Dalgınca başımı sallıyorum.

Buluşma, Aiden'in beni başka yollara sapmaktan alıkoyma yöntemi ama unuttuğu küçük bir şey var.

Ben bir kralım ve her zaman karşılığını alırız.

Bakışlarım soyunma odasında Chris'i arıyor ama antrenmandan hemen sonra çıkmış olmalı - ki hala bir boka yaramıyor.

Kırmızıya boyanmış çantama gidip telefonumu alıyorum.

Levi: Buluşmaya gel.

Sonra telefonu çantama geri atıyorum, bir cevap beklemiyorum. Chris onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorsa, orada olacaktır.

Çocuklar dışarı süzölmeye başladı. Aiden duruyor ve dolabını işaret ederek bana sessizce yedeklerinden biriyle değişmemi söylüyor.

Cole'u ve çok hareketli bir Ronan'ı takip ederken sırtıttığına yemin edebilirim.

"Daniel. Bir kelime." Kendimi Jonathan'ın bize öğrettiği sakın, aldatıcı tonu kullanırken yakalıyorum ve içimden kendime lanet ediyorum.

Durur ve sanki bir şey arıyormuş gibi çevresini izler.

Soyunma odası boşalırken takımın geri kalanı bize meraklı bakışlar fırlatıyor.

Daniel iki yıldır takımın bir parçası olabilir ama onunla hiç bir zaman bire bir konuşmadım. Onunla gerçekten kaç kez konuştuğumu sayabilirim. Elbette Ronan'ın partilerine geliyor ve takımla takılıyor ama hiçbir zaman yakın olmadık.

Ama zaman değişti.

Bankta oturuyorum ve saçımı kurutmaya devam ediyorum. Daniel soyunma odasında kalırken çıkışa olabildiğince yakın duruyor.

Yapısı fena değil ama bacak kaslarını uzun süre çalıştırmıyor. Sonuç olarak, dayanıklılığı doksan dakikalık bir maçı baştan sona oynamasına izin vermiyor. İlk beşte yer alamamasının tek nedeni de bu.

Yine de hızlı ve sağ bek ya da orta saha oyuncusu olarak oynayabilir. Koç onun yaz kampında iyi olduğunu fark etti. Sterling'in bir sonraki maçta ilk 11'de şans bulabileceğine onu ikna etmek için sadece benim bir sözüm yetti.

"Cumartesi için hazır mısın?" Arkadaşça bir tonda sordum. "Evet." Gözleri parlıyor.

"Elinize geçecek en nadir fırsatlardan biri, bu yüzden iyi değerlendirin." "Yapacağım, Kaptan." Şimdi rahatlamış ve gevşemiş görünüyor. Saldırma şansım.

"Şu arkadaşın... A... bir şey mi?"

Kaskatı kesilirken rahat tavrı kaybolur. "Astrid."

"Doğru. Astrid." Tüm geleceğimi mahvedebildiğini düşünürsek adını unutmam mümkün değil.

"O..." Sözlerini tartıyormuş gibi duraksıyor. "Yaptığı her şey için üzgünüm. Kötü biri değil, sadece aslen buralı değil. Görgü kurallarını pek bilmiyor."

Saçımı kurutmaya ara veriyorum. "O değil mi?"

"Lord Clifford yaklaşık üç yıl önce velayetini almadan önce annesiyle birlikte yaşıyordu. Çocukluğundan beri aramızda yaşamadı."

Yani prenses başından beri prenses değilmiş. İlginç. RES'teki herkesin sahip olduğu o çürümüş, züppe kokuyu yaymamasına şaşmamalı.

O parti sırasında çok kaygısız ve masum görünüyordu ama yine de bir şekilde zincire vurulmuştu.

"Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" Daniel ben sessiz kaldığımda hafif bir sinirle soruyor.

"Duruma göre değişir." Onunla burun buruna gelene kadar ayağa kalkıyorum.

"Neyin üzerine?" Omuzları sanki benimle dövüşecekmiş gibi geri çekiliyor. Bu da ilginç. Görünüşe göre prensesin sadık bir arkadaşı var.

"Bana bir şey söylemeni istiyorum, Daniel. Bu onun iyiliği için."

Daniel ihtiyacım olan bilgiyi aldıktan sonra gidiyor ve ben de Aiden'in ceketlerinden birini giyiyorum - benimkinden daha dar.

Dudaklarım avlanma fikri karşısında sırtarak kıvrıldı. Onu uyarmıştım.

Dinlemedi.

Onu cezalandırma zamanı geldi.

ASTRID

Kral seni düşürürse, sadece kırılabilirsin.

YARISI BOŞ TUVALIMIN ÖNÜNDE DURUP BOŞ BOŞ BAKIYORUM.

Saatlerdir bu şekilde devam ediyor.

İlham perisi benden kaçıyor ve onu nasıl yakalayacağımı - ya da zaten yakalamanın mümkün olup olmadığını - bilmiyorum.

Bugün yaptığım tek resim Levi'nin tişörtleriydi. Hatta 'Kral' unvanının üzerindeki 'Manwhore' yazısını boyamak için bile zaman ayırdım.

Neden o gerçek bir erkek fahişeyken RES'te isim takılan tek kişi ben oluyorum?

Geçen yılki destansı ilişkiyi ben bile duydum. Müdür onları yakalayana kadar haftalarca laboratuvarda bir biyoloji öğretmeniyle yatmış.

Söz konusu öğretmen tüm okullardan men edildi ve ülke dışına taşındı.

O sırada reşit olmadığı doğru, ama neden ona kurban muamelesi yapıldı?

Her zaman o göt herifle yatmakla ve bunun ne kadar *iyi* hissettirdiğiyle övünen kızlardan bahsetmiyorum bile. Söz konusu kızlar hayatımı cehenneme çeviriyor.

Onun yüzünden.

Dolaplara gizlice girip tüm eşyalarını kırmızıya boyamaktan duyduğum tatmin hâlâ içimde uğulduyor.

Gerçek özgür ruhumu serbest bıraktığım bu anlarda, annemi hatırlamadan edemiyorum. İçimdeki spontanlığı köklendirdi ve bana asla maske takmamayı öğretti.

Maskeler seni boğar, Star.

Velayetimin babamda olması ihtimalini düşünmeliydi.

Onun evinde, takabileceğim tek şey bir maske. Her şeyi berbat edip onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni korkutuyor.

Ne de olsa, elimde kalan tek şey o.

Nicole daha önce sanat atölyesine uğrayıp bu akşam aile yemeği yiyeceğimizi haber verdi. Ona göre, kaçırırsam sorun olmazmış. Aslında kaçırmalıyım çünkü kendimi aptal durumuna düşüreceğim.

Sırf onu kızdırmak için gelmeyi düşündüm ama babamın soğuk ve onaylamayan bakışlarını düşününce fikrimi değiştirdim.

RES kapılarını kapattığında saat neredeyse dokuz olana kadar yeterince erteledim. Geceyi sanat atölyesinde geçirecek halim yok ya.

Fırçaları temizledikten ve malzemeleri çekmecelere koyduktan sonra çıkarken kapıyı kapatıyorum.

Geniş koridorlarda yürürken, kulaklıklarımı takıp *Supremacy'nin* ilham perisi duyularımı dolduruyor.

Gecenin bu saatinde okulun duvarlarını ürkütücü, sakın bir atmosfer dolduruyor. İçeride aktif olan tek öğrenciler kitap ve satranç kulüpleridir. Birçok sporcu bu saatte dışarıda antrenman yapıyor.

Bu, RES'in muazzam mimarisinin ve binanın eski tarihinin tadını çıkarmak için en iyi zamandır. Hiçbir züppelik veya zorbalık havayı bozamaz.

Dan daha önce bana mesaj atarak ekiple bir 'Buluşma'ya gideceğini söyledi
- Görünüşe göre RES'in futbol takımı oyuncuları için gizli bir takılma yeri.
Beni almayı teklif etti ama reddettim ve ona iyi eğlenceler diledim.

Yine de içimdeki kıskançlık ve şüpheyi engel olamıyorum.

Dan takımdaki konumunu kızları cezbetmek için kullansa da, hiçbir zaman oyuna o kadar ilgi duymadı. En iyi arkadaşımı aptal futbol takımı yüzünden kaybediyordum gibi hissediyorum.

Ayrıca, hem ekibe hem de gizli parti mekanlarına yapılan tüm bu davetlerin tesadüf olmasına imkan yok.

Yine de aşırı paranoyakça davranıyor olabilirim. En iyi dostumdan uzaklaşma fikrinden nefret ediyorum. Eğer bu Levi'nin başka bir taktığıyse, o zaman onun muhteşem yüzünü yumrukluyorum ve kesinlikle morluklar bırakıyorum.

Yan çıkışa doğru giderken otoparkı geçiyorum. Ana binanın önündeki trafiğe takılmadan bir taksi yakalamak için mükemmel bir yer.

Telefonumu alırken parlak beyaz ışık yolumu aydınlatıyor.

Eğleniyor musun?

Evet! Bu gece üçlü yapacağız.

Astrid: Sen bir domuzsun.

Birini seviyorum, hergele.

Astrid: Açık konuşalım, bu gece hiç eğlenmiyorum ve bunu telafi etmen gerekiyor.

Güzel! Seninle bininci kez Vikings'i tekrar izleyeceğim.

Astrid: Ve bana annenin yaptığı çöreklerden getir.

Hayır. Onlar benim.

Astrid: Anlaşma yok.

Daniel: Ayrılacağız *kızgın surat emoji* Çöreklerimin peşinden gelmeyi bırak, lanet olası.

Gülümsüyorum, ona yüksek sesle gülen bir Japon emoji gönderiyorum ve telefonumu arka cebime sokuyorum.

Eğer bu geceyi feda etmek Nora Teyze'nin çöreklerini Dan'den çalmak anlamına geliyorsa, ben varım. Annesinin çörekleri yüzünden arkadaş olduğumuzu söyleyerek ona hep takılırım.

Çıkışa doğru ilerliyordum ki otopark zifiri karanlık oldu. Kaskatı kesildim, yerimde durdum.

Müziği durdurdum ve dış kapıyı hatırladığım yere doğru acele ettim.

Ellerim nemli ve nefesim o kadar gürültülü ki ne ayak seslerimi ne de çevremdeki herhangi bir şeyi duyabiliyorum.

Lanet olsun. Işıklar genelde geç saatlere kadar açık kalır.

Tırnaklarım avuçlarıma batana kadar ellerim sırt çantamın kayışlarına kenetleniyor.

Koşmaya başladım ama uzuvlarım bunun için çok titrek.

Duyularınızdan birini kaybetmekle ilgili söyledikleri doğrudur. Göremediğinizde, diğer her şey artar.

Kulaklarım okulu çevreleyen çam ağaçlarına çarpan rüzgârın hafif hışırtısını duyuyor. Ya da en azından hışırtının ağaçlardan kaynaklandığını umuyorum.

Burun deliklerim arabalardan gelen benzin ve çam kokusunun yanı sıra korkuya çok benzeyen kendi kokumla doluyor.

Tenimdeki hava, jilet gibi keskin cisimlerin içime girmeye çalıştığını hissettiriyor. Ne kadar yutkunursam yutkunayım, boğazımın arkasındaki asit tadını kovamıyorum.

Bu, o gece olanlara korkunç derecede benzemeye başladı.

Aslında iki gece de.

Her şey karanlıkla başladı.

Bunu yapabilirsin, Astrid. Bunu kesinlikle yapabilirsin.

Moral konuşmam işe yaramıyor. Nabzımın uğultusu azalmıyor ve görüşümü siyahlık dolduruyor.

Uzun boylu, kasvetli bir figür yolumu kesiyor. Çığlık atıyorum ama güçlü bir el ağzımı kapatarak sesimi bastırıyor.

Geri çekilirken bedenim donuyor, ayaklarım mide bulandırıcı bir sesle betona sürtünüyor.

Ben... kaçırılıyor muyum?

Bu düşünce beni sersemliğimden uyandırdı. Beni yakalayanın tutuşuna karşı çırpınıyor, bulabildiğim her yeri tırmalıyor ve tekmeliyordum.

Sırtım sert bir şeye çarptı. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve var olmayan nefesim için soluk soluğa kalıyorum.

Klostrofobik bir his omurgamdan yukarı süzülüyor, beni felç ediyor. Tüm varlığım, azrail gibi tepemde beliren uzun, geniş figürle dolu.

Korkuyu bilirim.

Ben *yaşadım*. İki kez.

Annemin kazası ve benim çarpıp kaçmam sırasında. Ancak korku, insanın alışabileceği bir duygu değildir. Zamanla iyileşen bir duygu da değildir.

Hatta daha da kötüleşiyor.

Artık korkunun yüzünü gördüğüm için sürekli değişiyor ve her deneyim bir öncekinden daha korkunç oluyor.

Kollarımdan bacaklarımdan aşağıya titreme yayılıyor ve sağanak yağmurdaki bir yaprak gibi titriyorum.

"Lütfen... lütfen..." Beni tutan ele karşı mırıldanıyorum.

Şimdiye kadar yalvarmanın sizi kurtarmayacağını bilmeliydim. Yalvarmak, hastalıklı zihinlere sahip olanların size daha fazla işkence etmek istemesine neden olabilir.

Ama başka bir şeyim yok.

Dövüşsem bile, beni esir alan kişi benden çok daha güçlü.

Daha önceki mücadelelerimi sadece bir eliyle durdurdu. İsterse beni lime lime edebilir.

Boştaki eli göğsüme yapıyor.

Gözyaşlarım kapaklarımda arkasında yanarken

gözlerim kapanıyor. Oh, Tanrım.

Lütfen hayır.

Lütfen.

İçimde bir şeyler kopuyor ve karşılık verme konusundaki tüm isteksizliğim kayboluyor. Her yere ve hiçbir yere aynı anda yumruk ve tekme atıyorum.

Neredeyse hiçbir şeye vurmuyorum ama durmuyorum. Ağlıyorum, yumrukluyorum ve manyak gibi tekmeliyorum.

Gömleğimi yumrukluyor ve çığlıklarım onun eliyle engellenmiş olsa da daha da çılgınlaşıyor.

Beni öne doğru çekiyor. Tökezliyorum ama yüzüstü düşmeden önce son saniyede kendimi yakalıyorum.

İki elim de göğsümden ve ağızımdan kayboldu.

Az önce olanlarla ilgili herhangi bir düşünce oluşturmamadan, otoparkta kör edici bir ışık yanıyor.

Çıkışa yakın bir yerde duruyorum, arkam okula dönük.

Kalbim göğüs kafesime çarparken ağızımdan sert, sıkı nefesler çıkıyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Etrafıma bakıyorum, ürküyorum, yarı yarıya gölgelerden bir canavarın bana saldırmasını bekliyorum.

Yere baktığımda, okul ceketime yapıştırılmış kâğıt parçasını seçebiliyorum.

Titreyen parmaklarımla kaptım ve yazılanları okudum.

Uzak dur ya da öde.

LEVI

I ama büyük finali hissetmiyorum.

CHLOE KUÇAĞIMA OTURURKEN ELLERİM YANIMDA HAREKETSİZ KALDI.

çiçekli parfüm çok güçlü, mide bulandırıcı.

Ya da belki de içtiğim votkalar yüzündendir.

Etrafımdaki parti tam çiçek açmış durumda. Kızlar ekip üyelerine asılıyor. Bazıları sigara içiyor, diğerleri içiyor. Hafta içi olduğunu düşünürsek onları durdurmalıyım ama umurumda değil.

Ben de bir denizci gibi içiyorum. İçimdeki kaptan şu anda boktan bir insan.

The Meet Up, Londra'nın eteklerinde, Aiden'a annesinden miras kalan yazlık benzeri bir evdir.

Kral'ın malikanesinde biraz soluklanmaya ihtiyaç duyacak kadar büyüdüğümüzden beri burası bizim sığınağımız haline geldi.

Ronan içindeki dansçıyı ortaya çıkarıyor ve rastgele Fransızca sözleriyle partinin sunuculuğunu yapıyor.

Xander odanın ortasındaki masada diğer birkaç oyuncuyla birlikte kumar oynamaktadır. Ama takımın yarısı bir ya da iki kız alıp ortadan kaybolmuştur.

Koridorun sonunda.

Cole'un geçen gün taktırdığı yeni hoparlörlerden rock müzik gümbür gümbür geliyor. Chris bir kızla oynaşıyor, gözleri kan çanağı ve gülümsemesi manik - tıpkı görevden döndüğümüz zamanki gibi.

Eğlence ve oyunlarla dolu neşeli bir tur.

Genellikle maskeli baloya katılır ve tüm bunlar olmak istediğim şeymiş gibi davranırdım.

Ama hiçbir şey umurumda değildi. Her şey simsiyahken olmaz.

Chloe'yi üstümden itiyorum ve bir gıcırtyla tökezleyerek ayağa kalkıyor.

Normalde onun ya da arkadaşlarından herhangi birinin canına okurdum. Ancak,

Bu yılın başından beri, kızların hiçbiri benim için yapmıyor.

Özellikle de şimdi her şey, lanet hava bile boğazımı tırmalayıp nefesimi boğarken.

Chloe'nin itirazlarını duymazdan gelerek kalabalığın arasından hızla geçiyorum ve çıkarken Xander'ın parmaklarının arasından bir sigara kapıyorum.

Dışarıdaki serin hava bana çarpar çarpmaz bir nefes çekiyorum ve uzaklara bir duman bulutu flyorum.

Sigara içmiyorum ama ne zaman bir şeylerin üzerime geldiğini hissetsem nikotin sisi uzaklaştırıyor. Bazılarının kullandığı mutluluk hapları da var ama o zehrin iki santim yakınına bile yaklaşmayacağıma dair kendime söz verdim.

Geçmişte olanlardan sonra olmaz.

Her şeyin yanlış hissettirdiği gecelerden biri. Yanlış yer.

Yanlış zihniyet.

Yanlış hava.

Aklımdan çıkmayan tek şey, bana bakarken ağlamaklı gözlerindeki korku ve çaresizlik ifadesiydi.

Yalvaracak bir tip olmamasına rağmen yalvarması.

Onu korkutmak, haddini bildirmek ve beni geçemeyeceğini öğretmek istedim.

Ama bakışlarındaki dehşete bakarken ve bana karşı büzölüp titrediğini hissederken, garip bir şey oldu.

Şüphelerim

vardı.

Şüphelerim

var.

Hayatım boyunca bana iddialı olmam öğretildi. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladıktan ve olası tüm sonuçları inceledikten sonra, ilerlemeden önce iki kere düşünmemeliyim.

Ne de olsa hiçbir savaş sadece kaleyi koruyarak kazanılmamıştır.

Ailem ister iş hayatında, ister sosyal ya da siyasi durumlarda olsun cesurluğuyla tanınır. Bir şeye gözümüzü diktiğimizde geri adım atmamız.

Bu gece farklı olmamalıydı. Ama öyleydi.

Belki de çok ileri gittim. Belki de içinde saklamaya çalıştığı bir tür travmayı tetikledim.

Sesi o karanlık geceye çok benziyordu.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve sigarayı atıyorum. Her şey bitti.

Tamamdır.

Bu Astrid'e yerini öğretir.

Daniel'ın Ronan'la nasıl şarkı söylediğine bakılırsa, onu arama ya da mesaj atma zahmetine girmemiş gibi görünüyor.

Bunun beni sevindirmesi mi yoksa kızdırması mı gerektiğinden emin değilim.

Bir yanımda her şeyin bittiğine seviniyor ama diğer yanımda, en kafa karıştırıcı lanet yanımda gecenin başında hissettiğimden daha boş ve daha karanlık hissediyor.

Bunun benim zaferim olması gerekiyordu ama kendimi muzaffer hissetmiyorum.

ASTRID

Senden nefret etmiyorum, zayıflığımdan nefret ediyorum.

I GİZLE İÇİNDE VE SINIRLAR . BENİM ODA ALTINDA VE
BATTANIYE,

kendi havamı soluyorum.

Kendimi her zaman güçlü hissettiğim için azarlıyordum ama artık öyle hissetmiyorum.

Bütün geceyi battaniyenin altında cenin pozisyonunda kıvrılıp gözyaşlarım akmayana kadar ağlayarak geçirdim.

Onun -ya da onların- beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime duyduğum nefreti tarif edecek kelime yok.

Kendimi bile savunamazsam bu koca dünyada nasıl hayatta kalabilirim?

Babamın evinden ayrılmak gerçek bir özgürlük mü yoksa kendimi mi kandırıyorum?

Tüm bu kaotik sorular gece boyunca peşimi hiç bırakmadı. Annemi ve onun gücünü düşündüm ve bu sadece onun gibi olamadığım için kendimden daha fazla nefret etmeme neden oldu.

Babamı ve onun gücünü düşündüm ve bana bir gram bile miras kalmadığını.
o.

Üniversiteyi, sanatımı ve buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını düşündüm.

Her şey üstüme üstüme geliyor. Nasıl durduracağımı ya da durdurup durduramayacağımı bilmiyorum.

Dün gece, adrenalin ve korkunun artçı şokunda önemli bir şey öğrendim.

Hayatım üzerinde hiçbir zaman kontrolüm olmadı.

Bunca zamandır, görünürde iniş alanı olmayan amaçsız bir nesne gibi süzülüyordum.

Kapı açılıyor ve ben nefesimi tutarak hareketsiz kalıyorum. Kimseyle konuşacak havada değilim - Sarah'yla bile.

Beni kontrol ediyordu ama ona yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Bir ağırlık kenara yerleşirken yatak eğilir. Güçlü sedir kokusu daha konuşmadan onu ele veriyor.

"Sarah bugün hasta olduğunu söyledi?" Babam her zamanki sakin ses tonuyla soruyor.

Pozisyonumu değiştirmeden olumlu bir ses çıkarıyorum.

Solumdan bir iç çekiş geliyor. Kızgınlık değil, daha çok boyun eğme gibi - ya da benzer bir şey. Geceleri battaniyemi düzeltmek için her geldiğinde aynı sesi çıkarıyor.

Bu eve geldiğimden beri babamın yapmayı sürdürdüğü tek alışkanlık bu.

Her gece, sanki bir çocukmuşum gibi battaniyemi yeniden ayarlıyor ve "Gece, Yıldız" diye mırıldanıyor.

Her zaman uyuyormuş gibi yaptım, ya da belki de sadece uyuduğumu sandığı zaman geliyordur.

İşe geç kaldığı gecelerde bile bunu düzenli olarak yapıyor. Bu alışkanlığını sadece yurt dışında olduğu zamanlarda aksatıyor. O zaman bile bana bir mesajla iyi geceler diliyor.

Dün gece geldiğinde, arkamı dönüp kollarında ağlama isteğime direndim. Hâlâ bunu yapmak istiyorum ama kendimi durduruyorum.

Onun 'İyi geceler'i babacan değil, zorunludur. Babamın yetiştirilme tarzı ve aristokrat ismi tamamen görgü ve adab-ı muaşeret ile ilgili. Eminim Nicole'e de "İyi geceler" diyordur.

"Kaza yüzünden mi? Kabuslar mı görüyorsun?" diye sorar. "Dr. Edmonds'ı arayacağım."

Psikiyatrist babamın her şey için çözümüdür.

"Hayır, sadece bir şeyim var." *Saygınlığım gibi*. "Bana bak, Astrid."

Başımı sallıyorum, daha da içime kapanıyorum. "Okulda bir şey mi oldu?"

Ona her şeyi anlatabilirim. Babam muhtemelen okula haber verir, sonra ne olacak? Tamamen karanlıktı ve arkalarında kanıt bırakacak kadar aptal değiller. Bu sadece onların daha fazla öfkelenmesine neden olur.

Lanet olsun. Onlardan bu kadar kolay kaçtığıma inanamıyorum.

Ama güç bana kabusumu tekrar tekrar yaşamaktan başka ne verdi?

Kazalardan kalan o korkunç anılara geri dönemem. Sadece... *yapamam*.

"Davayı düşürebilir misin?" Alçak bir ses tonuyla sordum.

"Neden?" Babamın sesi şüpheli geliyor. "Onlara ödeme yapmak konusunda çok ısrarcıydın."

"Ben sadece... buna değmez. Muhtemelen hatırlamayacağım."

"Bana bak," diye tekrarlıyor ve ben başımı sallıyorum. "Astrid Elizabeth Clifford, o battaniyeyi çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Bir an battaniyemin güvenli kollarına kıvrılıyorum, bir an sonra üstüm açık kalıyor. Örtüyü başımın üzerine çekmeye çalışıyorum ama babam onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

Onunla yüzleşiyorum ve donup kalıyor.

Oh, Vikingler aşkına. Yüzüm berbat görünüyor olmalı.

"Neden ağlıyorsun?" Nadiren de olsa, babam kendi elementinin dışında görünüyor. Hatta garip.

"Sadece... kız meseleleri." Yalan söyledim.

"Evet. Doğru. Elbette," diyor yavaşça. "Victoria'yı getirmemi ister misin?"

"Hayır!" Battaniyemi kapıp altına saklanıyorum. "Okulu a r a y ı p gelemeyeceğimi söyleyebilir misin?"

"Elbette." Sıcak bir el battaniyenin üzerinden omzumu okşamadan önce garip bir sessizlik oluyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ve böylece kapıdan çıktı. Arkasından seslenme isteğime karşı koyuyorum.

Burada olduğu birkaç dakika boyunca, o sonsuz düşünme çemberinin içine çekilmedim.

Gözlerimi kapatıp uyumak için dua ediyorum.

ÖĞLEDEN SONRA BIRAZ DAHA İYİ HİSSEDİYORUM. MUHTEMELEN BUNUN Günün çoğunu uyuyarak geçirdim.

Mutfakta Sarah'ı kızdırdım.

Victoria'nın diğer lord eşleriyle bir toplantısı olduğu ve Nicole bütün gün okulda olacağı için minnettarım.

Nadir, huzurlu günlerden biri.

Sarah kendi alanına kimsenin girmesinden hoşlanmadığı için beni bir çikolatalı smoothie ve saçımı karıştırarak kovuyor.

Elimde eskiz defterimle havuz kenarında dinleniyorum. Son otuz dakikamı çizmek için harcadığım şeye bakarken dudaklarım büzülüyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor.

Levi.

Çizgiler sadece bir taslak, ama bu onun ana hatları. Bu onun yan profili ve o acımasız, soluk mavi gözleri.

Aylardır yaptığım ilk gerçek eskiz olduğuna inanamıyorum.
Tanıdık bir ses aradığında kağıdı yırtmak üzereydim.

"Hey, hergele!" Dan'in ayak sesleri havuzun kapısından geliyor. Bugün geç saate kadar antrenmanı var sanıyordum. Hasta olduğum için okula gelmeyeceğimi mesaj attıktan sonra kaçmış olmalı.

Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş.

"Tanrıya şükür! Can sıkıntısından ölüyordum." Eskiz defterini sandalyeye fırlatıp ayağa fırlıyorum. "Viking maratonuna ve bilardoda kıcıını tekmelememe hazır olsan iyi edersin."

Dan yüzünü buruşturuyor ve kapıdan çok uzakta durmuyor. Diğer figür Dan'in önünde yürüdüğünde gözlerim açılıyor.

Hafif, şeytani gözleri parılıyor ve dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ben varım."

ASTRID

I'm değil oynamak Bu oyun Artık. Dur. sürüklemek Ben için Satranç tahtası.

EVİMDE GÖRMİYİ BEKLEDİĞİM SON KİŞİ SADECE BİR kısa bir mesafede.

Üniformasını o umursamaz, dağınık şekilde giyiyor ve tabii ki kravatu yok. Boyunun bu kadar aptalca olmasından ve karnımın altından başlayan ekiştirmeden nefret ediyorum.

Hayır, ekiştirmiyorum.

Beni parçalamak üzere olan bir öfke dalgası.

"Burada ne halt ediyorsun?" Isırarak söylüyorum.

"Daniel hasta olduğundan bahsetti," diyor Levi yırtıcı adımlarla bana doğru ilerlerken. "Sana geçmiş olsun demeye geldim."

Daha çok beni istediği yere götürdüğünden emin olmak için. "Çık dışarı." Dan'e ters bir bakış fırlatarak kapıyı işaret ettim.

Şeytanı küçük cennetimize hiçbir uyarıda bulunmadan getirdiğine inanamıyorum.

Gelmiş geçmiş en kötü arkadaş.

"Woah. Yavaşla, Astrid." Dan yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor ve Levi'ye özür dileyen bir gülümseme sunuyor. "Genelde böyle değildir Kaptan."

Elbette, Dan. Hayatımı mahvetmeye çalışan birine karşı genelde şirret davranmam.

Saçını mı çekeyim yoksa Levi'yi sanki uzun zamandır kayıp arkadaşmışız gibi buraya getirdiği için taşaklarını mı tekmeleyeyim bilemiyorum.

Dan birkaç adımda bana ulaşıyor ve ben de bir inilti çıkararak yan tarafına vuruyorum. Saçlarımı geriye atıyor ve fısıldıyor. "Kibar ol. Oyunum buna bağlı."

Ona ve oyununa defolup gitmelerini söylemek istiyorum ama ben o tip bir sürtük değilim. Levi ile olan sorunumun Dan ile bir ilgisi yok. Yaşadığımız savaşta onun ikincil hasar olmasını istemiyorum.

Ayrıca, Dan dün gece ne olduğunu bilseydi onu getirmezdi.

Ya da en azından öyle umuyorum.

Ona söylemememin nedeni kendimi korkak ve zayıf hissetmemdi.

"Sarah'da biraz smoothie kalmış mı diye bakmaya gidiyorum." Dan omzuma son bir kez vuruyor ve ben onu durduramadan içeri giriyor.

Lanet olsun Dan. Umarım Sarah onun için smoothie hazırlamamıştır. Sonra Levi ile yalnız kaldığımı fark ettim.

Dün beni korkutan Levi'yle aynı kişi.

Az önceki cesaretim kayboldu ve dünkü çaresiz aptal halime geri döndüm.

Yutkunuyorum, yüzümde kazmaya devam ettiği deliklere rağmen bakışlarından kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Baban sana Clifford'ların arasına karışmamanı söylemedi mi?"

"Benim babam yok," diyor gelişigüzel. "Ama amcam beni uyarmıştı." "O zaman neden dinlemedin?" Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Gözleri saf bir sıkıntıyla parlıyor. "Uyarıları dinlemekte pek iyi değilimdir."

"O zaman buyurun." Sesimdeki alaycılığa engel olamıyorum. "Babamın seni burada bulduğunda vereceği tepkiyi görmek isterdim. Büyükbabamın uzun zamandır kullanılmamış tüfeği var."

Şezlonga uzanıp soğuk bir şişe su içiyorum. Bakışlarım havuzun maviliğinde kayboluyor, o yokmuş gibi davranıyorum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Onun varlığı mekânı dolduruyor ve aynı anda hem rahatsız edici hem de çekici bir şeyle dalgalanıyor.

"Sert, prenses."

Oturduğum yerde bir gölge beliriyor, öğleden sonra güneşini engelliyor ve bir Azrail gibi etrafımdaki havayı emiyor.

Bakışlarım vücudundan yukarıya, iki eli ceplerinde, ütülü üniforma pantolonuna kayıyor. Kurye çantası geniş göğsünün üzerinde sallanıyor ve yan tarafına yaslanıyor. Takımının ceketinin ikinci bir deri gibi gelişmiş omuzlarına nasıl uzandığını görünce duraksamadan edemiyorum.

Sonunda yüzüne ulaştığımda duruyorum.

Levi gibi şeytani insanlar böylesine çekici bir yüzle doğmamalı. Hiçbir şey olmamaları gerekirken neden her şeye sahip oluyorlar?

"Sert mi?" Tükürdüm. "Senin yüzünden iki kez ölümle burun buruna geldim. Buna ne dersin, Kral?"

"Öncelikle, ilk ölümle burun buruna gelmenle benim hiçbir ilgim yok. Sırf acı çekiyorsun diye tüm talihsizliklerin için beni suçlayamazsın."

"Onu durdurmadığın kesin."

"Geleceği tam olarak bilemem prenses."

"Yeterince namuslu olan herkes o gün bana yardım ederdi."

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bende o nezaketten eser yok."

"Evet, bunu zor yoldan öğrendim." Başımı ondan uzaklaştırıp suyumdan uzun bir yudum alıyorum. Ama soğuk sıvı bile yanan içimi yatıştırmıyor.

"İkinci sefer hakkında..." diye alçak bir tonda konuşuyor. "Eğer bir daha yapsaydım, daha farklı yapardım."

Alay edileceğini umarak bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ama sadece o sert, açık mavi bakışlar var.

İçimde kaynayan ateş bir anda sönüveriyor. "Bu bir... özür mü?"

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, yanıma uzanıyor, alanımı dolduruyor ve burun deliklerimi günahkâr erkeksi, temiz kokusuyla dolduruyor.

Kendine bu kadar güvenmesi çok çılgınca. Bu onun ayrılmaz bir parçası gibi.

Ne olduğunu.

Hiç kendini sorguluyor mu?

O benim olmadığım her şey ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Onu kendimden uzaklaştırmam gerekirken beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum.

"Bu ne?" Diğer tarafımı işaret ediyor.

O çizimde kendini tam olarak göremeden önce karalama defterini kapatmak için çabalıyorum.

"Senin gitmen gerekmiyor mu?" Çenemi ona doğru salladım.

"Daha misafirperver olman gerekmez mi?" diye dudaklarını hafifçe eğerek karşılık veriyor.

"Senden nefret ediyorum, Levi. Seni görmek bile kusma isteği uyandırıyor bende. Ne demek istediğini çoktan kanıtladın ve ben artık oynamıyorum, o yüzden beni rahat bırak." Patlamamdan sonra nefes nefese kaldım ama çenemi yüksek tuttum.

"İşin bitti, ha?"

"Evet. Artık buna değmez."

"Olay şu prenses. İşiniz bitmiş olabilir..." Sıcak nefesleri tenimi gıcıklayana kadar dudakları kulağıma inanılmaz derecede yaklaşıyor. "Ama ben değilim."

Sesinin gürültüsü, sözlerinin sıcaklığıyla birleşince omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

Sanki ellerimin bir şey yapmasını engelliyormuşum gibi su şişesini sıkıca kavıyorum. Ne, bilmiyorum.

"Benden ne istiyorsun?" Sesimin içimdeki gibi çatlamadığına seviniyorum.

"Senin ateşin." Dudakları kulağımın lobunu sıyrıyor ve vücudumda bir ürperti zaplıyor. "Senin savaşın." Sesi alçak, karıncalanmaya neden olan bir aralığa düşüyor. "Senin *her şeyin*."

Kolu göbeğimin etrafını sarıyor, sanki hep oraya aitmişim gibi beni yan tarafındaki kıvrıma çekiyor.

Sanki burası olunabilecek en doğal yermiş gibi.

Bulaşıcı vücut sıcaklığı karşısında gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Bir ateş çukuruna atılmak ve yanmanın her saniyesinden zevk almak gibi.

Soğuk, acımasız bir psikopat nasıl bu kadar sıcak olabilir?

Düzgün düşünemeyecek kadar bulanıkım ama sonra söz konusu psikopattan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Daha yirmi dört saat önce beni deliliğin eşiğine getirmişti. Beni güvenliğe geri çekiyormuş gibi yaparak bunu söylemez.

Levi King gibi biri başkalarını kurtarmaz. Onlara sadece yanılsama verir ve tehlikeden uzak olduklarına inandırır. Bu numaraya kandıklarında ise onları tekrar uçurumdan aşağı iter.

Bir kral kendini feda etmez. Zavallı piyonlar yapar.

Geri çekilmiş olabilirim ama piyon *olmayacağım*.

Gözlerimi açarak onu ve vücudumda kışkırttığı tüm şeytani şeyleri itiyorum ve ayağa fırlıyorum.

Sanki ona en komik fıkrayı anlatmışım gibi kıkırdıyor.

"Seni uyarıyorum. Benden uzak dur, Levi," diye hırlıyorum.

Yavaşça ayağa kalkarken yüzündeki tüm mizah kaybolur. "Size söyledim, uyarıları iyi dinlemem prenses."

"Sende bir sorun var."

İşaret parmağını uzatıp burnuma iki kez vuruyor. "Sanırım benimle dövüşmek ve o şeyin ne olduğunu öğrenmek zorundasın."

Ondan uzaklaşıyorum, ama bu sadece onun o sinir bozucu, kışkırtıcı şekilde sırtmasına neden oluyor.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Olmayacak, ha? Bahse girmek ister misin?"

"Canın cehenneme, Levi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Bir korkak gibi kaçmayı bırakırsan mutlu olurum." Başını son bir kez daha eğerek, sanki burası onun lanet eviymiş gibi kapıdan çıkıp gitti.

Sandalyeye çöktüğümde damarlarımda kan dolaşüyor.

Onun tarafından kışkırtılmayacağım. Onun tarafından kışkırtılmayacağım.

Çok geç.

Bunun için Dan'i kesinlikle öldüreceğim. O benim günah keçim olacak.

Son bir bikkın nefesle karalama defterimi kapıyorum. Onun için yaptığım çizimi parçalara ayıracağım.

Ağzım açık kaldı. Levi'nin

çizimi gitmiş.

LEVI

T *Satranç tahtasında bir prensese yer yoktur ama o yine de içeri dalar.*

YARINKI OLUŞUMLA İLGİLİ TARTIŞMANIN ARDINDAN KOÇ BİZİ

duş alıp eve gidiyoruz. Bu sezonun ilk maçı ve takım ruhu en yüksek seviyede.

Aiden, Xander, Cole ve Ronan'ın takıma yeni bir ruh getirdiğini fark etmemek için kör olmak gerekir. Onların birbirine bağlı takım oyununun orta ve ön hatlarımızı geliştirdiğini ben bile inkar edemem. İkinci yılların ilk beşte yer alması nadir görülen bir durumdur ama dördü de takım için vazgeçilmez olduklarını kanıtladılar.

Biz gittiğimizde, önlerinde muhteşem bir son yıl olacak. Eğer bu yılki şampiyonluğu kazanırsak, gelecek yıl da bunu tekrarlama şansları çok yüksek.

RES tarihinde ilk kez.

Bunu başara bilecek biri varsa, o da Aiden'dır. Adamın başarısızlıkla bir ilişkisi yok.

Ekip üyeleri duşlara giderken birbirlerinin sırtını sıvazlıyor, şakalaşıyor, am ve parti hakkında konuşuyorlar.

Ben hissetmiyorum.

Ne olursa olsun.

Sanki kendi yarattığım ve içinden çıkamadığım kısır, kara bir döngüye yakalanmış gibiyim.

Koç dün beni bir kenara çekerek Premier Lig gözlemcilerinin bu sezon boyunca geleceğini söyledi. Büyük takımlardan birine gidebileceğime inanıyor ama Koç bile o korkunç 'Ailen uygunsa' cümlesini söyledi.

Amcam profesyonel futbol oynamayacağımı açık ve net bir şekilde söyledi ve Premier Lig'in devlerinden biri tarafından işe alınsam bile, Amcam beni önemli olan herhangi bir takımdan kara listeye alma gücüne sahip.

King Entreprises avucunuzun içindeyken, tek bir düğmeye basarak her şeyi yapabilirsiniz.

Ruh halimi bozan tek şey uzun ve uzak futbol hayalim değil.

Çok fazla düşünüyorum, çok fazla hesap yapıyorum ve çok fazla parti yapıyorum. Yeterince uyuyamıyorum. Bazen uyandığımda hala rüya gördüğümü fark ediyorum.

Tüm bunlar ismini vermek istemediğim birine korkunç derecede benziyor.

Hızlı bir duş alıyorum, bazı erkekleri şımartıyorum. Çıkıp üstümüzü değiştirdikten sonra Ronan, "Parti benim evimde mi?" diye sordu.

"Hayır." Azarladım. "Oyun gecesi, parti yok."

"Hayır, hadi ama Kaptan." Ronan havaya bir yumruk atar. "O Newcastle eziklerini sarhoşken bile öldürebiliriz."

Diğerleri bağırıp çağırıyor, göğüslerini yumrukluyor.

"Oyun gecesi parti yapmak ve sarhoş olmak yok," diyorum ölümcül bir ses tonuyla ve hepsi sessizleşiyor. "Tekrar etmek zorunda mıyım?"

"Hayır, Kaptan." Gençlerden birkaçı cevap verir ve diğerleri başlarını sallar.

"Sanırım bir kuku ile yetinmek zorundayım. *Merde!*" Ronan gözlerini devirir. "Takım için yapmam gereken fedakârlıklar."

"Bu nasıl bir fedakârlık?" Cole soruyor.

"Cole, dostum, ben bir parti verdiğimde, teşekkür olarak en az iki amcık ve bir oral seks alırım. Şimdi, sadece Chloe ile sıkışıp kaldım."

"Şimdi de ona mı dokunuyorsun?" Xander havlusunu açıyor ve ayaklarını boxer külotunun içine sokuyor. "Kaptan'da gözü var sanıyordum."

"Geçen hafta onu kötü bir alışkanlık gibi kucağından attı." Ronan kaşlarını çatı. "Kızların neden özensiz saniyelerle aramın iyi olduğunu düşündüklerini anlamıyorum."

"Çünkü sen öylesin?" Cole sorar.

"Etekli her şeyi beceriyor musun?" Xander araya giriyor.

"Bu doğru değil!" Ronan itiraz eder.

"Dostum," diye bir kolunu omzuna attı Xander. "Kaç kez reddedildikten sonra bir kızı teselli etmeye gittin ve sonunda kendini bacaklarının arasında buldun?"

"Hey, *fou*." Ronan ellerini etrafa savurur. "Seks en iyi teselli şeklidir."

"Doğru." Cole alay eder. "Tabii ki."

Ona Chloe'nin hâlâ bana mesaj attığını, neredeyse onunla buluşmam için yalvardığını söylemenin bir faydası yok. Ne onun umurunda olur ne de benim.

Bu kızların hiçbirisi artık içimde bir şey uyandırmıyor. Onlar için ben sadece bir sıçrama tahtasıyım, böylece King'i becerdiklerini söyleyebilecekler. Kaptan. Yerel yıldız.

Onlar her zaman bir hiçti, bu yüzden onları görmezden geldiğimde bir hiçmiş gibi hissediyorum.

Ayrıca, bir hafta önceki o geceden beri sikimi sertleştiren onlar değil. Belki de gerçekten hastayımdır.

"Hey, King," diye fısıldıyor Chris sağımdan.

Adamların tartışmasını bırakıp gömleğimin düğmelerini iliklerken Chris'e yaklaşıyorum. "Babamla görüştüm ve kızın babası davayı düşürmemiş."

mırıldanıyor. "Bu sefer ona bir ders vermeliyiz."

Başımı sallıyorum.

"Ama onlar..."

"Sadece hatırlarsa ve hatırlamazsa tehlike altındayız."

Chris ayağını yere vurarak etrafını kolaçan ettikten sonra tısladı: "Eğer yaparsa, işimiz biter."

"Yapmayacak. Artık benim elimde. Bırak onu."

Astrid'in bana ağlamaklı, burkulmuş gözlerle baktığı, sahip olmadığım bir ruhu aradığı o gece uyuyamadım.

Ve o uykusuz gecede farklı bir taktik buldum. Eğer sorun hafızasıysa, onunla ilgilenmek yerine hafızasıyla ilgileneceğim.

"Onu tecavüz etmekle tehdit etmeliyiz," diye mırıldandı Chris. "Belki sürtük bu sefer geri çekilmeyi anlar."

Bir an Chris konuşuyor, sonra kolumu boğazına dayayarak onu dolaplara doğru fırlatıyorum. Hırıldıyor, çırpındıkça yüzü kızarıyor. Kolumu sıkıp hava akışını kesiyorum.

"Ona yaklaşmayacaksın, dokunmayacaksın, hatta ona bakmayacaksın bile," diye hırlıyorum gözleri şişerken yüzüne karşı. "Bırak dediğimde, sen. Lanet olsun. Bırak. Bırak."

Boğazından tırmalayıcı sesler çıkıyor ve rengi kırmızıdan maviye dönüyor. Aklımın bir köşesinde, boğulmakta olduğunu, mesajımı ilettiğimi ve onu bırakmam gerektiğini fark ediyorum ama aklımı kaçırmış olan tarafım, yüzündeki hayatın damla damla akıp gittiğini görmek istiyor.

"Bırak onu, Lev." Aiden kolumu tutuyor ve o anda ekipten birkaç kişinin daha beni Chris'ten uzaklaştırmaya çalıştığını fark ediyorum.

Ya da denemeye.

Onu bırakıyorum ve yere yığılıyor, öksürüyor ve boğazını tutuyor.

Aiden o hesapçı kıvılcımla beni izlerken kaşları çatılıyor.

Takım için heyecanlanmadığım bilinir, bu yüzden bu Aiden'ın aklını karıştırıyor olmalı.

"Yerini geri almayı planlamıyorsan bir daha buraya gelme," diye Chris'e bağıyorum ve soyunma odasından hışımla çıkıyorum.

Uzun bir yolculuğa ve bir sigaraya ihtiyacım var. Ya da birkaç tane.

Bu gece eve dönmesem iyi olur. Jonathan'ın yüzü görmem gereken son şey.

Ölümcül enerji, çıkış yolu olmayan yoğun bir sis gibi başımın üzerinde beliriyor. Otoparkta, çıkışa yakın duran minyon bir figür gördüğümde duruyorum,

Ampulün hemen altında.

Daniel'ı bekliyor olmalı.

Kulaklıklar takılı, Astrid'in elinde kaşlarını çizdiği bir eskiz defteri var. Tam konsantre olduğunda üst dudağında hafif bir bükülme oluyor. Çok sevimli.

Çok sevimli.

Hay sikeyim. En son ne zaman bir şeyin bu kadar sevimli olduğunu düşündüğümü hatırlamıyorum.

Astrid üniforma eteklerini olabildiğince kısa ya da ceketlerini olabildiğince dar giyen kızlardan biri değil. Üniformasını minyon yapısına ve asi karakterine uyan sessiz bir zarafetle giyiyor.

Sadece... hiç de asi değildi.

Ben evine girdikten sonra okula döndü ama o zamandan beri içine kapandı.

Artık tatsız şakalar yok. Daha fazla meydan okuma yok. Artık hiçbir şey yok.

Okula döndüğünden beri bana yokmuşum gibi davranıyor. Geri çekilmesini ve haddini bilmesini istediğimi sanıyordum, ama şimdi düşünüyorum da, beni kızdıran şeylerden biri de bu ani kavgasızlığı.

Açıktan ölmek üzere olan bir avcı gibi onun negatif enerjisiyle besleniyordum ve şimdi kendini içeri kapattığına göre, pençelerimi içeri sokup onu dışarı çıkarmak istiyorum.

Onda beni içine çeken bir şey var ve ben sonunu görene kadar geri çekilecek bir tip değilim.

Prensesin ne kadar savaşı kaldığını görme zamanı.

ASTRID

C *Şeytan sizi gecenin içine çektiğinde savaşırmısınız?*

UGH. YINE MI?

Elimdeki taslağa kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Annem bir dövme sanatçısıydı ve en iyi eserlerini müşteriler onu serbest bıraktığında yapardı. Spontane sanatın en iyi sanat olduğunu söylerdi. Gerçek bir ilham perisi vurmadan önce izin istemez.

Görünüşe göre ilham perim tam bir aptal.

Geçtiğimiz hafta boyunca düzgün bir şekilde çizebildiğim tek yüz Levi'ninki oldu.

Solgun, hafif sarkık gözleri. Düz, yüksek burnu. Keskin çene çizgisi. Tendonları ve damarları dalgalanan boynundaki hafif kavis. Köprücük kemiğindeki küçük beni bile gözden kaçırmadım.

Bende ciddi bir sorun var.

Tam yırtmak üzereydim ki üzerimde bir gölge belirdi. Başımı kaldırıyorum ve aynı anda kulaklıklarımı çıkarıyorum. Bir yaşlının bakışlarıyla karşılaştığımda Muse'un *Super Massive Black Hole*'u alçak sesle çalmaya devam ediyor.

Dağınık kahverengi saçları ve özellikle omuzları ve göğsü olmak üzere devasa bir fiziği var. Yanlış hatırlamıyorsam adı Jerry Huntington ve Rugby takımının bir parçası.

"Evet?" Bana neden yaklaştığından emin olmadan soruyorum.

Çizgi film karakteri gibi gülümsüyor. Eminim bununla bana kur falan yapmak istemiştir. Bu durumda, epik başarısızlık.

"Çocuklarla bira içmeye gidiyoruz, bize katılmak ister misin?" diye soruyor imalı bir ses tonuyla.

"Hayır, teşekkürler." Sırt çantamı öne doğru fırlatıp eskiz defterimi ve kulaklıklarımı içine tıktırıyorum.

"Hadi bebeğim, hoşuna gidecek." Göz ucuyla dudaklarını yalarken yakalıyorum onu. "Söz veriyorum."

"Hayır dedim." Mümkün olduğunca alçak sesle konuşmaya çalışıyorum, umarım lanet olası ipucunu a n l a r ve gider.

Erkeklerle ilgilenmediğimden değil, ama atletler bana hiç çekici gelmedi. Ben.

İlham perimi saymazsak tabii ki.

Sırt çantamın fermuarını kapatırken eli çantama dolandı.

Bilek. Konuşurken sesi tehditkâr bir hal alıyor: "Hoşuna gideceğini söylemiştim. Elde edilmesi zor biriymişsin gibi davranma, herkes senin küçük bir sürtük olduğunu biliyor."

"Bu kadar yeter!" Onu itiyorum ve bileğimi çekmeye çalışıyorum. "Bırak beni."

Yapmıyor. Aksine, bileğim acıyana kadar sıkıyor.

İnliyorum, boğazım serbest bırakılmak için fokurdayan çığlığın etrafında kapanıyor. Yüzüm eforla ısınıyor ve tepkimi dizginlemeye çalışsam da omuzlarımı dolduran korku titremelerine engel olamıyorum.

Vikinger aşkına, bu tekrar olamaz.

Bir saniye önce Jerry'nin elinden kurtulmaya çalışıyordum, bir saniye sonra büyük bir çerçeve Jerry'nin cüssesine çarptı ve onu doğrudan betona itti.

Levi, Jerry'yi yere sererken şaşkın bir sessizlik içinde bakıyorum. Rugby oyuncusu daha iri olmasına rağmen, Levi geri çekilme belirtisi göstermiyor.

Sanki bir kum torbasıymış gibi Jerry'nin yüzüne ve karnına art arda darbeler indirir. Jerry'nin aklını başına toplayıp karşılık vermesi uzun saniyeler alıyor. Üst cüssesini kullanarak Levi'yi yere iter ve tekrar tekrar yumruklamadan önce karnına bir diz atarak onu sabitler.

Etin ete sürekli çarpmasından dolayı göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

Ama belki de bunun nedeni şiddet değildir. Belki de bunun nedeni başka bir şeydir.

Olmaz. Oraya gitmeyeceğim.

Kısa süre sonra Levi üstünlüğü ele geçirir. Yerde yuvarlanırken ve üstünlüğü ele geçirmek için güreşirken görüşleri o kadar net değildir.

Levi'nin ruh halindeki karanlığı hissetmek için onu görmeme gerek yok. Havaya boğucu, aşılmaz bir duman gibi nüfuz ediyor. Sadece Jerry'yle savaşıyor, kana susamış.

"Kesin şunu!" Sersemliğimi kısmen üzerimden attığımda bağıriyorum. "Dur!" İkisi de dinlemiyor. Aksine, yumrukları ve homurtuları daha da şiddetleniyor. Bu gidişle birbirlerini öldürecekler.

Bakışlarım her iki yöne de sapıyor, iki boğayı durdurmaya yardımcı o l a c a k herhangi bir şey arıyorum.

Bir şey bulamayınca iki parmağımı ağızma sokup yüksek sesle tiftikliyorum. İlk ayağa kalkan Jerry olur. Levi onun yüzüne yumruk atar ve rakibi yere düşerken ayağa kalkar.

Ragbi oyuncusu ayağa kalktığında, belli ki yeni bir raunda hazır, yüksek ve net bir ses tonuyla konuşuyorum. "Ben müdürü arayacağım."

"Lanet olası sürük," diye mırıldanıyor Jerry pantolonunun tozunu alırken. "Onun nesi bu kadar özel anlayamıyorum."

"Az önce ne dedin sen?" Levi bir saniye içinde onun yüzüne bakar.

Tabii ki Levi prensibin tehdidini umursamıyor. Onun hiçbir şeyi umursamadığını öğrenmeye başlıyorum.

Onlara doğru yürüyorum ve elimi Levi'nin omzuna koyuyorum. "Bırak onu, buna değmez."

Jerry dudaklarındaki kanı dişlerine bulaştıran orantısız bir sırtış atıyor. "Sürtüğünü dinle, Kral."

Levi'nin yüzündeki kasveti görmeden önce onu hissediyorum. Hayır, havayı *soluyorum*.

Göğsünün hızla inip kalkması. Yumruklarının sıkılmasında. Omuzlarındaki sertlikte.

Ona bakıyorum ve sesli bir şekilde
yutkunuyorum. Bakışları
tamamen siyah.

Karanlı
k.
Ölümc
ül.

Sanki Jerry'yi öldürebilir ve bu konuda zerre kadar suçluluk hissetmez.

Beni itmeye başlıyor ama ben yolunu kesiyorum, böylece sırtım onun önüne geliyor ve yüzüm Jerry'ye dönük oluyor.

"Baban Yargıç Huntington değil mi?" En soğuk sesimle sordum.

"Bunu bildiğin iyi oldu." Jerry sırtıtmaya devam ediyor ve ben de onu sildiğim için seviniyorum. İlk ve son kez.

"Eve gitmeni ve babana kraliyet mahkemesinden zimmetine geçirdiği parayı sormanı öneririm. Çünkü tahmin edin kimin elinde kanıt var? Benim babamda. Şimdi eve gidip Yargıç Huntington'ın ezik oğlunun beni taciz ettiğini söylersem, sence kim ödeyecek?"

Jerry'nin tüm sırtışları kayboluyor ve yüzü kül rengine dönüyor. Eminim babasının ders dışı aktivitelerini kimsenin bilmediğini düşünüyordur. Babam bu tür şeyleri bize anlatmaz ama geçen gün bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum

- gizlice dışarı çıkıyordum. Bu bilgi aklımda kaldı, özellikle de söz konusu yargıç televizyonda giderek daha fazla görünmeye başladığından beri.

Jerry küfür edip olay yerinden kaçmadan önce bana korku dolu bir bakış fırlatıyor.

"Pislik." Ben de Levi'ye küfretmek için arkamı dönüyorum ama

gözlerinin yavaş ama net ışııyla donup kalıyorum.

Siyahlık dağıldı ve şimdi yerini her zamanki kapüşonlu ifadesine bıraktı.

Ceketsiz ve kravatsız. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi sanki onları iliklemeye zahmet etmemiş gibi açık. Işıkların altında bronz teni beyaz gömleğiyle tezat oluşturuyor. Jerry ile olan kavgasından dolayı her tarafı toz içinde, yanağında ve köprücük kemiğinde iki çürük var. Sağ omzu sanki dik tutamıyormuş gibi yana doğru sarkıyor.

Darmadağınık haliyle bile hâlâ o muhteşem piç gibi görünüyor.

"Bilgin olsun, *onurumu* korumana ihtiyacım yok," diyorum alaycı bir tavırla ve onu geçip çıkışa doğru ilerliyorum.

Yüzünü buruşturuyor.

Yürü git.

Yürü git buradan.

"Bundan hoşlanmadım." Levi'nin sesi beni yolumda durdurdu.

Yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Neyi sevmiyorsun?" "Başkalarının sana dokunmasından."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dudaklarım aralandı.

Bana doğru adım attığında ve lanet bir duvar gibi üzerime geldiğinde kararı elimden alıyor.

"Bugünden itibaren kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin."

Bu sözleri söylemeye hakkı varmış gibi söylüyor.

"Bunu bir düşüneyim..." Alay ediyorum. "Kararname reddedildi, majesteleri."

"Astrid," diye homurdanıyor, eliyle kolumu kavıyor. "Bu konuda benimle kavga etmek istemezsin."

Adımın onun ağzından o hafif hırıltılı ses tonuyla dökülüştü karşısında bir an için afallıyorum.

Adımı ilk kez söylüyor ve bunda rahatsız edici derecede samimi bir şey var.

"Sanki seninle başka bir konuda tartışmaya hakkım varmış gibi?" diye sordum.

"Öylesin."

"Ben mi?"

Bir gecede beni o kadar çok gafil avladı ki, başım dönmeye başladı.

Bu başka bir oyun mu?

Kolu ileri fırlıyor ve çelik bir tutuşla belimi sarıyor. Beni kendisine doğru çekip göğsüne yasladığında tepki veremiyorum.

Sert kasları göğüslerimi düzleştiriyor ve gömleğimin ve ceketimin malzemesine karşı sıkışmalarına engel olamıyorum.

İçim onun sıcaklığıyla sivilaşırken bile iki elimle omuzlarını itiyorum.

"Böyle dövüş prenses." Tek ayağıyla bacaklarımı ayırıyor ve kalçasını hassas bacaklarımın arasına yerleştiriyor, ta ki belirgin bir çıkıntı karnımın çukuruna girene kadar. "Kavganın bana ne yaptığını görüyor musun?"

Kocaman açılmış gözlerle ona bakarken boğucu bir sıcaklık beni tepeden tırnağa sarıyor.

O... zor.

Benim için.

Bu bilgi beni şaşkına çeviriyor. Midemin alt kısmında bir karıncalanma hissediyorum.

"Levi..." bunun bir uyarı olması gerekiyordu ama çaresiz bir inilti gibi çıkıyor. Boğmaya çalışmak için dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir, prenses." Gözleri şehvetle ve o siyah bakışla parlıyor. "Şunu yapmayı kes yoksa seni hemen burada domaltacağım."

Bunu yapmayacağını düşünmek istiyorum ama bu Levi King. İmkansız onun sözlüğünde yok.

Onu itmeye çalışıyorum ama donup

kalıyorum. Tamamen.

İyice.

Levi dudaklarını benimkilere
çarparıyor. Dudakları benimkilerin
üzerinde.

Beni *öpüyor*.

Sert ağzı benimkini ele geçirdiğinde tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Boştaki eli enseme sarıyor ve beni tamamen merhametine bırakıyor.

Dudaklarını dudaklarıma değdirirken tırnaklarım gömleğine dolanıyor.
Sadece beni öpmekle kalmıyor, aynı zamanda benim de onu öpmemi
istiyor.

"Aç." Alt dudağımı ısıyor. "Yukarı."

Ağzımı ince bir çizgi halinde tutuyorum. Bir yandan, delirmiş bir yanım
kendimi bırakmak ve o anın içinde boğulmak istiyor - sonrasında ölecek
olsam bile. Diğer yandan, mantıklı tarafım bunun Levi King olduğunu
unutamıyor.

Hayatımı cehenneme çeviren aynı Kral.

O piçten nefret ediyorum. Onu öpmemeliyim, hatta bu fikri
aklımdan bile geçirmemeliyim.

Ama tadına
bakmaktan zarar
gelmez. Olur mu?

"Açık. Aç. Sikeyim. Yukarı." Her kelimeyle birlikte dudağımı daha sert
ısıyor, emiyor ve dişlerinin arasına alıyor. Acımasız çekişiyle kan
akıtmamasına şaşırdım.

Ağzım bir iniltiyle ayrılıyor. İhtiyacı
olan tek açılış buydu. Levi ağzımı
yalayıp yutuyor.

Giriş izni istemiyor, sanki her zaman bu parçam üzerinde hak iddia
ediyormuş gibi içeri dalıyor. Sıcak, amansız dili hayvani bir acelecilikle
benimkinin etrafında dönüyor.

Kayboldum.

Levi'nin her şeyi tarafından tamamen emildi. Göğsünün sert çıkıntıları.
Güçlü, kuvvetli elleri. Ve dudakları.

Dudaklarına lanet olsun.

Daha önce onları öpmeden nasıl hayatta kalabildim?

Aklımın bir köşesi bana bunun yanlış olduğunu söylüyor ama ben onu duymazdan geliyorum.

Karınca lanmalar omurgamdan merkezime doğru ilerlerken sisli bir havada süzülüyorum. Daha önce de öpülmüştüm ama en çılgın rüyalarım da bile ölüyormuş ve soluyabildiği tek hava benmişim gibi yutulmamıştım.

Gözlerim kapanıyor ve yere çarptığımda canımın yanacağını bile bile düşmeme izin veriyorum.

Ama eğer bu yanlışsa, o zaman bir daha hiçbir şeyin doğru olmasını istemiyorum.

ASTRID

T *İtmek acı vermez, düşmek acı verir.*

LEVI'NİN ARABASINDA OTURUYORUM. TAHRİP ETTİĞİM ARABADA. BUNUN ANLAMI gökyüzü her an yere düşebilir.

Otoparktaki öpücüğün etkisinden hâlâ kurtulamadım. Farkında olmadan kendimi dudaklarımı yalarken buluyorum, sanki o tadı kovalıyormuşum gibi.

Gerçeküstü bir his.

Tamamen terk edilme.

Kendi derimin dışında bir deneyim gibi ve hala kafamı toparlayamıyorum.

Bu da yetmezmiş gibi, Levi beni eve bırakacağını söyleyerek arabasına kaçırdı. Dan'in benim arabam olduğunu hatırlatma çabalarımı duymuyordu. Sonra yağmur yağmaya başladı ve beni Jaguar'ın içine itti.

Tabii ki Levi gibi biri hızlı araba kullanır. Onunla ilgili her şey öyle. O etraftayken kalp atışlarım, düşüncelerim ve anılarım da dahil olmak üzere hiçbir şey yavaşlamıyor.

Ve yine dudaklarımı yalıyorum. Lanet olsun.

Ortasında olduđum karmařayı dűřűnmek için bir gece uykusuna ihtiyacım var.
of.

Geri ekilsem de ekilmesem de fark etmez. Levi, bir şeylere çarpıp
Tıpkı Jerry'ye yaptığı gibi.

Önceden gelen güç hala güçlü bir tat gibi havayı boğuyor.

şu anda araba kullanırken bile, yüzeyin altına zorlukla sıkışmış bu
sűrekli, uçucu enerjiye sahip. Benzin gibi, ardında kűller bırakabilmek için
bir kıvılcımın patlamasını bekliyor.

Ben kıvılcım mıyım yoksa kűl mű emin deđilim. Ya da ikisi de.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda "Bu şekilde ıslık almayı nasıl öğrendin?"
diye soruyor.

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış; damarları ve
tendonları derisinin űzerinde dalgalanan güçlü kollarına aval aval
bakmaktan kendimi alamıyorum.

Dikkatim dağıldığı için başımı sallıyorum. "Annem taksileri bu şekilde
durdururdu ve ben de bu alışkanlığı edindim."

"Sana bunun gibi başka havalı numaralar da öğretti mi?" Bana
büyűleyici bir sırıtıřla bakıyor.

Vikingler aşkına, şunu yapmayı kesebilir mi?

Tűm kızların onun için kűlotlarını indirmelerine - ya da dizlerinin űstűne
ökmelerine - şaşmamalı.

Büyűlenmenin ötesinde olduđumu dűřűnmek hořuma gidiyor ama
onun kollarında nasıl eridiđimi dűřűnűnce, durumum pek de iyi
görűnműyor.

Pencereden bakıyorum. "Bildiğim her şeyi bana annem öğretti. İlk
izimimi. İlk bisiklet sűrűřűmű. Ama en önemlisi, bana ateřimi
öldűrmemeyi ve kendim olmayı öđretti."

"Senin bu plastik dűnyaya dűřeceđini hiç dűřűnmemiřti, deđil mi?"

Bařımı ona dođru eđiyorum. "Bu dűnyaya geldiđimi nereden

biliyorsun?" Gűz kırpıyor. "İstedeiđim her řeyi bulabilirim prenses."

Ugh. Kibirli pislik.

"İçine atıldığın hayatı sevmiyorsun, ha?"

"Sevilecek ne var ki?" Bakışlarım ışıklarda ve yağmurun ıslattığı binalarda kayboluyor. "Buradaki herkes kopyanın kopyası. Sanki kendi benlikleri yerine birbirleri olmak için çabalıyorlar. Normların üzerine çıkmaya çalışan olursa kafası kesilir."

Beni sessizlik karşılıyor ve başımı hafifçe Levi'ye doğru eğiyorum. Beni izlerken gözlerindeki yoğun bakış karşısında yutkunuyorum. Sanki Jerry'yi eşek sudan gelinceye kadar döven siyah Levi yeniden ortaya çıkmış gibi.

Ancak şimdi, şiddet onun itici gücü gibi görünmüyor.

Bu çok daha rahatsız edici ve istilacı bir şey, bunu doğrudan iliklerime kadar hissediyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve nefes almak yerine ciğerlerimdeki havayı emiyorum.

Levi'nin beni izleyişinde bir kötülük var. Bir söz. Bir lanet. Ve eğer kendime yalan söylemiyorsam, bir bağlantı da var. O partide durup onu gördüğüm günden beri, beni ona doğru büyüleyen görünmez bir çizgi var.

İtmeye çalıştım, çekmeye çalıştım ama lanet şey kırılmıyor. İstesem de istemesem de beni zalimliğiyle tuzığa düşürüyor.

"Annen sana havalı numaralar öğretti mi?" *Aferin Astrid. Aptal gibi konuşuyorsun.*

Sessizliği bir şeyle doldurmam gerekiyordu yoksa onun yörüngesine girecektim.

Yola geri döndüğüne göre sorum işe yaramış gibi görünüyor. "Annem beni iki günlükken gecenin bir yarısı babamın evinin merdivenine attı, sonra bir hırsız gibi kaçtı ve bir daha arkasına bakmadı."

"Oh, umm..." Sadece tek bir cümledeki bilgi yükü değil, aynı zamanda kelimeleri söylerken kullandığı kayıtsız ton da beni hayrete düşürdü.

Tam da böyle bir bombaya nasıl cevap vereceğimi düşünürken devam ediyor: "O kadından öğrendiğim tek şey, eğer

"Doğru adamdan hamile kaldın." Göz kırıyor. "Onun taktiklerini kullanabileceğimden değil."

Bu kadar önemli bir şeyi tamamen göz ardı etmesi delilik. Hayır. Dehşet verici. Bu sadece Levi King'in ne kadar sapkın olduğunu kanıtlıyor.

Ama yine de, doğası gereği onu sevmesi gereken annesi onu terk ettiyse, dünyanın geri kalanı için neden merhamet duysun ki?

"Peki ya baban?" Sesim sanki daha yüksek çıkarsa kaçacakmış gibi kısık çıkıyor.

"Peki ya o?"

O da mı seni terk etti? Tamamen tedavi edilemez misin?

Soruları dile getiremeden, araba sağa doğru dönüyor ve kendimi destekliyorum, neredeyse arabanın tavanına çarpıyordum.

O zaman evden tamamen zıt bir yöne gittiğimizi fark ediyorum. Yolun ışıkları kayboluyor ve yol gerçek hayattaki bir korku filminde olduğu gibi daralıyor ve karanlıklaşıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Hissettiğim kadar ürkmüş görünmemeye çalışarak mırıldanıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Sırt kaslarım dikleşirken gözlerim şişiyor, onunla zifiri karanlık yol arasında gidip geliyorum.

"Bu hiç komik değil,

Levi." "Olmaması

gerekiyordu."

Annemle geçirdiğim o gecenin çarpıtılmış görüntüleri aç yırtıcılar gibi duvarlarımı tirmalarken nefesim kesiliyor.

"Yapma... Yapma..."

"Sen iyi bir küçük prensessin, değil mi Astrid?" Ses tonu ürpertici, kayıtsız bir aralığa geçiyor.

Yol kararmaya devam ederken ve hiçbir araba görünmezken titreyen parmaklarımla kapı kolunu kavıyorum.

"Levi, dur."

"Şimdiye kadar bana söyleneni yapmadığımı öğrenmiş olman gerekirdi."

Kalbim göğüs kafesime öyle bir çarpıyor ki neredeyse ayaklarıma düşecek. Devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor.

Onun oyununa geldiğime inanamıyorum. Sırf gardımı düşürmemi sağlamak için annesiyle ilgili hikâyeye dikkatimi dağıttı, böylece her zaman istediği gibi beni olabilecek en kötü şekilde yok edebilecekti.

Çılgın bakışlarım etrafımızı saran karanlığın, yağmurun şiddetinin ve neredeyse yoldan çıkana kadar gaza basmasının arasında gidip geliyor.

Onunla dövüşmek istiyorum. Çılgınca davranıp direksiyonu elinden zorla almak istiyorum ama donup kaldım.

Annemin kaza geçirdiği gece kafamın arkasında eski, grenli bir film gibi oynuyor.

Arabanın takla attığı ve onun cansız bedeninin bir kan gölünün içinde yatışını izlemek zorunda kaldığım anı hatırlayarak gözlerim akmayan yaşlarla doluyor.

Araba gıcırdayarak durdu ve ben boğazımdan bir hıçkırık koparak ayağa fırladım.

"Fena bir yolculuk değil, ha prenses?"

Başım elimle aynı anda ona doğru kayıyor. Levi'ye öyle sert bir tokat atıyorum ki avuç içim acıyor ve sonra karanlıkta koşmaya başlıyorum.

Yağmur beni hemen ıslatıyor. Saçlarım yanaklarıma yapışıyor ve su yüzümden ve boynumdan aşağıya perçemler oluşturuyor. Ayakkabılarım çamura batıyor, beni tutuyor.

Güçlü eller belimi arkadan sarıyor ve havada asılı kalana kadar beni yerden çekiyor.

Gözyaşlarımla savaşarak onu tutmaya çalışıyorum. Yağmurun onları fazla görünür kılmamasına şükrediyorum. "Beni rahat bırak! Sana aptal oyunlarını oynamaktan bıktığımı söyledim!"

Dudakları kulağımı buluyor ve alçak, ürpertici bir tonda konuşmadan önce etimi kemiriyor. "Ve sana söyledim, ben değilim prenses."

Öfke, hiddet ve ihanet baloncukları bir araya geliyor ve serbest kalmak için pençeleşiyor, ama onunla savaşamayacaksam ne anlamı var?

İntikamcı bir kasırga gibi huzurumu bozmaya devam edecekse ne anlamı var?

"Neden?" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, hâlâ onu pençeliyor ve tekmeliyorum. "Görünmezlik balonumda gayet iyi yaşıyordum, neden beni görünür kılmak zorundaydın?"

"Seni görünür kıldım, ha?"

"Sen yaptın! Her şeyi berbat ettin."

"Asla görünmez olmaman gerekiyordu prenses," diye fısıldıyor o sert sesiyle.

Tenim ısınıyor. Yağmur bile yanığı silemiyor.

"Beni neden buraya getirdiniz? Beni silmeyi mi planlıyorsun?" Pat diye söyledim. "Yemin ederim o intikamcı hayaletlerden birine dönüşüp sonsuza dek peşini bırakmayacağım."

Kıkırdıyor, kulağımın kabuğunda ürperti yaratıyor. "Bana musallat olacaksın, ha?"

"Sonsuza kadar, dostum. Buna güvenebilirsin."

"Buna güvenebilirim," diye tekrarlıyor eğlenerek.

"Eğer koridorlarda kapı gıcirtısı ve sesler duyarsanız, bu ben olurum. Aynada duman görürseniz, o da benim. Peki ya oyunda takılıp düşerseniz? Evet, tamamen benim."

Gülüyor, sesi bir ilahi gibi etrafımızda yankılanıyor. "Bu bir tür tutunmaya benziyor, biliyorsun."

"Hayatını zindan ettiği sürece ben varım."

"Olacağını kim söylüyor?" diye mırıldanıyor, doğrudan kulak mememe karşı. Nefesleri tenimi gıdıklıyor ama dudakları asla gıdıklamıyor.

Lanet olası alay.

Boğazımı temizliyorum. "Peki neredeyiz? Mezarlıkta mı? Seni uyarıyorum, üvey annem bana dokuz canlı kedi der. Tabii ki bunu arkamdan yapıyor çünkü züppe imajını koruması gerekiyor. Ona bildiğimi söyleme. Her neyse, işimi bitirmek biraz çaba gerektirebilir."

"Gergin olduğunda hep drama kraliçesi mi olursun?"

"Hayır. Sadece ıssız bir yere kaçırıldığımda. Bilirsiniz, bir şeytan kölesi tarafından falan."

Hâlâ beni tutarken, bizi döndürüyor, böylece dağınık zeminde kır evi benzeri bir eve bakıyorum. Arabanın ışıkları, üzerine yağan yağmurla birlikte antika, rahat mimariyi vurguluyor.

"Tamam. Bir seri katil için güzel bir sığınak olduğunu kabul etmeliyim."

"Burası bizim buluşma yerimiz," diyor eğlenerek. "Oyun gecesi olmasaydı genellikle takım burada olurdu."

"Doğru. Seri katil faaliyetleri yok sanırım." Ona baktım. "Beni neden buraya getirdin?"

"Babamı sordun ve ben de seni en iyi hissedebileceğin yere getirdim. o."

"Neyi hissetmek?"

Beni ayağa kaldırıyor ve ben yavaşça arkamı dönüyorum.

Hiçliğin ortasında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, Levi kollarını açar

geniş ve başını arkaya yatırıyor. Su muhteşem yüzünü, köprücük kemiğinin sert tendonlarını ve Viking saçlarını ıslatıyor.

Beyaz gömleği tamamen transparan hale geliyor ve kaslarına ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Ve gülümsüyor.

Bu onun zalim sahte gülümsemelerinden biri değil. Sanki mutluymuş gibi gerçek bir gülümseme.

Manzara beni içimden yakalıyor. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, duymaması bir mucize.

Bu duruş. Aynı duruş.

Bir yerde görmüştüm.

Ama nerede?

"Yağmur," diye fısıldıyor Levi, hâlâ gözlerini kapatarak. "Babam bana yağmuru hissetmeyi öğretti."

LEVI

Y *Kontrolümü kaybetmeme neden olursan bunun bedelini ödersin.*

ASTRID'I BENİM ALANIMDA, BENİM YERLEŞKEMDE IZLEMEK, İÇİMDEKİ GARİP BİR PARÇAYI HAREKETE GEÇİRİYOR.

Ben.

O tam karşımdaki kanepeye otururken ben de elimde bir bardak votkayla tezgâha yaslanıyorum.

Saçlarını havluyla kurularken meraklı bir kedi yavrusu gibi etrafımızı izliyor.

Aiden ve ben burayı sadece birkaç kanepa, iki poker masası ve bir bar ile basit tuttuk. Kısacası: Jonathan'ın evde izin vermediği tüm eğlence.

Astrid çevresini seyrederken bakışlarım sürekli ıslak beyaz gömleğinin şeffaflaşmasına kayıyor. Yarı çıplak, süt gibi dolgun göğüsleri kumaşı itiyor. Avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturuyorlardı.

"Bu senin mi?" diye soruyor.

"Teknik olarak Aiden'in var. Gerçekte ise

ben." "Bu hiç mantıklı değil."

"Birçoğu değil." Hâlâ göğüslerine bakıyorum ve elini her aşağı yukarı hareket ettirdiğinde hafifçe zıplıyorlar.

"Sen ve kuzenin gibi mi? Çok tuhafsınız." "Nasıl yani?" Dalgın dalgın soruyorum.

Astrid sonunda benim görüş alanıma giriyor ve boynunda bir kızarıklık belirirken bir kolunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Sapık."

Hay sikeyim.

Bir kızın kızardığını görmekten hoşlanacağımı hiç düşünmezdim ama Astrid tüm kuralların istisnası.

O kendi kuralı.

Bana ters ters bakmasına sırtıyorum, ama öfkesi bile utançla karıştığında sevimli oluyor.

Prences istediği kadar elimizdeki her şeyle savaşılabılır ama ben çoktan gözümü ona diktim. Kaçabilir, ama onu her seferinde yakalayacağım.

Ben de kovalamacanın her dakikasından zevk alacağım.

Krallığında kralın pençesinden kaçmak mümkün olmayacak.

O zavallı pislüğün ona dokunduğunu gördüğüm an, siyahı gördüm. Jonathan'ın hayatımdan silmek için elinden gelen her şeyi yaptığı türden bir siyah.

Ama sonra çok etkileyici bir şey oldu.

Astrid, Jerry'nin karşısına dikildi ve ona öyle güzel ve güçlü bir şekilde haddini bildirdi ki nutkum tutuldu. Zifiri karanlık ruh hali, benim onu durdurmak için herhangi bir çaba sarf etmeme gerek kalmadan dağıldı.

Fark ettiğini sanmıyorum ama o anda tıpkı Lordlar Kamarası'nda siyasi düşmanlarını yere seren babasına benziyordu.

Ne? Onu Google'da aratmış ve YouTube'da babasının birkaç videosunu izlemiş olabilirim.

"Neden Aiden ve benim tuhaf olduğumuzu düşünüyorsun?" Onu konuşturmak için soruyorum.

Dudaklarının kelimelerin etrafında dönmesi bana onun ağzına nasıl sahip olduğumu ve bunu tekrar tekrar ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor.

Onun diğerk parçalarını almadan
önce. Çok yakında.

Çok yakında.

"Bilmiyorum, sadece hissediyorum." Ceketinin düğmelerini ilikleyerek göğüslerini görmemi engelliyor. "Sen belli ki kılık değiştirmiş bir şeytansın."

"Neden kılık değiştirdin?"

"Çünkü dışarıdan mükemmel ve muhteşem görünüyorsun."

"Mükemmel ve muhteşem, ha?"

"Bu bir iltifat değildi. Bu sadece iinin öyle olmadığı anlamına geliyor."

"Yine de mükemmel ve muhteşem olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Yanaklarından süzülen hafif kızarıklık ihtiyacım olan tek cevap. "Her neyse. Öyle görünüyorsun çünkü sana miras kalan Vikinglerin genleri - bu arada bu hiç adil değil. Birazını miras alan ben olmalıydım."

"Neden?"

"Dostum! Onları gördün mü? Süper belalılar."

"Viking bakışları olmadan da gayet iyi gidiyorsun prenses."

"Evet, doğru." Gözlerini deviriyor. "Neyse, sana ve kuzenine dönelim. Sen şeytansın ve Aiden da şüpheli bir şekilde fazla normal görünüyor."

Gülüyorum, başım geriye eğiliyor. "Eğer benim şeytan olduğumu düşünüyorsan, Aiden için daha yüksek bir pozisyon aramalısın."

Sözlerimi o meşgul kafasında evirip çeviriyor. "Aileden gelen bir şey mi? Anormal olmak yani."

Çenem sıkıştı ama tepkimi maskeleyip gülümsedim. "Elbette. Hepimizin iltica ettiğini bilmek geceleri daha rahat uyumanızı sağlayacaksa, hiç durmayın."

"Bu konuda pislik yapmana gerek yok." Havluyu kenara atarak ayağa kalkıyor. "Tüm bu olumsuz duyguların ona yakışmadığını düşünürken babamın sizden neden bu kadar nefret ettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Belki de Lord Clifford o kadar da aziz değildir."

Çenesini kaldırıyor. "Belki de ailen ona haksızlık etmiştir. Bir *Kralın* ne kadar zalim olabileceğine ilk elden şahit oldum."

Jonathan ona karşı gelen herkesi yok eden bir tip. Lord Clifford'a olan kini konusunda ağzını sıkı tutmayı tercih etmesi garip.

"Beni eve götür."

Elimdeki yarısı dolu votka bardağını bırakıyor ve kararlı adımlarla ona yaklaşıyorum. "Sipariş kısmı olmadan tekrarla."

"Yani sadece sizin emir verme yetkiniz mi var?"

"Temel olarak." Onunla burun buruna geldiğimde duruyorum ve o da bana bakmak zorunda kalıyor. "Şimdi yeniden ifade et. İşte bir ipucu. "Lütfen "i kullan."

"Git kendini becer, *lütfe*."

Sırıyorum. "Yanlış seçim."

Kolum beline dolanıyor ve başımı onunkine doğru eğiyorum, dudaklarını tekrar tatma ihtiyacı duyuyorum.

Onlarla ziyafet çekmek için.

Ondan geriye bir şey kalmayana kadar onu yiyip bitirmek için.

Astrid'in ışıltılı yeşil gözleri açılıyor. Elini kaldırıp ağzını kapatıyor ve dudaklarım parmaklarını buluyor.

Geri çekilmek yerine elinin arkasını öpüyorum, dudaklarına yaptığım gibi tenini ısıyor ve kemiriyorum. İşaret parmağını ve orta parmağını dilimle ısıyor, aralarına girip etlerini ağzıma alıyorum.

İçinden uzun bir ürperti geçiyor. Taş gibi sertleşmişim. Onu çıplak hissetmek isteyen aletim pantolonuma doğru geriliyor.

Ben ağzımla onun parmaklarını tüketiyorum, o da o etkileyici, şehvet dolu bakışlarıyla beni tüketiyor.

Eli sanki onu çıkarmak istiyormuş gibi titriyor ama bir şey onu durduruyor.

Belki de aynı şey beni onu eğmekten ve kendimi onun içine öyle bir gömmekten alıkoyuyordur ki, ikimiz de nerede bittiğimizi bilemeyiz.

ve o başlar.

Onun yüzünden bir gecede burnum ve omzum morardı. İlk doyumsuz öpücüğümü onunla yaşadım. Uzun zaman sonra yağmurun tadını yine onun sayesinde çıkardım.

Onunla daha fazla zaman geçirseydim hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Astrid'e olan bu takıntının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var.

Sonuna kadar izleyeceğim.

ASTRID

W *yağmur yağdığında, lanet olası dökülür.*

MERDİVENLERDEN INERKEN GÖZLERİM ZAR ZOR AÇILIYOR. ACI

Başımın arkasından önüne kadar ve burnum kısmen tıkalı.

Evet. Dün geceki yağmurda sıırıslıklam olduğum için bir şeyler kapmışım. Kafa karışıklığı dışında.

Levi ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar iyi tanıdığımı düşünüyorum. Aynı zamanda, onun hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyormuşum gibi geliyor.

Hayatım boyunca, yaptığı her şeyi neden yaptığını anlayamadım.

Satranç tahtasında şahın hamlelerinin tahmin edilemeyeceğini söylemezler mi?

Yoksa bunu ben mi uydurdum?

Levi hakkında beni en çok endişelendiren şey davranışları değil. Benim ona verdiğim tepki. Dün, onun günahkâr dokunuşuna ve dudaklarına tamamen teslim olmanın eşiğindeydim. O sert, öpülesi dudaklara lanet olsun.

Vikingler aşkına, neden kendime gelip o öpücüğü düşünmeyi bırakamıyorum?

O şeytan, hatırladın mı?

"Onu gördüm! King'in arabasıyla eve geldi."

"Şimdi sus Nicole," diye tısladı Victoria. "Bu evde o ismi yüksek sesle söyleme."

Ayaklarım yemek odasının köşesinde duraksıyor, ne yapacağımı düşünüyorum.

Benim hakkımda konuşuyorlar, bu yüzden kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissetmemeliyim. "Buna daha fazla dayanamayacağım, burada olmaması gerekiyordu. Onun burada olmayacağını söylemiştin. gitmiş olacak."

"Yapacak." Victoria'nın sesi sakın geliyor. "Bu, temelli ayrılmadan önce evdeki son yılı."

Planımı nasıl anladı?

Umurumda değil. Bu herkesin yararına. Victoria ve Nicole'un lüks ve mükemmel hayatına uymuyorum.

Nicole'un ölmüş babası bile bir çeşit şövalyeydi. O ve annesi, babasının ihtiyaçları için biçilmiş kaftan bir aile.

Seçmek zorunda kalırsa, ben olmayacağım.

Bu düşünceyle birlikte gelen acıyı görmezden gelip içeri doğru itmeye başlıyorum ki Victoria'nın sesi beni durduruyor. "Onun tipi tıpkı fahişe annesi gibi çöpe ait."

Kan damarlarımda pompalanıyor ve sıcaklık boynumu boğarak yüzüme doğru ilerliyor.

Yumruklarımı iki yanıma sıkarak içeri daldım ve sırt çantamı sandalyenin üzerine attım.

Victoria ve Nicole önlerinde tabaklarıyla karşılıklı otururlar.

"Geri al," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle.

Nicole'ün kötü niyetli gözleri, tabağına bir şeyler saplarken bana doğru hançer gibi saplanıyor.

Victoria'nın mükemmel kaşları sahte bir şaşkınlıkla çatılır. "Neyi geri alayım canım?"

"Anneme fahişede dedin ve bunu geri alacaksın."

"Yanlış duymuş olmalısın canım," diye gülümsemeye devam ediyor Victoria, çayını umursamaz bir tavırla yudumlarken.

Victoria'nın özelliği yüzleşmekten kaçınması ve her türlü zor durumdan sıyrılabilmesidir. Muhtemelen bu yüzden babam gibi bir adam için mükemmel bir eş.

Ama ben basın değilim. Anneme fahişede demesi yanına kalmayacak.

"Ailemin geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama annemin önce geldiğini biliyorum," diyerek onun soğuk, çileden çıkarıcı gülümsemesini taklit ediyorum. "Belki de tüm bu hikâyedeki yuva yıkan fahişenin kim olduğunu araştırmalıyız."

Victoria'nın yüzü buruşuyor ama oturmaya devam ediyor. Nicole ayağa fırlıyor ve bana bir çatal doğrultuyor. "Az önce anneme yuva yıkan fahişede mi dedin?"

"Oh," diye sırtıyorum, Victoria'nın bakışlarıyla buluştuğumdan emin oluyorum. "Yanlış duymuş olmalısın *canım*."

Nicole bana doğru ilerliyor, "Otur

Nicole," diye azarlıyor Victoria.

"Seni küçük orospu," diye yüzüme karşı hırladı Nicole, "Sen ve orospu annen Henry Amca için bir hiçtiniz ve hep öyle kalacaksınız. Sen sadece her an atılabilecek kullanılmış bir mendilsin."

Yumruğumu kaldırıp Nicole'ün suratına yumruk attım.

Bu ani bir tepkidir. O anın getirdiği bir şey.

Annem hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak içimde bir öfke dalgası yaratıyor.

Hiç kimse, kesinlikle *hiç kimse* annem hakkında kötü konuşamaz ve bu yanına kâr kalmaz.

Genç kız yüzünü tutarak masaya düşerken Nicole ve Victoria aynı anda çığlık atar.

Nicole gözleri parlayarak doğruldu. Ellerini yumruk yaptı, ben de yerimde durdum.

Getir onu. Şu anda onunla ölümüne bir dövüşe hazırım.

Victoria kızını elbisesinin yakasından tutup geri çekiyor.

"Oh, Henry. Astrid'in nesi var bilmiyorum." Nicole'un saçlarını okşar.
"Sorun yok bebeğim, sorun yok."

Babamın adını duyunca kaslarım kilitleniyor. Karısının ve üvey kızının yanında durmadan önce arkamdan ölçülü ayak sesleri geliyor. Yüzü o kadar kapalı ki ruh halini okumak imkansız.

"Anneme fahişe dedi amca," diye hıçkırıyor Nicole, sol gözünün etrafındaki kızarmış halkayı göstererek. "Ona durmasını söylediğimde bana yumruk attı."

"Bu doğru değil!" Bağırıyorum.

"Oh, Henry," diye ağlıyor Victoria. "Sanırım Nicole'ün bir doktora görünmesi gerekiyor."

"Oh, hadi ama." Şaşkınlıkla ona baktım. Keşke öyle olsaydı ama o kadar da güçlü değildi.

"Bizi sevmediğini biliyorum Astrid." Victoria bana acıma dolu gözlerle bakıyor. "Ama ben bizim bir aile olduğumuzu sanıyordum."

"İkiyüzlülüğü bırak! Annemi aradın - "Yeter."

Babamın sesi yemek odasında gürledi. "Ama baba, o -

"Babam değil, babam" diye homurdanıyor.

Serbest kalmaya çalışan hıçkırıklarla savaşıyorum. "Annemin - "

"Annen öldü." Sanki bu bilgiyi bilmiyormuşum gibi mırıldanıyor. "Üç yıl önce öldü. Seni rahat bırakmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Annenin geçmişte kaldığını ne zaman öğreneceksin?"

"Asla!" Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. "Sen onu unuttun diye ben de unutacak değilim."

"Astrid Elizabeth Clifford. Hemen durup Victoria ve Nicole'dan özür dileyeceksin."

Hem anne hem de kızı gizlice gülümsüyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken bile çenemi kaldırıyorum. "Asla özür dilemeyeceğim."

"O zaman gelecek haftaki sergiye katılmayı unutacaksın."

Hayır. Kaza geçirdiğimden beri bunu dört gözle bekliyordum. Bunu benden alamaz. "Ama söz vermiştin."

"Sen de Victoria ve Nicole ile iyi geçinmeye çalışacağına söz vermiştin. Sen sözünü tutmazsan ben neden tutayım?"

"Onların başlattığı bir şey için özür dilemeyeceğim." "Özür yok. Sergi yok."

"Tamam!" Sırt çantamı kaptığım gibi omzuma atıyorum. "Ama bilgin olsun, yedi yaşımdan beri verdiğin sözleri tutmuyorsun *baba*."

Gözyaşlarımı serbest bırakmadan önce evden çıkmayı bekliyorum.

ASTRID

Eğer sen şeytansan, neden kaçmıyorum? Neden onun yerine senin cehennemine giriyorum?

STADYUMDAKI ENERJİ BULAŞICI OLMANIN ÖTESİNDE. İÇİME SIZIYOR
ve var olduğunu hiç düşünmediğim bir parçamı uyandırıyor.

Kalabalığın tezahüratları, kızların oyunculara bağırışları, ebeveynlerin aşağıdaki muhafazakâr yerlerinden tezahüratları, hoparlörlerden Coldplay'in *Something Like This* şarkısı çalıyor.

Coldplay dışında her şey çok büyük bir kaos.

Daha önce hiç futbol maçına gitmedim, sadece spor bana göre olmadığı için değil, aynı zamanda Premier Lig taraftarlarının çoğunun fanatik zihniyetini hiç anlamadığım için.

Bugün Premier Lig'in bir parçası gibi görünüyor - bir nevi küçük kardeşi. Birkaç bin seyirci okulun stadyumunu doldurmuş, tezahüratlar yapıyor ve takımın renklerine uygun kraliyet mavisi sopalar taşıyor.

Dan'ın hatırı için devre arasına kadar izleyeceğim ve sonra buradan gideceğim.

"Ah, bazı parazitler ortaya çıkmaya karar verdi."

Nicole'ün kötü niyetli sesiyle başımı kaldırıyorum. Sol gözündeki bu sabahtan kalma hafif morluğa bakıp gülümsemeden edemiyorum. Makyajla gizlemek için elinden geleni yapmış ama belli oluyor.

Nicole takımın formasını ve kot pantolonunu giyiyor. King'in 10 numarası. Tabii ya. Arkadaşı Chloe 13 numarayı giyiyor, Astor.

"Eğer kaybedersek, ölürsün," diyor Chloe, dramatik bir şekilde kırmızı dudaklarını bükerek.

Gözlerimi deviriyorum ve onları görmezden gelmeye karar veriyorum. Zorbaları alt etmenin en iyi yöntemi onlara aradıkları şeyi, yani tepkiyi vermemektir.

Biraz bakıştıktan sonra oflayıp puflayarak 'en iyi' koltuklara yönelirler.

Çantamdan eskiz defterimi çıkarıp kucağıma alıyorum. Umarım diğer seyirciler oyun öncesi ısıltıyla meşgul oldukları için çok sevdikleri oyunlarının ortasında çizim yaptığımı fark etmezler.

Küçük bir çocuğa odaklanıyorum, muhtemelen oyuncuların kardeşlerinden biri. Mavi bir forma giyiyor ve sürekli "An!" diye bağırıyor. Gülümsüyorum ve gözlerindeki o kıvılcımı ve annesi onu kucaklarken kollarını kaygısızca savuruşunu yakalamaya çalışıyorum.

Tam kendimi kaybetmek üzereyken müzik aniden kesiliyor. Tüm kalabalık ayağa kalkıyor, tezahürat yapıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor. Önümdeki herkes tarafından görüşüm tamamen engellendiği için benim de ayağa kalkmaktan başka çarem yok.

Kalabalığın dönüşümünün nedeni stadyuma süzülen oyuncular olmalı. Bahse girerim ki beyaz ve siyah formalı oyuncular bu çılgınlığı ortaya çıkarmıyor. Mavi olanlar. Elitler.

En iyi arkadaşım takım arkadaşlarıyla birlikte içeri girdiğinde sırtıyorum, biraz kış tekmelemeye hazır görünüyorlar.

"Git yakala onları, Danny!" Herkes Kral'ın adını haykırırken ben avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Ya Levi ya da Aiden - ya da ikisi birden. Xander, Cole ve Ronan da çok tezahürat alıyor.

Levi kendinden emin adımlarla takıma liderlik ediyor. Dudağının etrafında dünden kalan morluk hâlâ duruyor ama 'dünyanın canı cehenneme' duruşuyla her zamanki gibi tanrı gibi görünüyor.

Onu dokunulmaz kılan kendine güveni ya da soyadı değil, tavrı. Henüz onu etkileyen bir şey keşfetmedim.

- onu *gerçekten* etkiliyor. Ve belki de bunu kıskanıyorum. Belki de hayat hakkında onun gibi düşünmek isterdim.

Anne ve babasını kaybetti ama benim aksime, dünyanın sonu gelmiş gibi davranmıyor.

Ama yine de Levi'de bir şeyler yanlış bağlanmış.

Onu aslan ininde - stadyumda - birini parçalara ayırmaya hazır görünürken görmek garip hissettiriyor. Onun gerçekte kim olduğuna dair bir fikir daha edinmek gibi.

Levi ve diğer takımdan başka bir oyuncu ortaya doğru ilerlerken iki takım geride kalır. Diğer oyuncuların aksine, ikisinin de neon sarısı bir kol bandı var. Bunun kaptan oldukları anlamına geldiğine eminim.

Siyah forma ve şort giyen yaşlı bir adam ortada duruyor. Hakem olduğunu varsayıyorum. Bir şeyler söylüyor ve hem Levi hem de diğer oyuncu başını sallıyor.

Beklenti havayı doldururken kalabalık sessizleşiyor, dilimin ucuna kadar geliyor. Burada aptal gibi duruyorum, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Hakem havaya bir bozuk para atar ve ardından Levi'ye doğru başını sallar. İki oyuncu el sıkıştıktan sonra hakemin elini sıkar ve her biri kendi takımına geri koşarken kalabalık alkışlar.

Levi'nin koşma şekli beni yakaladı. Çevik, zahmetsiz ve çok güzel.

Onunla ilgili her şey kalın, sert ve büyüleyici.

Tişörtü sırt kaslarına yapışıyor, attığı her adımda dalgalanıyor. Pazuları tişörtün kısa kollarında kabarıyor. Zonklayan kaslarını göremiyorum.

Kollarının damarları, ama neredeyse hepsinin oyun için pompalandığını hissedebiliyorum.

Kalçaları ve bacakları görülmeye değer. Sanki insan estetiği gibi kaslı ve tonlu.

Ya da daha çok bir Yunan heykeli gibi. Çarpıcı ama soğuk.

Tüm oyuncular sahadaki yerlerini alır. Başlama vuruşu Levi ve kuzeni arasında. Az önceki tezahürat Levi ilk topu kazandığı için olmalı.

Kalabalık yerine oturdu ve ben de oturdum.

Oyundan pek anlamasam da Elitlerin daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Kaleye daha çok yaklaşıyorlar ve top neredeyse her zaman onlarda.

Levi ya da Aiden topa her dokunduğunda, kızlar kontrol edilemez çığlıklar atıyor. Levi'nin takımına komuta ettiğini ve sağa sola talimatlar verdiğini görünce adrenalin patlamasına engel olamıyorum.

Buraya Dan'i izlemeye geldim ama ona neredeyse hiç ilgi göstermedim. Her seferinde kendimi yeniden Levi'yi ararken buluyorum.

Bilin bakalım en kötü arkadaş ödülü kime gidiyor?

Kucağımda eskiz defterimle çizgiler yapmaya devam ediyorum ve Levi'nin topu fırlattığı anı yakalamaya çalışıyorum. Muhteşem bir duruşu var. Kollarından biri geriye, diğeri öne doğru sallanıyor. Bir ayağı çimlerin üzerinde, diğeri havada asılı.

Sanki uçmak üzere.

İlk yarı beraberlikle sona erdi.

Oyuncular içeri süzölmeye başladığında, merdivenlerden aşağı koşuyorum ve Elitleri soyunma odasına giderken yakalıyorum. Seyirciler onları cesaretlendirici sözler söylüyor. Bir kez daha, tezahüratların çoğunu krallar ve diğeri üç yıldız oyuncu alıyor.

Dan başını öne eğmiş. İlk maçına çıkarken kendini çok kötü hissediyor olmalı.

"Yapabilirsin, Danny!" Beni duyabilmesi için bağıyorum. "Sen en iyilerin en iyisisin!"

İki kafa bana doğru döndü. İlki Dan. Kulaktan kulağa sırtıyor ve göğsüne vurduktan sonra beni işaret ediyor.

İkincisi Levi ve yüz ifadesi Dan'inkinin tam tersi. Gözlerinin soluk mavisi koyulaşıyor ve benimle Dan'in arasına bakıp duruyor. İçeride yürümeyi bıraktı, kendisiyle konuşan oyuncuyu dinlemeyi bıraktı.

O sadece... durur.

Bakışları sadece ve sadece bana odaklanırken herkes yok oluyor.

Gözlerindeki garip, dengesiz bakış ve sert duruşu karşısında içimi garip bir farkındalık kaplıyor. Sanki bu mesafeden hepsini emebilecekmiş gibi havam boğucu hale geliyor.

O an, başka bir oyuncunun omzunu Levi'in omzuna çarpmasıyla sona eriyor. On dokuz numara, Knight. Levi irkilir, göz temasını keser ve takım arkadaşının onu içeri götürmesine izin verir.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakıyorum ve banklardaki yerime geri dönüyorum.

Karalama defterimi elime alıp Levi'nin silüetine bakarken parmaklarım titriyor. Yanaklarım kızarıyor ve içim karmakarışık oluyor.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Bana dokunmadı ama parmak uçlarını hâlâ tenimde ve içimde bir yerlerde hissedebiliyorum.

Rock müzik stadyumu doldururken çizmeye devam ediyorum.

Kendime oyunu sadece Dan'in moral desteğine ihtiyacı olduğu için bitirdiğimi söylüyorum.

Hepsi bu kadar.

İkinci yarı başlamadan önce yanıma sevimli örgüleriyle tombul bir kız oturuyor. Gözlerinde hem heyecana hem de korkuya benzer bir şey parlıyor.

"Ah, pardon," diyor sanki beni yeni fark etmiş gibi. "Bu koltuk dolu mu?"

Gülümsüyorum. "Hayır, keyfine bak."

"Teşekkürler!" Bir çikolata aldı ve bana biraz ikram etti. "Bunları geceleri yememem gerekiyor. Anneme, beslenme uzmanıma ya da herhangi birine söyleme."

Gülüyorum, küçük bir çubuğu kabul ediyorum. "Dudaklarım mühürlü."

"Ben Kimberly. İkinci sınıfım." O teklif ediyor. "Sen Clifford'sın, değil mi?" "Sadece Astrid yeterli."

"Astrid, seni okul maçlarında görmeye alışık değilim. Sık sık gelir misin?"

"Bu benim ilk maçım."

"Oh." Duraklıyor. "Ooh. Neler kaçırdığınızı bilmelisiniz."

Kimberly sonraki on dakikayı kafama mümkün olduğunca çok futbol terimi sokmaya çalışarak geçirdi.

"Ben de büyük bir hayranı değilim, ama bazen izlemeye gelmeyi seviyorum." Sesinde hülyalı bir ton var. "En iyi arkadaşım Premier Lig'in fanatik bir taraftarı ama okulun maçlarına hiç gelmiyor."

"Neden olmasın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım onlardan nefret ediyor."

"İşte geliyorlar!!" Arkamızdan biri çığlık atıyor. "Gidin, Elitler!"

İlk yarıda olduğu gibi müzik durur ve herkes ayağa kalkar.

Kimberly ve ben takip ediyoruz.

İkinci yarı başladığında, Levi'da farklı bir şeyler olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Aiden ve diğerleri rahat oynarken, o gergin. Omuzları gergin ve talimatları ilk yarıya göre daha sert.

Kimberly, "Acaba kaptanın derdi ne?" diyor. Yani

bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Genelde böyle oynamaz, değil mi?"

Başını sallıyor. "O her zaman soğukkanlı ve kendinden emin. Ne de olsa kaptan o."

"Yani iyi bir oyuncu gibi mi?"

"İyi mi?" Gülüyor. "Mükemmel diyelim. Elimizdeki en iyi oyuncu ve okullar şampiyonasındaki en iyi orta saha oyuncusu. Burada Premier Lig seviyesinden bahsediyoruz."

Cole'dan Xander'a, sonra tekrar Cole'a ve doğrudan Aiden'a üçlü oyun nedeniyle kalabalığın tezahüratlarıyla bölünüyoruz. Sayı yapıyor.

Kalabalığı bir kükreme kaplıyor ve herkes çılgık atıyor - Kimberly dahil. Diğer tüm oyuncular Aiden'a saldırıyor, onu yere düşürüyor ve saçlarını karıştırıyor.

Levi hariç hepsi.

Kuzenine sadece beşlik çakıyor ve sahanın ortasındaki başlangıç noktasına geri dönüyor.

İşte o zaman duruşundaki bozukluğu fark ediyorum. Sol omzu hafifçe aşağı doğru sarkıyor.

Gözlerim açıldı. Dün gece Jerry'ye çarptığı omuzun aynısı.

Oyunun geri kalanında dört 'atlı' sahanın hakimiyetini ele geçirir. Aiden, Xander, Cole ve Ronan kendi tenlerinde rahat görünüyorlar ve topa her dokunduklarında kalabalık coşuyor.

Levi geri hatlara çok sık dönüyor. Kimberly'ye göre, sadece bir puan önde oldukları için savunma amaçlı.

"Levi bazen böyle oynar mı?" Kimberly'ye sordum.

"Kaptan mı? Asla." Kimberly King'den bahsediyor olsa da gözleri on dokuz numaradan, Xander Knight'tan hiç ayrılmıyor. "Premier Lig tarafından izlenecek. Bu onun son yıllardaki en kötü performansı."

"Bekle. Profesyonel olarak oynamak mı istiyor?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Ben de öyle duydum. İkinci yıldan beri onu izliyorlarmış ama sanırım önce okulu bitirmek istiyor... Aman Tanrım, evet! Yap hadi!"

Levi sağında Aiden ile kaleye doğru koşarken kaslarım kilitleniyor. Aiden elini kaldırıyor ama kaptan ona aldırıyor ve ilerliyor.

Kestiği her metrede kalbim sanki koşan ve nefes nefese kalan benmişim gibi yüksek sesle atıyor.

Sakin ol, kalp. Biz koşmuyoruz bile.

Levi tehlikeli bölgeye yaklaştığında, diğer takımdan biri ona saldırır. Levi bir gümbürtüyle yere düşer.

Kalabalık, "Oooh," diyerek grupça yaşadıkları hayal kırıklığını dile getirdi.

Levi yerde kıpırdamadan dururken ellerim terliyor.

Levi'nin takım arkadaşları etrafında toplanırken nefesim kesik kesik ve kekeleyerek geliyor.

Bir saniye geçer...

İki...

Üç...

Dört -

Aiden'a yaslanarak ayağa kalkıyor ve herkes derin bir nefes alıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi formasının tozunu alırken şaşkınlıkla bakıyorum.

Rahatlamanın yanı sıra, içimde hastalıklı ve iğrenç bir şey barınıyor.

Ayağa kalkıyorum, sırt çantamı alıyorum ve hışımla stadyumdan çıkıyorum.

"Hoşça kal" diye mırıldandığımda Kimberly bana el sallıyor.

Dışarı çıkıp doğruca koridora, sanat atölyesine giderken kalbim güm güm atıyor.

Kapıyı çarparak kapattım ve ona yaslandım. Bu da neydi böyle?

Peki bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

LEVI

benim lanetim mi yoksa kurtuluşum mu olduğuna karar veremedim.

"O BENİM KAPTANIM DEğİL, KING. KAFANI KIÇ DELİğİNDEN ÇIKAR."

Koç soyunma odasından çıkarken sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldayarak bağırıyor.

Çocuklar Aiden'ı omuzlarında taşıırken tezahürat yaparlar. Sirtına vurarak ve saçlarını karıştıarak onu yere düşürüyorlar.

Sırıttıyor ama sahte. Bunların hiçbirinden gerçekten zevk almıyor. Sadece görünüş için yapıyor. Bir çeşit savunma mekanizması.

Sessizce gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Tanıdık, kasvetli enerji dört duvarlı bir hapishane gibi etrafımı sarıyor.

Bunun nedeni oyun ya da omzumdaki sızlayan ağrı değil.

Çünkü o lanet yeşil gözler dün gecedен beri beni terk etmedi. Spor salonunda torbayı yumruklayarak uykusuz bir gece geçirmiş olabilirim.

Gecenin bir yarısı evine dalmaktan kendimi binlerce kez alıkoymuş olabilirim ve babası beni öldürürse boş ver.

Bu takıntı tehlikeli ve berbat bir hal almaya başladı. Başkalarının düşüncelerimi, zihnimi ve hatta rüyalarımı ele geçirmesine izin verecek bir insan değilim.

Yine de her şey Astrid Clifford'un etrafında dönüyor.

Bu da yetmezmiş gibi, maça gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Hangisi beni daha çok kızdırdı bilmiyorum. Benim yanımda olmaması mı yoksa gözümün önünde başka bir adamın ismini tezahürat yapması mı?

Her neyse, ikinci yarıdaki tüm oyunumu mahvetti. Ve şimdi, serbest bırakılmamış enerji, serbest bırakılmayı talep ederek damarlarımda uğuldamaya devam ediyor.

Bu gece kavga etmek zorunda kalabilirim. Ya da içmem. Ya da ikisini de.

Bir parmak omzuma dokunuyor. Düşüncelerime o kadar dalmışım ki bu hareket bile beni şaşırtıyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

Aiden'in yüzü sağımda beliriyor, kaşları çatık. "Hızlanıyorsun, değil mi?"

"Defol. Defol," diye hırlıyorum yüzüne.

Açıkça düşmanlık göstermem karşısında irkilmiyor bile. "Bu oyunla ilgili bile değil, değil mi?"

"Hayır, kuzen, bu oyunla ilgili değil. Asla oyunla ilgili değil. Her şey benim berbat genlerimle ilgili, unuttun mu?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. Bu Aiden. Lanet düşünceleri de dahil olmak üzere her şeyin bir T'ye göre planlanması gerekiyor. "Satranç tahtası senin lehine görünmüyorsa, yönünü değiştirebilecek tek kişi sensin."

"Yo, me Kings!" Ronan sahte bir aksanla sözümüzü kesiyor ve bir kolunu Aiden'in omzuna, diğerini de benimkine doluyor. "Parti benim evimde. İtiraz yok. Anlaştık mı? Anlaştık."

İkimizi de merkeze doğru sürükledi ve anons etti. "Tek ve biricik On Üç Numara'da zafer partisi! Kaptan onayladı!"

Çocuklar yuh alıyor ve Ronan'ı omuzlarında taşıyorlar.

"Artık bizim için parti vermeyeceğini söylememiş miydin?" Xan alay ediyor.

"Kapa çeneni, Şövalye." Ronan ona ve Cole'a pis bir bakış fırlatır. "Bu benim kek tavşanı fahişelere sahip olmadığım için tazminatım."

İyileşmeye ihtiyaçları olduğu için muhtemelen onları durdurmalıyım, ancak hafta sonu eğlencelerini mahvedecek durumda değilim.

Ayrıca, kendimi bu trans halinden kurtarmam ya da içip uyuyana kadar içmem gerekiyor.

"İnsanları davet edebilir miyiz?" Daniel köşeden soruyor. "*Mais oui!* Ne kadar çok o kadar iyi, *dostum.*"

Daniel sırtıyor ve telefonunu alıyor. Gözlerim ellerine takılıyor. Astrid'e mi mesaj atıyor?

Düşündükçe kanım daha çok pompalanıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Hiç hoşuma gitmiyor.

Kendimi Ronan'ın kolunun altından çekip Daniel'a doğru ilerliyorum.

"Maçtaki Astrid miydi?" İlgisiz bir ses tonuyla soruyorum.

Sanki o erkek fatma tavrını, yumuşak sesini ya da o pırıl pırıl yeşil gözlerini hiç yanlış anlayabilirmişim gibi.

"Evet, Kaptan. İlk maçımda hazır bulunacağına söz verdi." Ve görünüşe göre amigo kız olacaktı.

"Onu partiye davet ediyor musun?" Ben soruyorum.

"Ona mesaj attım ama gelmeyecek. Böyle şeylerden nefret eder." Rahatlamalı mıyım yoksa kızmalı mıyım ya da her ikisini birden mi hissetmeliyim bilmiyorum.

BİR SAAT SONRA, EKIBİN YARISI RONAN'IN MİSAFİR ODASINDA SEVİŞİYOR.

Odalar. Ailesinin odasını kilitletiğinden emin oldu. Cole ya da Aiden'ı ve onların 'sapıkça şeylerini' orada bulduğundan beri yasaktı.

Havuz evinde benimle kalan tek kişiler Aiden ve Cole ve onlar da satranç oynuyorlar. Bir iki oyun oynadım ama hemen sıkıldım.

Bir içki içtim ve o da çok hızlı bir şekilde çok sıkıcı oldu.

Her şey öyle.

Dışarı çıkıp bir ya da iki el daha ateş etmek ve birileriyle dövüşmek istiyorum. Aiden beni sadece dizginlemekle kalmıyor, aynı zamanda bu davranışın beni nereye götüreceğini de çok iyi biliyorum.

Jonathan'ın kölesi olarak bir ömür daha.

Bu yüzden ekip üyeleri arasında patlak verecek herhangi bir sorunu durdurmak için etrafta hazır bekliyorum.

Nicole adında bir kız gecenin başından beri kolumda asılı duruyor. Numaramı taşıyor ve kocaman gözleriyle bana bakıyor.

Sırtında numaram olan farklı bir yüz olmasını istiyorum. Farklı bir insan. Farklı lanet gözler.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum.

"Ben fahişe değilim." Dudakları ayrılıyor ama onlar bile yanlışı dudaklar.

"Dizlerinin üstüne çök ya da defol git buradan."

Bakışları karşı tarafta, tam karşımızda oturan Aiden ve Cole'a kayıyor. Ona en ufak bir ilgi gösteremeyecek kadar oyunlarına dalmış durumdalar.

Chloe'nin arkadaşı olduğunu düşündüğüm Nicole bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor, dudaklarını yalıyor ve utanmış gibi yapıyor. Astrid'in boynuna ve yüzüne yayılan sıcaklıktan çok farklı. Gerçekten nasıl kızardı ve kollarımda nasıl eridi.

Derimin altına girip çıkmayı reddeden bir tarzı var.

Parmağımı Nicole'un ağzına sokup iyice açıyorum. O emiyor ama ben tsk. "Kıpırdama."

Bu Nicole bana hiçbir şey yapmıyor. Onun için bile kalkamıyorum.

Prencesin burada, merhametimle oturduğunu ve kızardığını hayal etmeye çalışıyorum. Kendimden geçmiş gibi, aletim sertleşiyor. O gözler. O lanet olası gözler sanki kıvılcım çıkaracakmış gibi bana bakıyor.

Nicole'ün elleri pantolonumun kemerine uzanırken diğer eli şişkinliğimi okşuyor. Beni sertleştiren onun dokunuşu değil, Astrid'in iyi bir küçük prenses olduğu görüntüsü. Küçük elleri beni kavıyor, okşuyor, beni emmek üzereyken gözlerini dikmiş bana bakıyor -

"Vay canına, çok büyüksün."

Ve Nicole, Astrid'inkine hiç benzemeyen cırtlak sesiyle her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Ne düşünüyordum ki ben? Bu o değil ve asla da olmayacak.
ol.

Boğazını sıktığımda, Astrid'in olmasını istiyorum. O olmalı.

Nicole'ün omuzlarını kavradım, tam onu itecektim ki küçük bir nefes girişten bana ulaşıyor.

Başımı kaldırıp onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği kot etek ve beyaz bir üst var.

Lanet olsun. Yasak bir fantezi kadar güzel.

Astrid'in bakışları benden Nicole'e kayıyor, o da başını çevirip yeni gelene bakıyor. Başını sallayıp tekrar Nicole'den bana bakmadan önce dudakları biraz daha aralanıyor.

Ağzından kaçırırken bakışlarıma karşılık vermiyor. "Ben... Dan'in burada olduğunu sanıyordum. Böldüğüm için özür dilerim."

Kapı arkasından sessizce kapanıyor ve Nicole o cırtlak, sinir bozucu şekilde gülüyor.

İşte o zaman Astrid'in az önce ne gördüğünü fark ettim. Hay sikeyim.

Onu burada görmeye kendimi o kadar kaptırmışım ki, onun beni nasıl gördüğünü unutmuşum.

içinde.

"Ne sikime gülüyorsun?" Nicole'e çıkıştım.

"Küçük Viking hem evde hem de burada yerini öğrendi."

"Evde mi?"

"O benim üvey kardeşim ama uzun sürmeyecek." Eli pantolonuma geri döndü. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Geriye doğru düşüp dengesini zar zor sağlayana kadar onu itiyorum.

"Ama-" diye çığlık atıyor.

"Git başka yerde yut."

Kaybolmasını beklemeden yanından geçip çıkışa doğru ilerliyorum. İçimden bir ses bu sefer gerçekten çuvalladığımı söylüyor.

ASTRID

M *Şeytanlarla savaşmak sana düşmez.*

AĞLAMAYACAĞIM.

Ağlamayacağım.

Gözlerimdeki nemle ve burnumun arkasında oluşan basınçla savaşarak derin bir nefes alıyorum.

Ben o kız değilim. *Asla* o kız olmayacağım.

Kendimi labirentin dışına itmeye çalıştıkça kalabalık daha da artıyor.

Peki ya Dan takımın bir parçası olarak ilk galibiyetini kutlamam için ısrar ettiyse?

Babam beni Victoria ile yemeğe çıkmaya zorlasın diye eve dönmek istemiyorsam ne olmuş yani?

Buraya gelmek büyük bir hataydı. Belki de değildi.

Belki de beni ele geçiren delilikten kurtulmak için Nicole'ü Levi'nin bacakları arasında görmem gerekiyordu.

Yine de göğsüm o kadar ağrıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Neden bu kadar acıyor?

"İşte benim kızım!" Dan beni birdenbire kucaklıyor, alkol kokuyor. "Ro, Xan, seni en iyi arkadaşım ile tanıştırdım mı?"

"Merhaba." Ronan - on üç numara - parlayan kahverengi gözleriyle sırıtıyor. "Neden bu kadar yakışıklı bir bayanı kendine saklıyorsun Danny?"

"Evet, Danny. Paylaşmak önemsemektir," diye sırıtıyor Xander ve mide bulandırıcı derecede çekici. Klasik yakışıklı çocuk görünümünde, sarı saçları, mavi gözleri ve gamzeleri var.

"Ben Ronan." Elimi tutuyor ve tepesine bir öpücük konduruyor. "Hakkımda duyduğun her şeye inanma."

Xander onun yerine, "Genellikle çok daha kötü olur," diye bitiriyor."

"Şimdi, ellerini çek, Astrid, sizi domuzlar." Dan onları sinekmiş gibi uzaklaştırıyor. "Seksten hoşlanmıyor."

"Bunu yayınladığın için teşekkürler, böcek" diye mırıldanırken istemsiz bir kızarıklık tenimde geziniyor.

Tüm sırlarımı dökmeden önce onu götürsem iyi olacak. Dan sarhoşken çok geveze oluyor.

"Vay canına, tamam." Ronan nefes alıyormuş gibi yapar. "Bunu düzeltmemiz gerek. Ben gönüllüyüm,

Matmazel."

Xander onu yolundan iter. "Senden bir ay büyüğüm ve bu yüzden ilk ben gidebilirim." Gülümsüyor. "Tabii hanımefendi beni kabul ederse."

"Benim evim. Benim kurallarım." Ronan göğsünü şişiriyor ve bana bakıyor. "Neden sen seçmiyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için dilim tutuldu. "Onun yerine bir içkiye ne dersin?" Dan bağırıyor.

"Hey, ben bir içki kralıyım." Ronan göğsüne vuruyor. "Kimse beni yenemez."

"Astrid yapabilir." Dan omuzlarıma masaj yapıyor. "Tuhaf bir şekilde yüksek alkol toleransı var."

Bu kadar. Bir taksi tutup Dan'ın kışını eve götüreceğim.

Ronan'ın gözleri açılır. "Benim kahramanım."

"Bekle." Xander, yaban mersinli turta kokusu gelene kadar bana inanılmaz derecede yaklaşıyor. "Sen Kaptan'ın yazın başında havuz evine getirdiği kızsın, değil mi?"

Evet. Görünmezliğimi mahvettiğim gece.

Neden o zamanlar Levi'ye rastlamak zorundaydım ki?

"Ah. Şu." Ronan'ın gülümsemesi bile düşüyor ve hava şakadan gerilim dolu bir havaya dönüşüyor.

"O bir sanatçı ve atletlerden nefret ediyor, o yüzden siktir git Ro," diye devam ediyor Dan yarım ağızla.

Ronan gözlerine tam olarak ulaşmayan yarım bir gülümsemeyle, "Annem koleksiyonculukla ilgileniyor," diyor. "Görmek ister misin?"

"Dan?" diye sordum. Onunla konuşmam ve lanet hayatımı futbol arkadaşlarına anlatmasını engellemem gerekiyor.

"Evet, hadi gidelim."

Xander kızlardan biriyle kaybolurken Ronan bizi yönetiyor. Bu gece hepsi kendilerini futbol takımına atıyor gibi görünüyor.

Nicole gibi.

Hayır. Hayır. Aklım oraya gitmiyor.

Bu görüntü ne zaman aklıma gelse göğsümde bir baskı oluşuyor.

Dan bana yaslanıyor, takım arkadaşlarından biri yanından geçtiğinde ya da ona el salladığında gülüyor ve yuhalıyor.

Ronan'ın bizi yönlendirdiği odaya giriyoruz. Maun bir masası ve sandalyeleri olan bir ofis. Tüm duvarlar açıktan koyuya doğru sıralanmış empresyonist sanat eserleriyle kaplı. Hepsi beyaz, gri ve beyazın tonlarında.

Bir kadın için ilginç renk seçimi. Ronan'ın annesi iliklerine kadar alfa olmalı.

"Nedir bu?" Dan gözlerini kırpıştırarak bronz bir Buda heykelini parmaklıyor.

"Eve gidebilir miyiz?"

"Şimdi mi?" Kaşları çatıldı. "Parti daha yeni başladı."

Son zamanlarda çok fazla partiye katıldığından bahsetmek istiyorum ama tüm bunları yine kendimle ilgili yaptığımı düşünmesini istemiyorum.

"Bu sahnelerden hoşlanmadığını biliyorum," diye yaklaşıyor ve omuzlarımı tutuyor. "Ama bu bizim son yılımız, unuttun mu? Pişmanlık duymayalım diye çok eğleniyoruz. Bekle." Gözlerimin altını siliyor. "Ağlıyor muydun?"

"Hayır, evet, bilmiyorum." Alt dudağımı ısırıyorum ve sonra bu sabah Victoria ve Nicole'le olan kavgamdan, Nicole'ü Levi'nin aletini emerken bulduğum ana kadar her şeyi ağzımdan geçiriyorum.

"Lanet olası Nicole," diye nefes alıyor. "Sergiyi masadan kaldırdığına inanamıyorum."

Dan benimle birlikte masaya yaslanırken başımı öne eğiyorum.

"Ve sonra Kaptan'a sakso çektii." Sesi birkaç dakika öncesine göre daha ağırbaşlı geliyor.

Soruyu o sormadı ama ben yine de başımı salladım, bu görüntü karşısında göğsüm sıkıştıyordu.

Daniel bir s ü r e sessiz kalır. "Kimin sakso çektiği seni neden ilgilendiriyor Kaptan?"

Bunun üzerine başımı kaldırdım. "Ben... yok."

"Kesinlikle öyle." Biraz buruk bir ifadeyle gülümsüyor. "Aksi takdirde, şu anda bu kadar üzgün olmazdın. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Tabii ki hayır! O her şeye hakkı olduğunu düşünen lanet olası bir piç. Onun gibilerden nefret ederim, unuttun mu?"

"Evet, ama belki de onun tam olarak öyle bir tip olmadığını fark etmişsinizdir?"

Yaptım ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyorum. Madem Nicole'e sakso çektirecekti, neden bana kendi resimlerini gösterdi?

"Biliyorsun..." diye devam

ediyor. "Ne?"

"Bunu Ronan'dan sarhoşken duydum ama görünüşe göre Kaptan amcasının büyük baskısı altında ve belki de seni rahatsız etmesinin nedeni budur?"

"Fark etmez."

"Hey, küçük böcek. Sorunlarımızdan kaçmamamız gerekiyor, unuttun mu?" Omzumu dürtüyor. "Yoksa Vikingler maratonu diye bir şey olmayacak."

"Bu işkence." Gülümsüyorum ve ona kardeşçe sarılıyorum. "Devam et ve eğlen. Biriyle yatmak için can attığını biliyorum."

"Çok şükür," diye kıkırdıyor. "Ama ciddi, iyi olacak mısın?" "Evet, burada biraz zaman geçirdikten sonra gelip seni bulacağım."

"Bana hızlı bir sevişme için zaman ver."

Ona vuruyorum. "Bu görüntüye ihtiyacım yoktu." Gülüyor.

"Görüşürüz, deli."

"Deli."

The Chainsmokers'ın *Takeaway* şarkısı kapıdan süzülürken Dan dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatarak dış dünyanın sesini kesiyor.

Masaya yaslanmaya devam ediyorum, karşı duvara ve beyaz ile siyahın çatışmasına bakıyorum. Yin ve yang gibi. İyiye karşı kötü. Melek şeytana karşı.

Biraz daha odaklanıp anlamaya çalışıyorum ama tek gördüğüm Nicole'ün kendini beğenmiş sırtışı ve Levi'nin siyah sırtışı. Onu arzulamaktan aklını kaçırmış olmalıydı.

Belki de şu anda onunla seks yapıyordur.

Görüntülerin kaybolması için gözlerimi kapatıyorum.

Artık çok geç. Resmi ben çizdim ve şimdi o resim gitmeyi reddediyor. Bugün erken saatlerde onun için endişelendiğime inanamıyorum.

Neden? O pisliği neden umursayayım ki?

Daha önemli şeylere odaklanmalıydım. Vurup kaçma kazam ve o gecedeki bir şeyler hatırlamaya çalışmak gibi.

Partideki kaos tekrar odaya doluyor. Gözlerimi açtım, Dan benim için döndüğü için mutluydum. Belki de çok içti ve eve gitmeye karar verdi.

Kapı kapandığında ve Levi emin, geniş adımlarla bana doğru ilerlediğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

İçimden kaotik bir duygu dizisi geçiyor. Ona vurmak ve pençelemek istiyorum. Ona bağlamak istiyorum ama bu sadece umursadığımı gösterecek, bu yüzden "Nicole ile birlikte olman gerekmiyor muydu?" diye sorarken iyiye karşı kötünün resmini izliyormuş gibi yapıyorum.

Daha güçlü olan eliyle iki elimi birden tutuyor. "Tam burada olmam gerekiyordu prenses."

ASTRID

Ben değilim, sensin.

"DOKUNMA BANA," DIYE BAĞIRDIM.

Vücuğu beni itiyor, elleri bileklerimi sıkıyor.

Tüm sert çıkıntıları ve gücüyle üzerimde yükselirken sırtımın küçük kısmı masaya çarpıyor. Ancak, hiçbir korkutma hissetmiyorum.

Şu anda onu karşı konulmaz bir Viking olarak bile görmüyorum. O sadece lanet bir piç.

"Seni mahvedeceğimi söylemiştim." Ses tonunda kötü niyet var. Kesmeye yönelik bir keskinlik. "Seni mahvedeceğimi söyledim ama yine de geri adım atmadın. Daha sert karşılık vermemi istercesine benimle *alay* etmeye devam ettin."

"Siktir git, Levi. Siktir git. Siktir git. Tek istediğim son yılımı huzur içinde geçirmektir, ama hayır, *her şeyi* mahvetmek zorundaydın. Benimle ilgilenmeni ben mi istedim? Seni ben mi zorladım? Aptal oyunlarınla beni yok etmeye çalışan sensin."

"Ve kaybetmeyi reddeden sendin." Sanki kızgın olan o değilmiş gibi yüzü geriliyor.

"Ben kaybetmek ya da senin tahtanda bir piyon olmak için doğmadım."

Sonra beni izliyor, sanki beni kesip açacakmış ve içime bakacakmış gibi bir niyetle. Başka koşullar altında olsa sinir bozucu olabilirdi ama şimdi tek hissettiğim aşığılama.

Onun beni mahvettiği kadar ben de onu mahvetmek istiyorum.

Bu sefer av yerine avcı olmak istiyorum.

"Gördüğün şey görüldüğü gibi değil," diyor soğuk bir ses tonuyla, sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi.

"Elbette. Seni kesinlikle Nicole'e sakso çektirirken görmedim, King."

"Bana öyle deme."

"Herkesin size böyle hitap etmesini istemiyor musunuz,

Kral?" "Siz değil."

Sanki mümkünmüş gibi, göğsü inanılmaz derecede yaklaşıyor. Göğüslerim her nefeste onun Elites ceketine sürtünüyor. Ne kadar dolu ve sıkı hissettiklerine ya da meme uçlarımın nasıl acıdığına odaklanmamaya çalışıyorum.

Uzak bir votka kokusuyla karışan taze kokusu tüm duyularımı dolduruyor.

Onun varlığı doğal bir afet gibidir; kaçınılması imkânsızdır ve arkasında daima yıkım bırakır.

Ve ikincil hasar olmayı reddediyorum.

Ona karşı mücadele ediyorum, ona kafa atmaya çalışıyorum, ama kolayca yolundan çekiliyor.

"Beni bir şaka olarak mı görüyorsun?"

"Bir şaka," diye tekrarlıyor yavaşça, bileklerimi acımasızca tutmaya devam ederek. "Yoksa ben bir fetih miyim? Kazanman gereken bir savaş."

"Savaş seninle kıyaslandığında çocuk oyuncağı prenses."

"Bunu kaç kıza söyledin? Buna Nicole de dahil mi? *Kaptanla* falan ilgileniyor, biliyorsun."

Dudakları kurtça bir sırıtışla kıvrılıyor. Lanet olsun ona ve ne kadar gerçek dışı görüldüğüne. "Neden bu kadar üzgünsün prenses?"

"Ben değilim."

"Kıskanıyor olabilir misin?"

"Siktir. Seni."

Nicole'un da, bu piç için çarpan kalbimin de canı cehenneme.

Kalçasını tişörtümle eteğimin birleştiği yere doğru itiyor. Sert ve kalın bir şey kot pantolonunun üzerinden karnımın alt kısmına baskı yapıyor.

Omurgamdan aşağı inen ürpertiye engel olamıyorum.

"Bunu hissediyor musun prenses? Bacaklarını ayırıp seni çiğ çiğ sikmekten başka bir şey yapmak istemiyorum."

Edepsiz sözleri midemin çukurunda bir sıkışma yaratıyor. Sanki o geceye geri dönüyorum ve kendimi ona sürtünmekten zor alıkoyuyorum.

Sonra hatırladım, kısa bir süre önce bir sarışın ona sürtünüyordu.

Alt dudağımı neredeyse kan gelene kadar ısıyorum. "Nicole'un özensiz saniyeleri yapılacaklar listemde değil."

"Nicole'u siktir et. Herkesin canı cehenneme.

Hiçbirinin önemi yok." "Peki benim var mı?" Alay ediyorum.

"Biliyorsun."

Kendini şaşırtmış gibi duraksıyor. Duruşu gerginleşiyor ve sanki o anı içimize çekmemiz gerekiyormuş gibi bir saniye boyunca birbirimizi izliyoruz.

Kendimi trans halinden ilk çıkaran ben oluyorum. "Beni yalnız bırak, Kral."

"Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim."

Bileklerimi bırakıyor ve beni kalçalarımın tutuyor. Beni kolaylıkla kaldırırken elleri minyon bedenimin etrafında büyük ve güçlü.

Beni masaya oturttuğunda inledim. Bacaklarımı tokatlayarak ayırdı. Ayrılmış kalçalarımın arasına yerleşirken kot eteğim hareketle geriliyor.

Tenimde ve sırtımda küçük ürpertiler oluşuyor.

"Nicole bacaklarımın arasındayken kimi düşündüğümü biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum."

Sıcak nefesleri kulağımın kabuğuyla alay ediyor, iç duvarlarımdan bir ürperti çekiyor. "İstemiyorsun, ha?"

"Bilmiyorum."

"Her neyse, sana söylüyorum. Yukarı baktığında yeşil kapılar vardı." Parmakları kirpiklerimde geziniyor. "Ağzını açtığında, bu dudakları gördüm." İşaret parmağını gözlerimden ağzımın köşesine doğru gezdiriyor ama dokunmuyor.

Çıkan sesin etrafında yutkunuyorum. Her çekişte nefesim parçalanıyor ve kesiliyor.

"Sonra ne olacak?" Sesim alçak, yenilmiş. "Onu becerip benmişim gibi mi davranacaktın?"

"O sen değilsin."

Kelimeler ağzından zar zor çıkıyor ve tüm duruşu bundan nefret ediyormuş gibi sertleşiyor. Onun ben olmamasından nefret ediyor. Onun üzerinde oyun oynayamamaktan ve benmişim gibi davranamamaktan.

Ve nedense bu bana garip bir başarı hissi veriyor.

Kral bile her zaman istediğini elde edemez.

Levi saçlarımı avucunun içine alıyor ve başımı geriye yatırana kadar çekiyor. Diğer elini köprücük kemiğimin üzerinden geçirip boğazıma doluyor.

Nefes alışımı kontrol ettiğinden emin olmamı sağlayacak kadar sıkı tutuyor. Bir kez sıktığında tüm hava gidecek.

Nabzım, onu duymak imkansız olana kadar aşırı hızlanıyor.

Güm. Güm. Güm.

Bu açıdan, keskin çenesindeki kenetlenmeyi, sert yüz hatlarındaki küçümsemeyi ve soluk gözlerindeki siyahı tamamen görebiliyorum.

Levi için siyahın bir renk olmadığını düşünmeye başlıyorum. Bu bir zihin ve varoluş durumu.

O uğursuz, tehditkâr bakışın ardında bir canavar saklanıyor. Ona izin verirsem beni parçalara ayıracak bir canavar.

Onu geç. İzin vermesem bile beni parçalayacak.

Kralı zaten kıskırttım ve artık düşman hatlarında sadece bir piyon olmaya geri dönüş yok. En iyi şansım rütbeleri yükseltmek ve *bir şekilde* kralı alaşağı etmek.

Bir süre boğazımı sıkıyor. "Kimse sen değilsin prenses."

Göğsüm o kadar sert inip kalkıyor ki, kalbimin bir organ olduğuna ve göğüs kafesimden kamikaze tarzında çıkamayacağına seviniyorum.

Onu uzaklaştırmak için üzgün bir şekilde elimi göğsüne koyuyorum. "Böyle bir şey olamaz. Senden nefret ediyorum, Levi. "

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, benden istediğin kadar nefret edebilirsin." Dudaklarını kulağımın kabuğunda gezdiriyor, dilini çıkarıp ısınmış deriyi okşuyor.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor ve eli beni yerimde tutarken bile boynumu yana doğru eğmekten kendimi alamıyorum.

"Sen ve ben zehirliyiz." Alçak sesle nefes alıyorum. "Birbimize hiç benzemiyoruz." "Çeken kutuplar farklıdır," diye kulağıma doğru konuşuyor.

hassas et.

Duygularımın saldırısına karşı alt dudağımı ısıriyorum. Kalçalarımı sıkıyorum ama bu sadece onu kaygan çekirdeğime karşı daha sert sıkıştırmayı başarıyor.

"Farklı kutuplar da birbirini yok eder." "Bu konuda da iyiyim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Söyleyeceğim her kelime, dudakları dudaklarıma yapıştığında bir solukta bitiyor. Otoparktaki öpüşmenin aksine, bu seferki daha çaresiz, şiddetli ve kontrolden çıkmış bir öpüşme.

Dişleri dişlerime çarpıyor ve dili sanki her zaman bu parçamın sahibiymiş gibi içeri giriyor.

Sanki tüm hayatı boyunca bana sahipmiş gibi.

Bu sefer karşı koymayacağım. Karşı *koyamam*.

Saçımı çektiğinde başımı arkaya eğip beni öpmesine izin veriyorum. Hayır. Onu geç. Çünkü Levi öpmez, yutar. Beni en sevdiği lezzetmişim gibi yiyor.

Bir saniye sonra boynumu sıkıyor ve ağzımızı ayırıyor.

Nefes nefeseyim ve hava almak için yalvarıyorum, ama tek düşünebildiğim... *daha fazlası*. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ağzlarımız nefes almak ya da konuşmak için değildir. Öpüşmek için yaratılmışlardır.

Bunca zamandır beni öpmemesi büyük bir suç. Onunla ve dokunuşuyla uyuşturulduğum o geceden beri öpüşüyor olmalıydık.

Ama şimdi uyuşturulmadım, değil mi?

Levi bir uyuşturucu. Ben ona olan bağımlılığımın kurbanıyım.

Bana olan takıntısının ve bana sanki hayatının ikilemiymişim gibi bakmasının kurbanıyım.

"Benim maçımda başkaları için tezahürat yapmaya gelme," diye gürlüyor boğazıma karşı.

"Ne?"

"Benim yanımda başka bir adamın adını söyleyip durma." Gülümsedim, inanamadım. "Sen... bana takıntılı falan mısın?" "İster takıntı de, ister aptallık, ister delilik," diye homurdanıyor, boğazımı sıkıyor. "Ama gözlerini benden ayırma."

Cevap veremiyorum çünkü dili ağzımı işgal ediyor. Onu fethediyor. Parçalıyor. Sanki bu onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi. Sanki ben onun fethetmesi için yaratılmışım.

En büyük parçam onun aldıklarını geri vermek istiyor. Sanki savaşı ben de kazanabilirmişim gibi onu öpmek istiyorum. Savunmasını tırmalamak ve duvarlarını yıkmak istiyorum.

Ama ben öyle biri değilim, değil mi? Savaşlara ve muharebelere katılmamam gerekiyor. Lanet yılımı barış içinde bitirmem gerekiyor.

Bir iniltiyle ağzından uzaklaşıyorum. "I..."

"İnkâr etmeyi bırak." Gözlerinin soluk mavisi beni büyüleyici bir büyüünün içine hapsediyor. Boğazımı son bir kez sıktıktan sonra elini göğsüme götürüp avuçluyor. "Bunlar çok dolu hissettiriyor, değil mi?"

Meme uçlarım daha önce hiç olmadığı kadar sertleşirken bile başımı sallıyorum.

"Ama tişörtü itmelerine baksana. Eminim onları hissetmemi istiyorlardır, ha?"

Başparmağını bezin üzerinden meme ucuma doğru hafifçe vuruyor. Edepsiz sözleri ve dokunuşu beni büyük bir heyecana sürüklüyor.

Her şey on kat daha keskin hissettiriyor.

Altımdaki masanın tahtası çok sert. Yumuşak ışık aniden çok parlak hale geldi. Sarhoş edici kokusu afyona ya da bir kadeh alkole dönüştü.

"İstedğin kadar yalan söyle, ama tahrik olduğunu hissedebiliyorum prenses." Göğüs ucumu sertçe çimdiklediğinde itiraz etmek üzereydim.

Başım bir iniltiyle geriye düşüyor. "Oh, Tanrım."

Meme ucunu döndürmeye devam ediyor, sanki bir işkence aletiymiş gibi oynayıp çimdikliyor. Ve bir bakıma öyle.

"Sana şimdi dokunursam sıırılsıklam olmayacağını mı söylüyorsun?" diye fısıldarken sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor.

"L-Levi..." Bunun bir protesto olması gerekiyordu, ama onun kirli sözleriyle çok uyuşturulduğum.

Göğsüme ve kulağıma yapılan çifte saldırının beni düşünemeyecek kadar sersemlettiğinden bahsetmiyorum bile.

"Söylesene prenses, kıvrımlarından içeri girersem beni ıslatacak mısın?"

Cevap veremiyorum.

Saçlarımdan tutarak beni geriye itiyor ve eteğimi orta göbeğime kadar çekerek solgun kalçalarımı ve siyah erkek şortumu ortaya çıkarıyor.

Gözlerindeki şehvet kıvılcımı o tuhaf karanlığa karışıyor. "Levi, sen-"

Beni şortumun üzerinden kavradığında kelimelerim tükeniyor. İnlemeye karşı alt dudacağımı ısırıyorum. Sanki tüm sinirlerim onun elinin altında toplanmış gibi.

"*Islanmışsın.*" Kurt gibi sırtışı kekeleyerek nefes almama neden oluyor. "Seni nasıl ıslatabilirim prenses?"

Parmakları iç çamaşırlarımın bandına doğru ilerliyor. "Sana böyle mi dokunuyorum?" Bir parmağını kumaşın üzerinde gezdiriyor, aşağı yukarı sürtüyor. "İçine sokmamı ister misin? İyi bir prenses gibi beni içine mi alacaksın?"

Dokunuşu ve kirli sözleri çıldırtıcı olsa da, gözlerindeki bakış beni günaha serbestçe düşmeye itiyor.

Bana sanki gördüğü en iştah açıcı şeymişim gibi bakıyor. Açlıktan ölüyor ve onun özür dilemeyen, çiğ açlığı bana da bulaşıyor.

"Benim için geleceksin, değil mi?" diye hırlıyor. "Öyle bir çılgılık atacaksın ki, bütün evi yıkacaksın, ha? Herkes senin gerçekten iyi becerildiğini anlayacak, değil mi?"

Vikingler aşkına, neden söylediği her kelime beni daha da tahrik ediyor?

"Ama önce seni görmemi istiyorsun, değil mi? Yakında bana ait olacak o amcığı görmemi istiyorsun. Eminim şişmiş, pembeleşmiş ve benim için hazırdır, değil mi?"

Yutkunuyorum, doğru nefes alamıyorum. Çünkü belki de istiyorum. Belki de deliyim ve onun beni görmesini istiyorum.

Her şeyimi.

Bacaklarımı yukarı kaldırarak, göz temasını kesmeden erkek şortumu aşağı indiriyor.

O büyüleyici, solgun gözler. O
mavi, *mavi* gözler.

O anın samimiyeti beni mahvediyor.

Sonra bakışları ortaya çıkardığı şeye kayıyor. Yüzündeki vahşi, vahşi
bakış karşısında kuru dudaklarımı yalıyorum.

Ama onun beni izlemesini uzun süre izleyemiyorum. O anı durdurup
saklayamıyorum.

Çünkü bacaklarımın arasında.

"Sen ne-"

Dilini klitorisimin altından üstüne doğru gezdirdiğinde tüm düşünceler
kayboluyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzım geniş bir 'O' harfinde
kalıyor. Bana nefes alacak zaman bırakmadan saldırısını tekrarlıyor. Başım
masanın tahtasına çarparken masanın kenarını kavriyorum.

Dişleriyle kıvrımlarımı emiyor ve çekiyor, kirli sakalı iç uyluklarımı
kaşıyor. Bu his beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

"Tadına bak." *Emmek*. "Beğen." *Em*. "Lanet günah."

Onun için daldığımı hissedebiliyorum. Sözleri için. Tüm lanet aurası
için.

Levi, benim bile açıklamaya başlayamayacağım şekillerde bana
sahip. Kendim bile anlayamıyorum.

Dişleriyle klitorisimi kemiriyor ve sanki ele geçirilmiş gibi masayı
sarsıyorum. İki eliyle kalçalarımı tutarak beni yere yapıştırıyor.

Parmaklarım saçlarının altın buklelerini buluyor ve itiyorum - ya da
çekiyorum - tam olarak emin değilim. Emmeye ve kemirmeye devam
ediyor ve sanki benim için açlıktan ölüyormuş gibi dilini açıklığıma sokup
çıkartıyor. Sanki ben onun yemesi için yaratılmışım.

İçimde vahşi ve sınırsız bir şey o kadar hızlı geliyor ki, onu kontrol
altına almak bir yana, kaydedemiyorum bile.

Hiçbir uyarı yok. Levi'yi ve onun acımasız, sınırsız dilini yavaşlatan hiçbir şey yok.

O kadar sert boşalıyorum ki başım tahtaya çarpıyor ve göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar oluşuyor.

Çevresel görüşümde bir hareket parıltısı esiyor. Belki de bu orgazm halesidir.

Levi'nin dudakları dudaklarımda ve dili ağzımın içindeyken yaşayanların dünyasına dönüyorum. Az önce beni uçurumun kenarına getiren aynı dudaklar ve dil.

Neredeyse o anda yine boşalacaktım.

Bu sefer ben de onu öpüyorum. Diliyle ve dişleriyle çarpışıyorum ve içimde ortaya çıkardığı vahşiliği geri veriyorum.

Ben onun fethetmeye çalıştığı savaş oluyorum.

ASTRID

Eğer kader bizi bir araya getirdiyse, lanet olsun kadere.

HAVUZ EVİNİN ARKA GİRİŞİNE DOĞRU PARMAK UÇLARIMLA İLERLİYORUM. ARTIK mükemmelleştirdiğim destansı bir gizlice kaçma tekniği.

Kötü üvey annem ve kızıyla kahvaltı yapmamın imkanı yok.

Kulağa çok Cinderalla'vari geldi - kötü anlamda.

Tüm hafta sonunu Dan'le birlikte Ally'lerde ya da onun evinde bilardo oynayarak geçirdim. Nora Teyze'nin çöreklerini çaldım ve Dan'e hiçbir şey bırakmadım.

Yine de Ronan'ın partisinde olanlar hakkında tek kelime edemedim.

Dan'in en büyük kardeşi Zach o gece bizi eve bıraktı. O sırada ben çoktan Ronan'ın annesinin ofisinden kaçmış ve bahçede saklanmışım.

Tamam, Zach'i de arayabilirdim, bizi almaya gelsin diye.

Yani, suçlanamam. İlk orgazmı hakkında bu kadar ahlaksız ve açık sözlü olan herkes korkardı. Doğrudan Levi'in yüzünde olan bir orgazm.

Tanrım. Vücudumu neyin ele geçirdiğini bilmiyorum.

O gece peşimden gelmedi - neyse ki, ama bana bir mesaj gönderdi.

Benden kaçamazsın prenses. Seni her seferinde yakalarım.

Dün sabah bir mesaj daha gönderdi. Pazar günü sabahın altısında. Uyuyor mu ki?

Levi: Hadi koşuya çıkalım ve bacaklarımızı daha iyi koşması için çalıştıralım. İki mesajı da görmezden geldim.

Keşke hafta sonu bir şeyleri çözdüğümü söyleyebilseydim. Aksine, her şey düşündüğümünden daha karmaşık hale geliyor.

Levi çıkış yolu olmayan lanet bir ikilem. Onun yörüngesine girmek için can atan o küçük parçam var ya? O parça artık o kadar da küçük değil.

Dan'in beni alması için hâlâ çok erken. Bugün akşam antrenmanları var ve o pek sabah insanı değil. Okul vakti gelene kadar uyanmayacak.

Cehennemden gelen kahvaltıdan kaçınmak istiyorsam, Victoria ve Nicole uyanmadan önce dışarı çıkmalıyım.

Özellikle de Nicole. Levi'nin bacakları arasındaki o sahneden sonra evde yollarımızın kesişmediğinden emin oldum.

Benimkilerin arasına girmeden önce. Tanrım. Bu çok berbat.

Bakışlarım mutfağın penceresinden Sarah'ninkilerle buluşuyor. Bir parmağımı dudaklarımın önüne koyuyorum ve gözlerimle sessiz kalması için ona yalvarıyorum.

Gözlerini deviriyor ama el sallıyor. Ona bir öpücük atıyorum ve havuz evinin etrafından dolanıyorum.

"Böyle bir şey olmayacak. Astrid bunu bir daha yaşamayacak."

Babamın sesiyle tam köşede duruyorum. Fiziksel olarak mümkün olduğunca yavaş bir şekilde başımı çeviriyorum.

Havuzun kenarında duruyor, üç parçalı siyah takım elbisesini çoktan giymiş. Bir eli cebinde, diğer eliyle kulağına yapıştırılmış telefonu tutuyor.

"Ben onun babası ve yasal vasisiyim, Komiser."

Sırtım sert bir çizgi halinde kırılıyor. Bunun geçirdiğim kazayla ilgisi var.

"Annesini bir kazada kaybetti ve kendisi de benzer bir kaza geçirdi," diyor babam, karşımdaki ben olmasam bile beni korkutan o sert ses tonuyla. "Senin beceriksizliğinin cezasını o çekmeyecek."

Sessizlik.

Uzun, kalın bir sessizlik.

Babam sonsuzluk gibi görünen birkaç saniye boyunca uzaklara bakıyor. "Cevabım hayır ve bu son sözüm."

Telefonda bir şeye tıklıyor ve arkasını dönüyor. Eğilip ters yöne, havuz evinin yan kapısına doğru koşuyorum.

Babam girişin hemen önünde duruyor ve derin bir nefes alıyor, kaşlarını çatarken omuzları düşüyor.

Küçüklüğümden beri bunu yaptığını görmemiştim. Bu alışkanlığını tamamen kaybettiğini sanıyordum.

O an geldiği gibi hızla sona erer. Herkesin tanıdığı Lord Clifford gibi doğrulur, kapıyı açar ve içeri girer.

"Sarah, Astrid kahvaltıya indi mi?"

Kahretsin.

Arkama bakmadan arka girişe doğru koşuyorum.

Sokaktan parka doğru yürürken kafam karmakarışık.

Parmaklarım sırt çantasının kayışlarını sıkıyor.

Babam polis komiseri ve benim kazamla ilgili bir şey saklıyor.

Astrid bunu bir daha yaşamayacak.

Neyin içinden?

Bir parmak omzuma dokundu ve irkildim. Bırakın yanımda yürümeyi, birinin bana yaklaştığını bile fark edemeyecek kadar düşüncelerime dalmıştım.

Kalp atışlarım normale dönüyor ama o uğursuz, soluk mavi gözlerle karşılaştığımda tekrar hızlanıyor.

Bazen, sanki bir meleğe aitlermiş gibi. Diğer zamanlarda, sanki şeytan bana bakıyor gibi.

Bu sabah ikisinin karışımı var.

Sadece ona bakarak nabzımın yükselmesine ya da sıcaklığın tenimi nasıl boğduğuna engel olamıyorum.

Levi altın sarısı Viking saçlarını bugün bir defileye çıkmış gibi arkaya atmış. Takımının kraliyet mavisi ceketini omuzlarına ikinci bir deri gibi yapıştırıyor.

Ağzı yana doğru kıvrılıyor. Beni emen, kemiren ve bana varlığından haberdar olmadığım bir zevk veren aynı ağız. Tadım her tarafındayken beni deli gibi öpen aynı ağız.

"Yüzün kızarıyor prenses." Sırtışı genişliyor.

"Kızarmadım."

İşaret parmağıyla burnuma dokunuyor. "Çok sevimli."

Elini bırakmak zorunda kalana kadar geri çekiliyorum.

Lanet olsun. Tek bir dokunuş, onun yanına sürünmek için can atmam için yeterli.

"Neden kızardınız? Zihninizi kurcalayan bazı anılar mı var?"

"Oh, lütfen. Kendini övme. O kadar da özel değildi." Bu sözleri söyler söylemez, tepkimi görmesini istemediğim için ısınan yüzümü indiriyorum.

"O mu?" diye soruyor eğlenen bir

ses tonuyla. "Sen... biliyorsun."

"Hayır. Aydınlat beni."

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

Ugh. Çileden çıkarıyor. "Bırakamaz mısın?"

"Sana oral seks yaptığımı söylemeye utanıyor musun? Seni daha önce hiçbir şeyi yemediğim gibi yediğimi? Sen yüzüme boşalırken sıcak, ıslak amını yaladığımı ve ısırığımı ve -"

"Dur." İki elimle ağzını kapatarak onu susturuyorum.

Onun kaba sözlerine aptal bedenimin vereceği tepki kadar parktaki erken koşucular için endişelenmiyorum.

Ağzından çıkan her kelimeyle birlikte içimi bir sıcaklık kaplıyor ve kalçalarımın arasında birikiyor.

Ne zaman onun müstehcen konuşmalarına bu kadar bağımlı oldum? İki tarafıma da bakıyorum. "Sen neden buradasın ki?" "Senin için geldim."

Senin için geldim.

Aynen böyle. O kadar kolay ve soğukkanlı gösteriyor ki.

"Evinize giderdim ama sanırım Lord Clifford beni pek sevmiyor."

"Hadi canım, Sherlock." Kaşlarımı çattım. "Bu parkta olacağımı nereden biliyordun?" Bir omzunu kaldırdı. "Kendi yöntemlerim var."

Dan. O hain. Sabah rutinimi ifşa ettiği için ona kızmam gerekiyordu ama şu anda bunu yapacak gücüm yok.

Levi bir piç olabilir ama beni babam ve benden sakladıkları hakkındaki kötü düşüncelerden kurtarmayı başardı.

"Benimle koş." Omzumu dürtüyor. "Ben bir sanatçuyum, atlet değil, unuttun mu?"

"Koşmak için atlet olmana gerek yok."

"Ben iyiyim." Boş bir banka uzandım. "Sağ ol ama almayayım."

Eskiz defterimi alırken tam karşımda durmadığını hayal etmeye çalışıyorum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Onun varlığı her zaman uzaklarda esen bir kasırga gibi mekânı doldurur.

Son çizimin oyundan olduğunu hatırlayarak defterimi açmaya ara veriyorum. Tüm hafta sonu boyunca bunun üzerinde çalışmış olabilirim.

"Hey," değerlendiren gözleriyle karşılaşıyorum. "Geçen gün eskizimi sen mi  aldın?"

"Ne  izimi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Sadece biraz saçmalık." "Sadece bir saçmalık, ha?"

"Uh-huh."

Aylar sonra  izebildiğim ilk şeyin bu olduğunu ona söylememin imkanı yok.

"şimdi anlıyorum."

Levi'nin hevesli görüş alanını takip ediyorum. Güneş-Ay-Yıldız d vmemin ucuna bakıyor.

"Neyi gördün?"

"Telefon kılıfında,  antanda ve hatta çizimlerinde bu yıldızların olmasının nedeni bu." Başını  ne eğiyor. "Yıldızlardan dilek tutar mısın prenses?"

"Annem  ld ğ nden beri bunu yapmayı bıraktım." Gözlerimi kısıyorum. "Eskizimi  aldın."

"Kanıtınız nedir?"

"Kötü şans, Levi. Az önce itiraf ettin."

"Peki nasıl itiraf ettim?"

G ğs m  şişiriyorum, kendimi beğenmiş hissediyorum. "Hiç görmemiş olman gerekirken  izimlerimde yıldızlar olduğunu söyledin."

Karalama defterimin yönünü işaret ediyor. "Bunu kastetmiştim." Doğru. Başkasına yalan söyle.

"Ka alım," diye tekrarlıyor.

"Cevap hala hayır."

Yanımda kayıyor, alanımı dolduruyor. Gözleri tehditle parlıyor ve hava değişiyor.

Park ve koşucular arka planda sessizleşiyor. Tek duyabildiğim kalbimin g m güm atışı ve tek koklayabildiğim Levi'nin temiz, sarhoş edici kokusu.

"Burada oturup Cumartesi günü olanları konuşabiliriz. Biliyorsun, seni yememle ilgili kısmı." O kadar alçak sesle fısıldıyor ki günahkâr gibi. "Senin orgazm yüzüne otuz bir çekip çekmediğimi bilmek ister misin?"

Sarsılarak kalkıyorum ve yanaklarımdan süzülen sıcaklığı gizlemek için koşmaya başlıyorum. Gerçekten bana mastürbasyon mu yaptı?

Yanlış düşünce, Astrid. Çok yanlış bir düşünce.

Levi bana yetişiyor, hafifçe kıkırdıyor. Tüm bunları çok eğlenceli buluyor olmalı.

Piç kurusu.

Ben koşmak için tüm enerjimi harcarken, Levi parkta geziniyor gibi görünüyor.

Bacakları benimkiler kadar esnemiyor - aptal uzun insanlar. Ben zaten domuz gibi terlerken, onun alnında zerre kadar ter yok.

Ona baktığımda sert bakışları üzerimdeydi. Koşmak için çaba bile göstermiyor ve sadece benim hızıma ayak uyduruyor. Ondan bir yarış istemek intihar olurdu.

Kasları genişliyor ve kolaylıkla hareket ediyor. Nefes alıp vermesi bile benimkinin aksine kolaylıkla gerçekleşiyor.

Parkin etrafında birkaç tur attıktan sonra ter şakaklarımı ve ellerimi kaplıyor. Bacaklarım sanki bir maratona bitirmişim gibi acılarına son verilmesi için çığlık atıyor.

Bankın üzerine düşüyorum, o kadar çok nefes alıyorum ki kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak.

"Benden bu kadar. Bitti."

Yüzüme bir şişe su fırlatılırken koyu kahkahalar kulaklarımı dolduruyor. Bunu nereden öğrendiğini bilmiyorum ama yarısını tek seferde yutarken umursamıyorum.

Levi yanıma kayıyor, onun göğsü sürekli inip kalkarken benimki düzensiz nefes alıp vermekten neredeyse çöküyor.

Ona baktığımda, o da benimle aynı şişeden bir yudum alıyor, o tanıdık kıvılcım gözlerini ele geçiriyor.

Dudaklarımı yalıyorum. Bilerek içiyor, değil mi?

"Siz uzaylılar bunu her zaman nasıl yapıyorsunuz?" Dikkatimi onun parlayan dudaklarından uzaklaştırmak için önüme bakıyorum.

Dudaklarına lanet olsun.

"Bu tamamen dayanıklılıkla ilgili. Ayrıca, her şeyi yanlış yapıyorsun."

Kaşlarımdaki ve şakaklarımdaki teri siliyorum. "Her şeyi yanlış yapıyorum çünkü bunu hiç yapmamam gerekiyor."

Gülümsüyor. "Hayır, başlangıçta tüm enerjini boşa harcamamalısın demek istedim. Gücünü bölmeli ve yavaş yavaş toparlanmalısın."

"Maçlardaki gibi mi?"

"Sayılır."

Ona bakıyorum, boğayı boynuzlarından dürtmek isteyip istemediğimden emin değilim. "O zaman geçen maçta ne oldu?"

Yüzü sadece okunamayan çizgiler kalana kadar kapanıyor. Sanki gardını indirmişti ve şimdi kaleyi kapatıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"İkinci yarıda kendiniz gibi oynamadınız."

"Bir maça geldin ve şimdi benim nasıl oynadığım konusunda uzman mı oldun?"

"Önceki maçlara gelmediğimi nereden biliyorsun?" "Seni fark ederdim."

"Hayır, yapmazdın, Levi. O aptal partiye kadar senin için görünmezdim."

Hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik rahatsız edici bir hal alacak kadar uzuyor. Sırt çantamın kayışlarıyla oynuyorum.

"Kadere inanır mısın?" diye soruyor.

Karakterime uymayan bu soru beni şaşırttı. "Pek sayılmaz."

"Ben de öyle, ama şimdi başlıyorum."

Ses tonundaki dayanılmaz düşüşle nabzım hızlanıyor. "Nedenmiş o?"

Saçlarımı avuçlarının arasına alıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Ne olursa olsun seni bulacaktım prenses. Bu bir zaman meselesiydi, olup olmama meselesi değil."

LEVI

F *İstediğiniz kadar itiraz edin, asla kazanamayacaksınız.*

ASTRID'I OKULA BIRAKTIĞIMDA ÖĞRENDİĞİM İKİ ŞEY VAR.

A- Benimle görünmek istemiyor.

B- Nefret ediyorum.

Arabayı park eder etmez girişe doğru uçuyor, sanki kızı yanıyormuş gibi etrafını izliyor. Gerçi o daracık kışının yanıyor olması utanç verici.

Daniel, Astrid eşikten geçer geçmez arabasından çıkar. Ona seslenmiş olmalı çünkü arkasını dönüyor ve sarılmak için yarı yolda onunla buluşuyor.

Direksiyonu sıkıca kavriyorum. Nefret ettiğim bir şey daha.

Daniel'in yüz ifadesindeki değişikliği izliyorum. Onu varlığından tamamen silmek için bir bahane.

Şansına, kolunu arkasına atarak ona sadece kısa bir yan sarılma yapıyor.

Daniell'in arabasının yolcu koltuğundan inen başka bir adam Astrid'in gülümsemesini genişletiyor. Daniel'in daha uzun boylu, biraz daha tamponlu bir versiyonu ve mohawk saç modeli - artık kim yapıyor ki?

Kollarını açıyor ve Astrid hemen kollarının arasına giriyor. Kolunun kızın sırtının alt kısmına nasıl indiğini görünce dişlerimi gıcırdatıyorum. Zavallı piç kurusu ona o kusursuz açılıyla sırtıyor.

Huh. Görünüşe göre biri düşüyor.

Yakında.

Kimse bana ait olana dokunamaz.

Astrid Clifford zaten benim. Sadece henüz bunu bilmiyor.

BUGÜNKÜ ANTRENMAN SORUNSUZ GEÇİYOR, ARTIK ENDİŞELENMEME GEREK YOK.

Kalabalığın içinde başkası için tezahürat yapan küçük prenses hakkında.

"Kaptanımızın geri dönmesi güzel." Cole soyunma odasından çıkarken bana göz kırptı.

"Hiç ayrıldım mı, şerefsizler?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Öyle mi?" Xander iki kaşını da kaldırır. "Cumartesi günü yaşayan ölü gibiydin."

"Kapa çeneni, Şövalye."

"Evet, kapa çeneni, Şövalye. Partim neşelendi, Kaptan." Ronan kolunu omzuma atıyor ve kaşlarını sallıyor. "Annemin resimleri o kadar ilham verici miydi?"

Sırıttıyorum. "Çok."

"Oh, *bordel*." Yüzü düştü. "Ha di ama, Yüzbaşı. Ofiste mi? Annem beni öldürecek."

"Huzur içinde yat, küçük pislik," diyor Cole.

"Öldüğünüzde cesetlerle sevişmeyin," diye gülüyor Xander ve hepimiz onunla birlikte gülüyoruz.

Ronan hem Xander'a hem de Cole'a kafa atarak onları birbirine düşürüyor. Aiden bir sürüngen gibi yanımda dolanırken onların önden yürümesine izin veriyorum.

Telefonuna, birinin sosyal medyasına odaklanmış durumda. Bu çok nadirdir. Genelde Aiden böyle şeyleri umursamaz.

Benim aksime onun bir Instagram hesabı var ama bunu sadece sahte bir imaj çizmek için kullanıyor.

Kuzenimin dikkatini çeken zavallı puştun kim olduğunu görmek için başımı yana çeviriyorum. Eve varmadan önce sadece bir kızın Instagram'ına bir göz atabiliyorum.

"Şeytani bir kurban için adam mı topluyorsun?" Ben soruyorum.

"Belki." Poker suratının oyunu çok güçlü. Sanki bu fikri gerçekten düşünüyormuş gibi.

Bekle. Öyle mi?

"Ne oldu, Lev?" "Ne hakkında?"

"Jonathan'la tüm hafta sonu boyunca hiç kavga etmedik. Bu bir rekor." "O buna değmez."

"Ve sen hızlı değilsin." Bir kaşını kaldırıyor. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Aiden'ın sözleri kafama dank edince ayaklarım bir an duraksıyor. Ben hızlı değilim - bu terimi sevdiğimden değil.

Sikeyim.

Daha önce hiç fren yapamıyordum ama şimdi tekerlek kendi kendine yavaşlıyor.

"Buluşmaya geliyor musun?" Aiden omzunun üzerinden soruyor. "Hayır ve Ro!"

"*Quoi?*" Ronan pantolonu Xander'ın yumruklarından zorlukla kurtuldu.

"Daniel'i yanına al." Durakladım. "Şu andan itibaren, onu hep yanında götür."

ASTRID'I OTOPARKTA, KAŞLARINI ÇATMIŞ CEP TELEFONUNA BAKARKEN BULUYORUM.

Böyle izole yerlerde kalmayı bırakmalı. Birisi burada benim gücümün yarısına sahipse, geçen seferki gibi bir bok yapmayı kolayca başarabilir.

"Araç bulmakta sorun mu yaşıyorsun?"

Sarsılıyor, geniş gözleri nefes almadan önce bana doğru kayıyor. "Beni korkuttun."

"O zaman belki de ıssız yerlerde yenmek için yalvaran bir av gibi durmamalısınız."

Çenesini kaldırıyor. "Yaptığın şey benim hayatımı belirleyemez."

Bileğinden tutup onu kendime çektim. "Kendini tehlikeye atmayı bırak."

"Sen başıma gelebilecek en büyük tehlikesin." "En

kötü tehlike, ha?"

"Duh. Kendini gördün mü?"

"Neden bana söylemiyorsun

prensese?"

Dudaklarını bir saniyeliğine fazla büzüyor ve ben de ağzını tekrar yemek istiyorum.

Astrid'i öpmek bir zevk değil, yavaş yavaş hava ve yemek gibi bir ihtiyaç haline geliyor.

"Gece gibisin," diyor sonunda. "Gece,"

diye tekrarlıyorum.

"Uh-huh. Ve sadece herhangi bir gece değil. Kimsenin ne olacağını bilmediği o karanlık, sessiz geceler gibisiniz."

"Şimdi ne olacağını bilmek ister misin?" Nefesi

kesilir. "Şimdi mi?"

Elim boğazına dolanıyor ve nabızı başparmağımın altında hızlanıyor.

"Sen bu kadar inatçı olunca, ben de..."

"Ne yapmak için?" sesi düşüyor ama parıldayan gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dilimi kulağının kabuğunda gezdiriyorum, onu ele geçiren ürpertiye seviyorum. "Kötü şeyler, prenses."

"Sen..." Boğazını temizleyerek sözünü kesiyor. "Her neyse. Önemli değil. Arabaya binmekte sorun yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Akşamın sekizinde tek başına ayakta duruyorsun."

"Dan'in ekiple bir toplantısı var." Gözlerini kısıyor. "Kaptanın katılmaması normal mi?"

"Kendi başlarının çaresine bakabilirler." "Bu hiç de kaptanvari bir davranış değil."

"Bu bir kelime değil." Gülümsüyorum. "Ayrıca, bu gece kendimi kaptan gibi hissetmiyorum."

"Ne olmak istiyorsun?" "Sadece ben."

Dudaklarım onunkileri buluyor.

Genelde savunmasını yırtıp geçerdim. Bu sefer yapmadım. Küçük isyanına izin verdim. Savaşmasına izin verdim.

Dövüş
benimle.

Savaş
bizimle.

Eğer dövüşmek ona kazanma şansı olduğu yanılsamasını verecekse, o zaman bırakın dövüşsün.

Dudaklarını kapatıyor ama vücudu bana daha da yaklaşıyor. Sonra, yavaşça, çok yavaşça, ağzı açılıyor. Sadece birazcık, ama fazlasıyla yeterli.

O santimi kendi başına bıraktı.

Ama bir santimin yeterli olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. Bütün sahayı alıyorum.

Dilim onunkini buluyor ve ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu yiyip bitiriyorum.

Ta ki bana karşı tamamen sarkana kadar.

Astrid'in kaderi mühürlendi.

ASTRID

| *Bu avcının mı yoksa avın mı dansı?*

HAFTALAR GEÇTİ VE HAYATIM ARTIK BENİMMİŞ GİBİ GELMİYOR.

Yazdan beri öyle olmadı.

Onu ne kadar reddetsem de Levi beni yalnız bırakmıyor. Aksine, onu ne kadar itersem, beni karanlık bir köşeye kaçırmaya ve ciğerlerimde nefes kalmayana kadar öpmeye o kadar meyilli oluyor.

Ben öpücüğe ne kadar direnirsem, o da o kadar uzatıyor. Bu onun için bir oyun.

Bir itme ve çekme.

Levi bir fatih. Zamanını savaşlarını planlayarak ve rakibinin her hareketini inceleyerek geçirir, böylece saldırdığında doğrudan ve doğrudan noktaya gelir.

Yarım zaferlerle ilgilenmiyor. Levi kazandığında, fethini ortadan kaldırır.

Aramızdaki bu çarpık şeyi okulun geri kalanından saklamama zar zor izin veriyor.

İzin vermekten kastım, arabasının ön camını falan boyayacağıma dair onu tehdit ettim.

Bu gerçek değil, tamam mı? Levi ile aramızdaki her şey yakında sona erecek ve ben majestelerinin son fethi olarak etiketlenmek istemiyorum.

Hayır. Ben kesinlikle o kız olmayacağım.

Levi'yi zorlamanın bedelini ödüyor olabilirdim. Okuldaki teması minimumda tutmak adına kendi şartlarını öne sürdü.

Çoğula iki kez vurgu.

Sabahları aptal sabah koşuları için yanımda oluyor - bu koşular bir şekilde içimde büyümeye başladı. Ve ona günaydın öpücüğü vermek zorundayım - her zaman derinleştirdiği ve sonrasında beni nefessiz bıraktığı bir öpücük.

Akşamları beni eve bırakıyor. Babam görmesin diye beni köşede bırakması için onu ikna etmem bir mucize.

Dan - hain - şoförüm olarak pozisyonunu geri almak için mücadele bile etmiyor.

Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin. Onun sözleri, benim değil.

Ve tahmin ettiğiniz gibi, manipülatör Levi'ye de iyi geceler öpücüğü vermem gerekiyor. Bu en sıkıntılı olanı çünkü genellikle beni bütün gece ateşli ve rahatsız bırakıyor - tabii bacaklarımı ayırıp lanet arabasında bana oral seks yapmazsa.

Levi ile geçirdiğim onca zamana rağmen, onun hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorum.

Bazı günler, gözlerindeki o siyah bakışla tam bir şeytan oluyor. Diğer günler gülüyor, alay ediyor ve hayatımı cehenneme çeviriyor.

İlk versiyon beni korkutsa da, bir parçam onu istismar etmek ve neden böyle davrandığını anlamak istiyor.

Ve daha da önemlisi, beni ne kadar süre tasmalı tutmayı planladığını bilmem gerekiyor.

Hayatıma getirdiği tüm o heyecan ve zevk patlamasına rağmen ona güvenecek kadar aptal değilim. Otoritesine boyun eğmezsem hayatımı mahvedeceğini açıkça belirttikten sonra olmaz.

Levi'nin emrettiğinin aksine, benim devam polis nezdinde hâlâ canlı. Doğru, son zamanlarda bu konuyu gündeme getirmedi, ama en başta bana yaklaşmasının nedeni de buydu.

O zamanlar her şey çok basitti. Levi'dan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum.

Ama şimdi, her gün onun farklı yönlerini görüyorum.

Koşarken beni çekmek için elimi nasıl tuttuğunu görüyorum.

Yağmur yağdığında nostaljik gülümsemesini görüyorum, beni de yağmurun içine çekmeden önce.

Onu antrenmanda, takım arkadaşlarıyla ve sınıfta görüyorum ve sanki o aynı Levi değil. Diğer tüm gençler spontane ve anı yaşarken, Levi sorumluluk sahibi biri.

Etrafı en yakın arkadaşlarıyla çevriliyken bile genellikle kendisiyle ve kendisiyle derin düşüncelere d alıyor. Sanki kimsenin girmesine izin verilmeyen kaleler ve köprülerle dolu kendi dünyası varmış gibi.

Bir yanımdan onun gizli dünyasına dalmak istiyor ama diğer yanımda orada bulacaklarımdan korkuyor.

Ya onun dünyası tek yönlü bir biletse ve ben kapana kısılsam?

Kahvemi alıyorum ve mutfaktan çıkarken Sarah'ya teşekkür ediyorum. Telefon elimde, Dan'e dışarı çıkacağımı mesaj atıyorum. Bugün Cuma ve Ally'de buluşmak üzere sözleşmiştik. Genelde Cumartesi günleri buluşurduk ama Dan kalıcı olarak işe başladığından beri bu planımız suya düştü.

Havuz evinden geçerek arka girişe doğru ilerliyorum. Babam ve Victoria bir hayır yemeğindeler ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor. Evden gizlice çıkmak doğal hale geldi.

Havuz evinin kapısına yakın bir yerden gelen garip sesler beni durduruyor. Bir hayvan ya da başka bir şey bulmayı umarak yaklaşıyorum.

Seslerin şiddeti artıyor. Önce bir inilti, sonra bir hırıltı ve etin ete çarpması.

Yoluma devam etmeliydim ama evde böyle sesler duymak İngiltere'nin güneşi kadar nadirdir. Babam bile Victoria'ya hiç dokunmuyor, platonik bir el tutuşu dışında. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. O görüntüye hiç ihtiyacım yok.

Vücudumun görünmemesine dikkat ederek içeri bakıyorum ve donup kalıyorum. Beni karşılayan ilk şey bir adamın çıplak kıcı oldu. Çılgın bir hayvan gibi üvey kız kardeşime saldırıyor.

Nicole'ün yüzü zevkten mi yoksa acıdan mı, bilemiyorum, buruşuyor. Gözleri benimkilerle buluşunca irkiliyorum ama yanındaki adamı tanımadan önce değil.

Evden koşarak çıktım, kafam tam bir kaos içindeydi. Christopher Vans.

Levi'nin en yakın arkadaşı.

"DÜNYAYA LANET OLSUN!"

Kafamı çikolatalı smoothie'mden kaldırıyorum.

"Buraya samanınızla bire bir görüşmek için mi geldiniz?" Dan dramatik bir tonla soruyor. "Sana biraz zaman ayırabilmem için dışarı çıkmamı ister misin?"

"Sadece buraya gelirken gördüğüm çok rahatsız edici bir görüntüyü temizlemeye çalışıyorum."

"Rahatsız edici mi?" Buzlu kahvesini kenara iterek ve kaşlarını sallayarak yaklaşıyor. "Anlat."

"Nicole'u havuz evimizde Christopher Vans ile sevişirken gördüm."

Sırıltısı kayboldu. Sadece bir saniyeliğine ama fark ediyorum. Ayrıca yüzünün nasıl buruştuğunu ve omuzlarının nasıl gerildiğini de fark ediyorum.

Aynı hızla sırtmaya devam ediyor. Ama şimdi biraz zoraki gibi görünüyor. "Eww. Artık havuz evinde Netflix ve chill yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana Nicole'ü seks yaparken gördüğümü söyledim ve senin ilk düşüncen bu mu?"

"Nicole'ün seks hayatının yorumlanmaya ihtiyacı var mı?" Konuşurken nadir görülen poker suratını takınıyor. "O iyi bir sikişçi bile değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

İçkisinden uzun bir yudum alıyor ve omuz silkiyor. "Öyle görünüyor." "Sence de bu işte King'in parmağı yok mu?"

"Kaptan'ın mı?"

"Yani, Christopher onun en yakın arkadaşı."

"Öyleydi. Chris yedek kaldığından beri Kaptan ona iki kez bakmadı. İşe yaramaz olduğu için sene başında onu yumruklamıştı."

"Bu çok sert. Bir insanın değeri ne kadar iyi oynadığına göre mi hesaplanır?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Kaptan'ın tek derdi kazanmaktır ve konu tembeller olduğunda hiçbir şeyi tozpembe göstermez. Hatta geçen gün kuzeni için birkaç güzel söz söyledi."

Mırıldanarak pipetimi karıştırıyorum. İçimden bir ses Christopher'ın üvey kız kardeşimle yatmasının tesadüf olmadığını söylüyor. Belki de toplum içinde Levi ile konuşmuyormuş gibi davranıyor ama gizlice bir şeyler planlıyorlar.

"Ben de senin aşık olduğun kişi hakkında fazla hayalperest olduğunu sanıyordum." Dan'in yüz hatlarını muzip bir ifade kaplar.

"O benim aşık olduğum kişi değil."

"Seni üç yıldır tanıyorum ve Kaptan'a takıldığın kadar birine takıldığını hiç görmedim."

"Beni tehdit etti, unuttun mu? Kendimi korumak için ne gerekiyorsa yapıyorum."

"Uh-huh."

"Böcek!"

"İtiraf et. Ondan hoşlanıyorsun." "Ondan nefret ediyorum."

"Eminim o da senden nefret ediyordur." Bir kaşını sallıyor. "Bu bir çeşit ön sevişme mi? Rol oyunu mu? Başka bir tür sapıkça şey mi?"

Koluna vurdum. "Sen bir domuzsun. Seninle her şey seksle ilgili olmak zorunda mı?"

"Öyle," diyor kesin bir ifadeyle. "Bana Kaptan hakkında cinsel bir şey düşünmediğini söyle."

"Yok!" Çok hızlı, çok savunmacı bir şekilde söylüyorum. Ama bu sözleri söylemek bile beni öpmediği zamanlarda Levi'nin dudaklarına ne kadar çok baktığımı ve beni öptüğünde ne kadar çok ayrılmak istemediğimi hatırlatıyor.

Beni dudaklarına bağımlı yaptığı için lanet olası piç kurusu.

"Evet, doğru." Dan içkisinden uzun bir yudum alıyor. "Sana tamamen inanıyorum."

"Dan!"

"Ne?" Aptal gibi sırtarak umursamazlık numarası yapıyor. "Sana inandığımı söyledim."

"Eğer hemen şimdi durmazsan-"

"Bekle." Buzlu kahvesini bana doğru uzatarak sözümü kesti.

"Ne?"

"Biraz sakinleş. Kaptan hakkındaki tüm konuşmalar seni kızarttı." Ona tekrar vurdum ve buzlu kahvesini de bitirdim.

Gecenin geri kalanını bowling oynayarak geçiriyoruz. Dan'in Imperial College'da okuyan ağabeyi Zach gecenin sonuna doğru bize katılıyor.

Dan'in daha uzun boylu bir versiyonu ve spor salonunda mükemmelleştirmek için çok zaman harcadığı sıkı bir vücuda sahip.

Bazen, üniversite arkadaşlarıyla birlikte olmadığında bize katılıyor. Ayrıca tüm 'hileleri' bildiği için ebeveynlerin elinden kaçmamıza da yardımcı oluyor.

Zach ve ben yarışmaya devam ederken Dan bize içecek bir şeyler getirmeye gitti. Her zaman mükemmel bir puan alır.

"Bu hiç adil değil," diye homurdanıyorum, ellerini izliyorum. "Onları her zaman devirmek için bir tür numaran var, değil mi?"

İnci beyazı dişlerini göstererek gülüyor. "Numara değil, sadece beceri bebeğim. Bana bırak."

Ben topu tutarken, Zach arkama geliyor ve topu daha sıkı kavramama yardımcı olmak için kollarını iki yanıma doluyor.

"Ellerinizi sabit tutun. Atışı zorlama ve acele etme." Bir elini sırtıma bastırıyor. "Yavaşça eğil ve bırak."

Tüm iğneler tek seferde düşer.

"Evet!" Zıplıyorum, Zach'e sarılıyorum. "Başardım!"

"Başardın." Kollarını belime doladı.

Güçlü bir el beni kolumdan tutup geri çekiyor ve ayağım takılıp neredeyse düşerken irkiliyorum.

Levi'nin dengesizleştirici soluk gözleriyle burun buruna geliyorum. Ama şimdi, tamamen siyahlar.

ASTRID

Y *Bana sahip değilsiniz majesteleri. Kimse sahip değil.*

"SİYAH" LEVI'DEN KORKMAKLA İLGİLİ KISIM MI?

Hepsini geri alıyorum.

Ondan korkmuyorum, dehşete düşüyorum. Bu ruh halindeyken etrafındaki herkesi tamamen hiçe sayıyor ve ona bir yol açmak imkansız görünüyor.

Basit bir kot pantolon ve koyu mavi bir kazak giyiyor ama tüm aurası gözlerindeki bakış kadar siyah.

Derin bir nefes alarak havadaki gerginliği dağıtmaya çalışıyorum. "Levi. Bu Zachariah, o-"

Levi dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Daha önce de vahşi öpüşmelerimiz olmuştu -aslında yaşadığımız tek şey onlardı- ama bu farklı. Dişleri benimkilere çarpıyor ve sanki içimdeki hayatı emiyor.

Bana sahip çıkıyorsun.

Beni *cezalandırıyorsun*.

Ağzının sertliğı başımı döndürüyor. Çelik gibi kollarında bir kukla gibiyim, nefes alamıyorum ya da bir çıkış yolu bulamıyorum.

Göğsünü itiyorum ama sanki tutuşumu hissetmiyor.

Hiçbir şey hissetmiyor.

Sonunda beni bıraktığında o kadar ağır nefes alıyorum ki kalbim yerinden fırlayacak diye korkuyorum.

Levi, itirazlarıma rağmen belimden çelik bir tutuşla beni kendi tarafına çekiyor.

Beni herkesin içinde böyle öptüğü için onu tokatlamak istiyorum.

Okulumuzdan bir sürü çocuk buraya geliyor. Biri öğrenirse, zaten kötü olan itibarım daha da kötüleşir.

Bunu gizli tutacağına söz verdi. Lanet olası *söz verdi*.

Bir boğaz temizleme sesi dikkatimi tekrar tüm gösteriyi en ön sıradan izleyen Zach'e çekiyor. Aiden uzakta durmuyor, kayıtsız bir ifadeyle bizi izliyor.

Zach'in beni Levi tarafından vahşice öpülürken izlediğini düşününce yanaklarım alev alev yanıyor. Bu kesinlikle ona vermek istediğim bir görüntü değil.

Başımı eğiyorum, ona bakamıyorum. "Ben... umm... Zach, bu..."

"Levi King ve o benim." Kelimeleri öyle bir soğukkanlılıkla söylüyor ki belimdeki ölümcül tutuşunu reddediyor. "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Zach ya da ben bir şey söyleyemedim, Levi beni bir bez bebekmişim gibi bowling salonundan dışarı sürükledi. Tepki veremeyecek ya da bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim. Bırakın bir şey söylemeyi, onun geniş adımlarına bile zor ayak uyduruyorum.

Otoparka girdiğimizde aklım başıma geliyor ve onunla mücadele ediyorum ama belimi acı verecek kadar sıkıyor.

İrkildim. "Bunu yapmaya hakkın yoktu."

Sırtım jaguarının yan tarafına çarpana kadar beni çekiştiriyor. İçeride yaptığı gösteriden sonra ilk kez gözlerine daha yakından bakabiliyorum.

Hâlâ siyahlar, huzurlu mavinin zerresi yok. Patlamayı bekleyen bir fırtına gibi.

"Hayır, değil mi?" Tekrarlıyor, kokusu ve göğsünün sertliği üzerime sinene kadar tüm vücuduyla beni itiyor. "Yani sana ellerini sürmeye hakkı var mıydı?"

"O mu?" Kafam karıştı.

"İçerideki piç."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Zach benim en büyük kardeşim gibi." "Seni becermek isteyen biri." Sözleri son derece sakın.

Dudaklarım ayrılıyor. "Delirdin mi sen?"

Sanki mümkünmüş gibi, gözleri daha da kararıyor, gerginlikle dalgalanıyor. Alıştığım Levi'den eser yok. Yakalanması imkansız bir dumana dönüşüyor.

Yüzündeki korkutucu sakinlik beni kendimden geçiriyor.

Kızgınlık ve öfkeyle başa çıkabilirim ama ölümcül bir sakinlikle nasıl kavga edebilirim?

"Kör müsün?" Hâlâ o havalı döneminde. "Sana nasıl baktığını göremiyor musun?"

"Bir kız kardeş gibi demek istiyorsun."

Bir kahkaha patlatıyor ama bu tamamen mizah dışı. "Eğer o sana bir kız kardeş gibi bakıyorsa, ben de sana lanet bir rahibe gibi bakıyorum."

"Lanet olsun, Levi! Sen beni becermek istiyorsun diye herkes istiyor demek değil bu. Mağara adamı olmayı bırak."

"Bir mağara adamı, ha?"

"Bugün senin neyin var bilmiyorum ama halüsinasyon görüyor ve aşırı tepki veriyorsun."

Elini başımın yanındaki arabanın kaputuna vuruyor ve ben patlamayla sığıyorum.

Görüşümü bulanıklaştıran çaresizlik ve öfke gözyaşlarımla savaşıyorum. Yanlış bir şey yapmadığım halde kendimi hatalıymışım gibi hissettirdiği için ondan nefret ediyorum.

Babama çok benziyor ve bir daha kimsenin beni küçümsemesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

"Neyin var senin?" Sesim yükseliyor.

"Sen!" Hırılıyor. "Benim sorunum sensin!"

Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında kavlıyor ve canımı acıtacak kadar sert sıkıyor. "Sen benimsin, başka türlü davranmayı bırak."

"Senin olmayı asla kabul etmedim, Kral. Bana sahip değilsiniz, kimse değil." "Ama ben sahibim prenses." Kalçalarımı tokatlayarak ayırdı ve beni

Pantolonum. "Senin her parçana sahibim ve yakında bu sadece teoride kalmayacak."

Dokunuşu bedenimi uyandırıyor, her şeyi harekete geçiriyor ve bunun için ondan nefret ediyorum.

"Peki ya reddedersem?" Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Soğukkanlı, tartışmaya kapalı bir tonda konuşurken çenesi sıkılıyor. "Seçme şansın olduğunu düşünebilirsin ama yok. Bana *boyun eğeceksin*."

"Gerçek yüzünü gösterdiğine sevindim ama zaten sen hep böyleydin. Ben sadece bunu görmeyi reddeden bir aptaldım." Onu tüm gücümle ittim ve yanından koşarak geçtim.

Sokağa doğru koşarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve onları kollarımın tersiyle siliyorum.

Muhtemelen Dan'le gezmek için içeri geri dönmeliydim ama az önce olanlardan sonra Zach'in yüzüne bakamam.

Kollarım iki yanımda gevşekçe sallanarak yolda ilerliyorum.

Sokaklar yerel barlara ve restoranlara giden insanlarla dolup taşıyor. Kalbim ağrıyor ve ne zaman bir aile görsem kendimi duygusal bir karmaşa içinde hissediyorum.

Neden ne zaman moralim bozulsa var olmayan ailemi düşünmek zorundayım?

Telefonum çalıyor ve cevap vermeden önce burnumu siliyorum.

"Astrid konuşuyor."

"Bayan Clifford," diyor komiser yardımcısı dostça bir ses tonuyla.

"Umarım iyisinizdir."

"Teşekkürler." Sırtımı dayadığım bir ağacın yanında dururken kaslarım kilitleniyor. "Davayla ilgili yeni bir şey var mı?"

"Hem evet hem hayır. Toprakta hasarlı güvenlik kamerası görüntüleri olabilecek yeni kanıtlar bulduk. Adli tıp ekibimiz bunu kurtarmak için çalışıyor."

Şerif yardımcısının bunun davayla ilgili her şeyi nasıl değiştirebileceğini açıklamasını dinlerken kalbim hızlanıyor. Şüphelileri bulduklarında onları teşhis etmem gerekebileceğini söylüyor. Tabii babamla konuştuktan sonra.

"Ne demek babamla konuştuktan sonra?" diye sordum.

Komiser yardımcısı boğazını temizlemeden önce hamile bir duraklama oldu. "Lord Clifford şüphelilerin kimliklerinin tespit edilmesine karşı. Onu ikna edebileceğinizi umuyorduk."

Geçen gün komiserle aralarında geçen tartışmanın nedeni bu olmalı. Önemli değil. Birkaç gün içinde on sekiz yaşına gireceğim ve o zamana kadar babamın üzerimde herhangi bir vasi gücü olmayacak.

Ama babam şüphelileri teşhis etmeme neden bu kadar karşı olsun ki? Tüm davanın amacı bu değil mi?

Levi'nin dramı ve babamla olan bu yeni şey yüzünden başım ağrıyor.

Sanki benim yapmadığım bir çapraz ateşin ortasında kalmış gibiyim. Dan'e beni alması için mesaj attım - Zach olmadan.

Dan'in arabası yerine kırmızı bir Ferrari beni arkadan takip ediyor. Kaldırımda durup meraklı bir bakış fırlatıyorum.

Aiden King.

Koyu mavi kot pantolon ve göz rengini tamamlayan düz gri bir tişört giyerek arabasından çıkar.

Onun yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Aiden da en az kuzeni kadar muamma, hatta daha ruhsuz. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Olabilir." Arabasının yolcu kapısına yaslanmış, elleri cebinde bana bakıyor.

"Nasıl?"

"Birkaç şeyi bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Kaşlarım çatıldı. "Ne gibi?"

"Daha önce söylediğin sözler."

"Bunu duydun mu?"

Bir omzunu kaldırdı. "Beni fark edemeyecek kadar küçük tartışmanıza dalmış olmanız benim suçum değil."

"Ne olmuş yani? Buraya gizlice dinleme becerileriyle övünmeye mi geldin?" Savunmaya geçmekten nefret ederim ama bu Aiden King ve benim King soyuyla ilgili iyi bir sicilim yok.

"Az önce söyledim ya. Söylediğin şeyle ilgili." "Ne demiştin?" diye sordum.

"Deli. Halüsinasyon görüyor. Aşırı tepki." Gözleri çelik metale döndü. "Bunları Lev'in önünde bir daha tekrarlamaman herkesin yararına olacaktır."

Kollarım iki yanıma düştü. "Neden?"

"Bunlara iyi tepki vermiyor."

"Neden olmasın?"

Levi'nin bir şey düşünürken yaptığı gibi başını yana eğiyor. "Aptal değilsin. Mutlaka bir şey fark etmişsindir."

"Yaptım ama pek mantıklı gelmiyor." Durakladım. "Ama biliyorsun, değil mi?"

"Bilsem bile neden sana söyleyeyim?" diye soruyor, sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi tamamen kayıtsız bir tonda.

"Bu sözleri söylememem gerektiğini bana bildirmeye gelen sizsiniz. Onları neden söylememem gerektiğini bana söylemen gerekiyordu."

"Pek sayılmaz. Tek yapmanız gereken zihinsel denge hakkında bir şey söylemekten kaçınmak." Duraksıyor. "Oh, ve onu kışkırtmayı bırak. Ne kadar çok

ne kadar itersen, o kadar sert geri iter. Siz ne kadar çok koşarsanız, o da o kadar hızlı kovalar."

Gitmek için dönüyor ve ben tişörtünün kolunu tutarak onu durduruyorum. "Bekle."

Konuşmamı beklerken sıkılmış bakışları beni selamlıyor.

Yutkunarak tişörtünü bıraktım. "Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey." "Bundan ne kazanabilirim ki?"

İçimden gelen bir iniltiyi bastırıyorum. Levi'nin kuzeni olduğu kesin. Bir saniye düşündükten sonra, "Buraya gelmenin bir sebebi var. Yardım edebileceğimi ya da zaten yardım ettiğimi biliyorsun. Değerli olduğumu düşünüyorsun yoksa beni bulmaya gelmezdin."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir soru. Bir soruya cevap vereceğim."

"Onun... zihinsel bir rahatsızlığı var mı?"

"O değil, ama bu yolda ilerlemeye devam ederse sonu aynı olacak."

"Kimin yolu?"

"Bir soru." Sürücü kapısına doğru ilerliyor. "Bana değerli başka bir şey getirirsen ikinci bir soruya cevap verebilirim."

Uzakta dörtnala giden arabasına bakıyorum. On yedi yaşında bir çocuk mu?

Diğer taraftan, Levi hakkındaki bilgi kaynağımı buldum.

LEVI

M

adness izin istemez ve ben de istemeyeceğim.

EKLEMLERİM MORARANA KADAR SPOR SALONUNDA TORBAYA DEFALARCA VURDUM ve ağrıyor. Durmayacağım.

Eğer yaparsam, tekrar o diğer karanlık versiyona dönüşebilirim. Sokaklarda yırtınabilir ve onu bulmaya gidebilirim. Pişman olacağım şeyler yapabilirim.

Thwack. Thwack. Thwack.

Ciğerlerimde hiçbir şey kalmayana kadar torbaya vurmaya devam ediyorum. Vücudum neredeyse çökene kadar.

Çantayı son bir kez daha iterek, ciğerlerimden sert nefesler çıkarken bedenimin mindere çarpmasına izin verdim.

Dünya etrafımda lanet bir sis gibi dönüyor.

Yarım saat kadar uzaklara baktıktan sonra sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve odamda hızlı bir duş alıyorum. Formamı ve takım kıyafetlerimi bir çantaya atıp ağzıma bir sigara tikiyorum.

Maçtan önce amcamın evinde kalmayacağım. Mirasımı alır almaz yapacağım ilk şey ondan mümkün olduğunca uzakta bir ev satın almak olacak.

Belki İskoçya'da.

"Yine mi gidiyorsun?" Aiden salonun köşesinden sesleniyor.

Cam satranç tahtasının önünde oturmuş, tuhaf biri gibi kendine karşı oynuyor.

Bir duman bulutu üflüyorum. "Amcaya antrenmanım olduğunu söyle."

"Ya da ona gerçeği söyleyebilirim. Onu görmek istemiyorsun." Bir omzumu kaldırıyorum. "Bu da olur."

Tam yoluma devam etmek üzereydim ki tekrar konuştu. "Senin kızla konuştum."

Etrafımda dönerken sigara neredeyse dudaklarımdan düşüyordu. "Az önce ne dedin sen?"

"Ona senin söylemediğin şeyi söyledim."

Bir saniye içinde yüzüne baktım ve yakasından tutup çektim. "Ondan uzak dur, beni duyuyor musun?"

"Her zaman huysuz bir pislik gibi davranmayı bıraksaydın yapardım." Beni itti ve arkasına oturdu. Vezirin taşını baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Satranç oynamayanlar şahın en güçlü taş olduğunu düşünür çünkü o öldüğünde oyun biter ama önce vezir ölürse şahın hayatta kalma şansı olmadığını düşünmezler."

Sözlerinin ardındaki anlam karşısında gözlerimi kısıyorum. İkimiz de satrançla büyüdük ama onun farklı bir bakış açısı var. Bunu kabul etmez ama Aiden da Jonathan gibi. İstediklerini elde etmek için kimi ezmek zorunda oldukları umurlarında değil.

Aiden vezirle fili öldürerek beyaz şahını savunmasız bırakıyor. Siyah şahı sağa doğru hareket ettiriyorum.

"Bir kral bile bir kralı öldürebilir." Sigarayı ağzıma geri tikiyorum. "Şah mat."

Dışarı çıkarken telefonumu alıyorum ve Daniel'in Astrid'i almaya gittiğini söyleyen mesajına bakıyorum.

Kardeşine yaptığı numaradan sonra ona o kadar güvenmiyorum.

Arabamın yanında duraklıyorum, gözlerinin korku ve hayal kırıklığıyla nasıl dalgalandığını hatırlıyorum.

Siktir et.

Güven sorunlarını siktir et.

Bunu kabul etmesini beklemekten
bıktım. Güç kullanmam gerekiyorsa,
öyle olsun.

ASTRID

A

Piyonun şahın oyununu oynamaması gerekiyor.

PAZARTESİ ON SEKİZİNCİ YAŞ GÜNÜM.

Kutlama yapmıyorum. Annemin ölümünden sonra doğum günlerimi kutlamayı bıraktım.

Cenazesi doğum günümdeydi. Ve
günüm bir cenaze gibi başlıyor.

Her zamanki gibi gizlice kaçmak yerine, babamı odamın önünde beklerken buluyorum.

'Aile' ile kahvaltı yapmak ve Victoria'nın züppe suratı ve Nicole'ün bakışlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Dün gece kapımın altından 'uzak dur, kaltak' notunu bırakanın o olduğuna dair çılgınca bir tahminim var.

Kiminle yattığı umurumda değil.

Victoria'nın müze sergisini kaçırdığım için parmaklarını yarama soktuğu acı dolu kahvaltıdan sonra nihayet kapıya yöneliyorum.

Levi bütün hafta sonu ortadan kaybolduğu için Dan'e beni alması için mesaj attım.

Tam olarak kaybolmadı. Takım Kent'e gitti ve beraberlikle döndü. Dan'e göre moralleri pek iyi değildi.

Önceki deplasman maçlarının aksine, Levi her zamanki alaycı ama baştan çıkarıcı mesajlarını göndermedi. Benimle edepsizce konuşup sonra da kızarıp kızarmadığımı sormadı.

Bana mesaj atmasını istediğimden değil. Cuma günü çıkardığı olay yüzünden hâlâ çok kızgınım. Yine de Aiden'in söylediklerini düşünmeden edemedim. Levi ve benim konuşmamız gerekiyor - hıyarlığı bıraktıktan sonra.

Yine de hissettiğim boşluğa engel olamadım. Levi'nin hayatıma davetsizce girdiği günden beri birbirimizi görmeden iki gün geçirmedik. Yavaş yavaş bir sabit haline gelmeye başladı ve yokluğu garip hissettiriyor.

Tamam, onu sosyal medyada takip etmeye çalışmış olabilirim ama kullanmadığını düşünürsek bunu zorlaştırdı.

Aiden'in bir Instagram hesabı var. Hafta sonu paylaştığı tek şey, boş bir tahtaya düşmüş bir vezir satranç taşının siyah beyaz bir fotoğrafı. Açıklama: *Çok Yaşa Vezir.*

Dan de pek yardımcı olmadı. Ronan, Xander ve aralarında üç kızın olduğu bir selfie paylaştı.

Ronan ve Xander ile gerçek kabilesini buldu. Parti ve kızlar söz konusu olduğunda onun ruh hayvanları gibiler.

Parka vardığımda, eskiz defterimi çıkardım ve yürümeye başlayan bir çocukla yürüyen yaşlı bir çiftin güzel bir sahnesini yakalamaya çalıştım, ancak çizgileri doğru yapamadım.

Zihnim son birkaç gündür parktaki rutinimle dolu. Levi ile birlikte koşmaya alışmıştım. Şimdi burada tek başıma olmak tuhaf hissettiriyor.

Dan hemen dışarıda olduğuna dair bir mesaj gönderdi.

Arabaya biner binmez ilk fark ettiğim şey yüzündeki soğuk ifade oluyor. Dan, hiçbir şeyin moralini bozmasına izin vermeyen eğlenceli bir tiptir. O bir şakacı, oyuncu ve parti hayvanı.

Onu kaç kez bu kadar ciddi gördüğümü sayabilirim.

Üniforması bile sanki yataktan yeni atılmış gibi dağınık. "Sorun nedir?" Dikkatlice soruyorum. "Evde bir şey mi oldu?" Başını sallıyor. "Snapchat'i kontrol etmedin mi?"

"Snapchat'im yok."

"Ah, doğru." Sanki mümkünmüş gibi kaşlarını çattı. "Astrid, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun senin için buradayım."

Tamam, eğer benim adımları kullanıyorsa işler gerçekten sarpa sarıyor demektir. "Beni korkutuyorsun, Dan. Ne haltlar dönüyor?"

"Tamam, evet." Tereddütlü parmaklarıyla telefonunu geri alır. "Bunun hiçbir anlamı yok, tamam mı? Yakında geçecek."

"Göster bana!"

Telefonunu saklamaya devam ediyor ama ben elinden kapıyorum. İki fotoğraftan oluşan kolajı gördüğümde dudaklarımdan bir nefes dökülüyor.

Bir resimde bacaklarım tamamen açık, başım arkaya atılmış, gözlerim kapalı ve ağzım 'O' şeklinde.

Levi'nin bacaklarımdaki yüzü tamamen karanlık ve bulanık, onu tanımak imkansız.

O gün Ronan'ın partisinde.

İkinci resim yandan çekilmiş. Levi'nin arabasına yaslanmışım, eli bacaklarımda.

Bir kez daha, Levi ve arabası bile bulanıklaşıyor.

Başlık şöyle: *Royal Elite'in sürtüğü daha fazla iş alıyor.*

Aynı çatık kaşlarla beni izleyen Dan'le yüzleşirken yanaklarım yanıyor ve gözlerim yaşıyor. "Okuldaki herkes bunları gördü, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor ve ihtiyacım olan cevabı alıyorum.

"Önemli değil Astrid. Seni etkilemesine izin verme."

Tüm okul orgazm yüzümü ya da tartaklandığımı görse ne olur?

Peki ya bu viral olursa ve tüm lanet geleceğimi mahvederse?

Titriyorum, dişlerim sanki soğuk algınlığına yakalanmışım gibi takırdıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ama onları hissetmiyorum. Utanç hissetmiyorum.

Annemin kazasından sonraki gibi

hissizleşiyorum. Şok. Dr. Edmonds öyle demişti.

"Gel buraya, sen." Dan beni kucaklıyor ve telefon kucağıma düşerken omzunda hıçkırarak ağlıyorum.

"Ya babam öğrenirse? Zaten benden nefret ediyor."

"Onu ya da başkasını düşünmeyi bırak. Bunu kim yaptıysa siktir et, tamam mı? Sizi aşağı çekmelerine izin vermeyin."

Deniyorum, gerçekten deniyorum, ama okula girer girmez, tam bir bok gösterisi oluyor.

Herkesin gözü benim üzerimde gibi görünüyor. Güçlü olduğumu düşünüyorum ama okulun yarısı benden nefret ederken diğer yarısı beni yargıladığında değilim.

"Sürtük."

"Kaltak."

"Fahişe."

Dan'ın bakışlarına rağmen gittiğim her yerde benzer mırıltılar yükseliyor. Eğer o yanımda olmasaydı, bana tamamen saldırırlardı.

"Hey, Danny!" Son sınıflardan biri sesleniyor. "İşin bitince şu sürtüğü uzatır mısın?"

Dan elini yumruk yaparak ona doğru savurdu. Son anda onu geri çekiyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım. Dan'e

"Eve gideceğim," dedim.

Dan, Cambridge'de mühendislik puanı almak için çok çalışıyor. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum. Ve eğer başka biri onu kıskırtırsa olacak olan da tam olarak bu.

Omzumu tutuyor. "Seni zayıf hissetmen için boyun eğdirmelerine izin mi vereceksin?"

"Bunun viral olmasını engelleyemem ya da zamanda geriye gidip bunun olmasını engelleyemem..." Sözümü kesiyorum.

Seçme şansın olduğunu düşünebilirsin ama yok. Bana boyun eğeceksin.

Levi'nin sözleri yıkıcı havai fişekler gibi beynimde patlıyor.

Yüzüm tüm okulun görebileceği kadar netken onun bulanık olması tesadüf değildi.

Böyle bir şey olamaz.

Hayır, olamaz.

Hayır.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken okuldan uçarak çıkıyorum.

LEVI

N *Kimse benim olanla oynamaz ve bunun hakkında konuşmak için yaşar.*

PAZARTESİ SABAHİ GEÇ SAATLERDE, ARABAMA DOĞRU GIDIYORDUM KI AIDEN GELDİ, Xander ve Cole beni engelliyor.

"Şimdi ne oldu?" Akşamdan kalmalığın etkisiyle şakaklarıma masaj yapıyorum.

Hafta sonu aslında tamamen bağımlılıklarla ilgiliydi. Önce maç sırasındaki adrenalinin yüksekliği, ardından alkol ve sigara.

Ronan'la atış savaşında çok ileri gitmiş olabilirim. Benden daha kötü hissediyor olsa iyi olur.

Koç akşamdan kalma suratımı görürse beni öldürür. "Görmedin mi?" Xander soruyor.

Pazartesi günü ne boktan bir gösteri.

Cole, Xander'a, "Onun sosyal medyası yok," diye takılır.

"Siz sik kafalılardan biri bana neler olduğunu anlatacak mı yoksa sabah ilk iş yumruklamaya başlamam mı gerekiyor?" Sigaralarım için arka cebimi yokluyorum.

Görünüşe göre dün son zulamı da yakmışım. Kontrolden çıkan bir başka bağımlılık.

Mükemmel.

"Sakin kalacağına söz ver," diyor Aiden.

Dalgınca başımı sallıyorum. Okulun canı cehenneme deyip uyumaya devam etme havasındayım.

"Burada hiçbir şey yok." Xander telefonunu benim için tutuyor.

Astrid'in iki fotoğrafına bakarken omuzlarım kaskatı kesiliyor. Çıplak değil ama fotoğraflar hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Xander'ın telefonunu aldım ve resimleri inceledim.

Cole emin olmayan bir ses tonuyla, "Photoshop olabilir," diyor.

"Hayır, o benim." Başımı yana eğiyorum, fotoğrafları çekerken nerede durduğunu anlamaya çalışıyorum.

İlk resim soldaki pencerenin dışından çekilmiş gibi görünüyor.

İkinci fotoğraf otoparkın asansörüne yakın bir yerde çekilmiş. Bunu kim yaptıysa bitmiş.

"Söz vermiştin." Aiden omzumu kavıyor ve sertçe bastırıyor. Beni hizada tutmaya mı çalışıyor yoksa sadece çıldırmamı mı engelliyor bilmiyorum.

Bunu öfkeyle yapmayacağım. Hayır. Bu işleri karıştırır. Bu seferki o kadar sakın olacak ki, keşke kızgın olsaydım diyecekler.

"Onu okulda gördün mü?" Ben sordum.

"Bundan hoşlanmayacaksınız, Kaptan." Cole benimle diğer ikisinin arasına baktı. "Danny'yle birlikte geldi ve biliyormuş gibi görünüyordu."

Ayak parmaklarımda patlayan acıyı umursamadan yakındaki bir direğe tekme atıyorum. Tabii ki ortaya çıktı. Astrid kaçan tiplerden değildir.

Bunu yaşamasına izin verdiği için Daniel'ın yüzünü mahvedeceğim. "Ne kadar kötüydü?" Onlara soruyorum.

"Sürtük ve fahişe laflarını bir kenara bırakırsak..." Xander sözünü kesiyor. "Bazıları ona imalı sözler söyledi."

O şerefsizler öldü.

Kimse benim olanı bozamaz ve bunun hakkında konuşmak için yaşayamaz.

"O lanet okula bir ders vereceğiz." Arabama doğru yönelmek üzereydim ki siyah bir BMW gıcırdayarak yanımda durdu.

Daniel öfke dolu bir yüzle ve ellerini yumruk yapmış bir halde dışarı fırlıyor. Astrid'in yolcu koltuğundan çıkmasını bekleyerek yanından geçip gidiyorum.

Gelmediğinde, Cuma gününden beri göğsümde tüneyen ağırlık daha da ağırlaşıyor.

"Nerede o?" Ona sordum.

"Ben de sana bunu sormalıyım, *Kral*," diye hırlıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kazadan sonra psikiyatrist onun kabuğundan çıkması gerektiğini söyledi ve ben de aptalca bir şekilde senin ona bunu sağlayacağına inandım ama bu artık çizgiyi aştı. Sizin için bile, Kaptan."

Bana doğru hamle yapıyor ama Aiden onu omzundan tutup geri çekiyor. "Geri. Kapalı."

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" İnanılmaz bir ses tonuyla soruyorum. "Eğer onun itibarını zedelemek isteseydim, bunu en başında yapardım, şimdi değil."

"O cehennemini yaşadı ve geri döndü. Senin saçmalıklarına da ihtiyacı yok," diye tükürdü Daniel, Aiden ve Xander'a karşı mücadele ederek. "Eğer onun için yeterince erkek olamıyorsan, o zaman onu rahat bırak. Onu bulacağım ve artık onun yanında istenmiyorsun. Beni takımdan çıkarman umurumda değil. Aslında, istifa ediyorum. Benim pozisyonumu alıp kışına sokabilirsin."

Az bir mesafe kalana kadar ona doğru yaklaşıyorum. "Geri dön. Onu bulacağım derken ne demek istiyorsun?"

"İki saat önce okuldan kaçtı ve onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Daniel'la burun buruna gelene kadar Aiden ve Xan'ı yoldan itiyorum. "Nerede lan bu kız?"

"Evini, Ally'nin evini, parkı ve okulun sanat atölyesini kontrol ettim ama onu hiçbir yerde bulamadım."

"Yeterince iyi aramamışsın."

"Sık sık gittiği tek yer orası."

"Unuttuğun yerler olmalı." Sesim yükseliyor ve sinirim de artıyor.

"Eğer kaçmak istiyorsa." Aiden'ın bakışları benden Daniel'a kayıyor.

"Bulunabileceği bir yeri seçmeyecektir."

"Ronan'dan bir parti düzenlemesini iste," diyorum Aiden'a. "Tüm okulun davet edilmesini istiyorum."

Astrid'i bulacağım ve tüm okul benim olanla oynamanın sonuçlarını öğrenecek.

ASTRID

H

Beni kıldığını düşündü, ama parçaları toplamama izin vermemeliydi çünkü beni öldürmeyen şey, daha iyi kaçır.

ALNIMI MEZAR TAŞINA DAYADIM, NEFESİMİ İÇİME ÇEKERKEN

Kir kokusu.

Son bir saattir annemin mezarı başında ağlıyorum ama içimdeki acı nefes alan, yaşayan bir varlık gibi.

Çok canlı.

Çok ağır.

Çok *gerçek*.

"Durdur şunu anne," diye bağıyorum boğuk bir sesle. "Her şeyi durdur, lütfen."

Burada olsaydı, beni daha iyi hissettirecek doğru sözleri söylerdi.

Kırılan tüm parçalarımı toplayacak kadar güçlü olana kadar bana sarılırdı.

Levi'nin ihaneti göğsümde derin, kara bir delik açtı ve aldığım her nefeste daha da büyüyor.

Hepsi benim hatam.

Onun yanında gardımı asla düşürmemeliydim. O kral ve ben sadece oynamaya karar verdiği bir piyonum.

Neden daha fazlası olabileceğine inanacak kadar aptaldım?

"Astrid?"

Arkamdan gelen sesle sırtım sert bir çizgi haline geliyor. Elimin tersiyle gözlerimi silip doğruluyorum. "Baba?"

Bana bakarken kaşları çatılıyor. Elinde kırmızı laleler var.

Annemin favorileri.

Bunu hatırlamasına şaşırdım. Onu mezarlıkta görmek bile beni şaşırttı.

Annem vasiyetinde ölüm yıldönümünde ziyaret edilmemesini istemişti ama ben doğum günlerimde hep buradayım.

Teknik olarak, cenazesinin yıldönümünde gelirim vasiyetine karşı gelmiş olmam.

Annemin öldüğü üç yıl boyunca tek ziyaretçisi bendim. Ya da ben öyle sanıyordum.

Annemin mezar taşına her zaman kırmızı laleler bırakan gizli ziyaretçi babam mı?

"Burada ne yapıyorsun baba?"

Çiçekleri mezar taşına yerleştirip yanıma oturuyor, ütülü Gucci takımının toprakla iyi arkadaş olmayacağını umursamıyor. "Bunu sana benim sormam gerekirdi. Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Okulu hatırlayınca irkildim.

Babam gözlerini hafifçe kısar. "Atlıyor musun? Müdürle konuşmam gerekiyor mu?"

"Hayır." *Düşün Astrid, düşün.* "Sadece annemle konuşmam gerekiyordu. Onu özledim."

Sonunda sesim titriyor ve bunun ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. O gittiğinden beri, hayatım doğru gelmiyor.

Kısa bir an için, Levi ile birlikteyken, tekrar mutlu olabileceğimi düşündüm.

Ama hepsi lanet bir şakaydı. Bütün bunları beni manipüle edebilmek için yaptı.

Babam elini omzuma koydu. "Asla Jasmine olamayacağımı biliyorum ama konuşmak istersen..."

Sanki cümleyi nasıl bitireceğini bilemiyormuş gibi sözünü kesiyor.

Gözyaşlarımla burnumu çekiyorum. "Neden... neden şüphelileri teşhis etmeme karşısınız?"

Bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki Şerif Yardımcısı Vans size söylememesi gereken şeyler söylüyor."

"Komiserle konuştuğumu duydum. Geçmişte olanları tekrar yaşamamı istemediğinizi söylediniz. Neden?"

"Kulak misafiri olmak da öyle," diyor hafif bir eğlenceyle. "Teknik olarak, dışarı çıkarken seni duyarsam bu gizlice dinlemek sayılmaz." "Gizlice çıkarken demek istiyorsun."

Yakalandım. Biraz gülümsedim.

"Anlambilim, baba." O da gülümsüyor.

Babamın kameraların önüne koyduğu gibi değil, gerçekten gülümsediğinde ne kadar genç ve kaygısız görüldüğünü unutmuşum.

Yedi yaşımdan beri onu böyle gülümserken görmemiştim. "Adaleti bulmamı istemiyor musun?" diye sordum.

"Adalet bu davada önemsizdir."

"Ama neden baba? Annemin dosyasını çok çabuk kapattın, sanki hiç olmamış gibi. O hiç var olmamış gibi davranmak istiyor olabilirsin ama vardı."

"Bunu biliyorum." Çenesinde bir kas sıkıştı.

"O zaman neden soruşturmayı kapattın? Neden baba? Neden?"

"Diğer kişi öldü. Davayı açık tutmaya gerek yoktu." Boğazım düğümlendi. "Başka biri mi öldü?"

"Evet." Ayağa kalkıyor. "O zaman bırak." "Ama -"

"Sizden bir iyilik istiyormuşum gibi kabul edin ve konuyu kapatın."

Annemin kazasından sonra her yerde makale aradım ama babamın PR ekibi o kadar güçlü ki tüm makaleler silindi. Sonra beni kızı olarak kamuoyuna duyurdu. Yazılarda annemin bir köpek yüzünden kaza geçirdiğinden bahsediliyordu.

İlk defa biri başka birinden bahsediyor.

Sormak istediğim onca soruya rağmen dudaklarım bir çizgi halinde inceliyor. Babamın benden istediği ilk iyiliği geri çeviremem.

"Tamam."

"Teşekkür ederim." Bana elini uzattı. "Benimle öğle yemeği ye."

"Çalışman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Bu bekleyebilir."

Elini tutuyorum, benimle evin dışında yemek yemek istemesine şaşıyorum.

Babamın okulu falan sorması ilk başta garip geldi. Sonra ikimiz de pepperoni pizza sipariş ettik ve gelecekteki projeleri hakkında konuştuk. Görünüşe göre babam mülteciler için bir okul yapmayı planlıyor ve ben de bundan gurur duyuyorum.

Asistanı arar, ancak ona o günkü tüm randevularını ertelemesini söyler.

Hayatımda ilk kez babama daha yakın hissediyorum, belki de benimle olmaktan o kadar da nefret etmiyordur.

Yemekten s o n r a bana nereye gitmek istediğimi sordu. Annemin doğum günlerimde beni götürdüğü gibi lunaparkı seçiyorum.

Babamın ben oynarken sadece izleyeceğini sanıyordum ama ceketini ve kravatını çıkarıp benimle oynamaya başladı.

Doldurulmuş hayvanları kazanmaya çalışırken çok eğleniyoruz.

Babamın mükemmel bir yelpazesi olduğunu kim bilebilirdi?

Birkaç kişi onu tanıyor ve yaklaşıyor. Sanki insanların beni tanması onun için önemliymiş gibi her zaman önce beni tanıtıyor.

Sadece acil bir çağrı aldığında öğleden sonra beni eve bırakıyor.

İkimiz de evin önünde arabadan inerken babam, "Randevumuzu
ektiğim için özür dilerim," diyor.

Kazandığımız pelüş oyuncakları uzatarak sırtıyorum. "Sağ ol baba.
Çok eğlendim. Şimdi daha hafif hissediyorum."

"Unutma Astrid. Sen bir Clifford'sun ve kimse bizi alt edemez."

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama bugün okuldan nasıl kaçtığımı
hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum.

"Kimse kızıma zarar veremez ve bu yanına kâr kalmaz. Kimi yok etmem
gerektiğini söyle."

"Kimse yok,
baba." "Emin
misin?" Başımı
salladım.

Elimi tutuyor ve bileğime bir şey doluyor. "Mutlu yıllar, Star."

Ben bir şey söyleyemeden arabasına geri dönüyor ve yolun aşağısında
kayboluyor.

Bileğimde zarif bir bilezik bulmak için aşağı bakıyorum. Dövmemdeki
gibi bir güneş, bir ay ve bir yıldız var.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor ama babamın varlığında bir
şekilde kaybolan ağırlık geri geliyor.

İç çekerek eve girdim.

Victoria girişte kaşlarını çatmış ve üzerinde iğrenç desenleri olan bir
elbiseyle durmaktadır.

İçeri girerken onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama zehir dolu sesi
beni yolumda durduruyor. "Ne yaparsan yap, her zaman bir yabancı olarak
kalacaksın."

"O zaman neden kendini bu kadar tehdit altında hissediyorsun?" Ona
soğukkanlılıkla söylüyorum ve yanından geçip gidiyorum.

Odama girdiğimde, doldurulmuş hayvanlarımı dikkatlice masanın
üzerine yerleştiriyorum ve ağırlığımı yatağa verip gözlerimi kapatıyorum.

Birinin omuzlarımı sarsmasıyla uyandım.

"Dan?" Tek gözümü açıyorum.

"Tanrım, Astrid," diye nefes alıyor yanımda otururken. "Bütün gün seni aradım. Kaçtığında bir adamı uyar."

"Özür dilerim. Telefonumun şarjı bitti." Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. "Saat kaç?" "Altı civarı. Sarah arar aramaz geldim. Nereye gittin?"

Her neyse?"

Ona annemi ziyaret ettiğimi ve babamla doğaçlama doğum günü randevumu anlattım.

"Eminim benim hediyem Henry Amca'nınkinden daha iyi olacaktır." Yatağın altına uzandı ve bana bir kutu çörek verdi. "Annemin spesiyalitesi. Ben yardım ettim."

Ona yarı sarılıyorum. "Sen en iyisisin, böcek."

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Çörekleri bölüşerek bana teşekkür edebilirsin." "İyi deneme, ama hayır."

"Cimri."

"Onlar benim."

Gülüyor. "Mutlu yıllar, hergele. Nasıl kutlamak istersin?"

Telefonu çalıyor. Dan susturup kapatıyor ama ekranda 'Kaptan' yazısının yanıp söndüğünü görmeden önce değil.

Kalbim sanki dilimlenmiş gibi acıyor. Ama sonra babamın daha önceki sözlerini hatırlıyorum.

Sen bir Clifford'sun ve kimse bizi aşağı çekemez.

Kendim için üzülmemeliyim, onun üzülmesini sağlamalıyım.

Ona acımı hissettirmeliyim. "Ne istiyor?" Dan'e sordum.

"Unut onu." Küçümseyen bir el fırlatır. "Doğum günü planlarına dönelim. Antrenmanı ve Ronan'ın partisini iptal ettim ve Vikings'i izlemek için tamamen seninim."

Ayağa kalkıyorum, damarlarım kararlılıkla çarpıyor. "Daha iyi bir fikrim var."

LEVI

Y *muharebeyi kazanmış olabilirsiniz, ancak savaş henüz bitmiş değil.*

RONAN'IN SALONUNU ADIMLIYORUM VE BİR ELİMİ

Zaten dağınık olan saçlarımı.

Astrid'i aramak günün teması oldu. Okula gidip ona imalı sözler söyleyen birkaç çocuğu dövdükten sonra.

Arka girişin yakınında yaptım, bu yüzden kanlı eklemler dışında kanıt yok.

İşim bittiğinde, tüm ekibin Astrid'i aramaya yardım etmesini sağladım.

Aiden karşımda oturmuş Cole ile satranç oynuyor ama sanki annemmiş gibi her hareketimi izliyor.

Onu tersledim ve ağzıma bir sigara attım.

Daniel mesaj a t ı p Astrid'i bulduğunu ve onu partiye getireceğini söyledi.

Onu buraya sürüklemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm, kendi isteğiyle geleceğini değil.

Dışarıdan bakıldığında bu durum benim lehime görünüyor ama değil.

Planlarımı bozmak iyi bir şey değil.

Bunu çok iyi biliyorum çünkü Astrid tanıştığımız günden beri onun için yaptığım her planı mahvetti.

Daniel'in mesajından bu yana tam bir saat geçti ama hâlâ gelmediler.

Burnumdan nefes alıyorum ve itirazlarına aldırmadan Xan'dan bir çakmak kapıyorum.

Parti, anlaşmanın Pazartesi günkü bölümüne rağmen tam anlamıyla havaya girmiş durumda.

Hoparlörlerden umurumda olmayan son moda bir pop şarkısı yükseliyor. Herkes çılgın hayvanlar gibi dans ediyor ve öğütüyor.

Ronan önderliğindeki bazı takım oyuncuları şut atıyor. Onları durduracak havada bile değilim. Yarın antrenmanda koçun kışlarına tekme yi basmasına izin vereceğim.

Telefonumu çıkarıp Daniel'i son bir saat içinde yüzüncü kez arıyorum ama telefonu hâlâ kapalı. Küfrediyorum ve sigaramı yakmaya başlıyorum.

Girişte bazı mırıltılar kopuyor. Ronan omzuma dokundu. "Vay anasını, Kaptan."

Dikkatim Ronan, Xander ve diğer çocukların çoğunun aval aval baktığı yöne kayıyor.

Dudaklarım ayrılıyor, neredeyse sigarayı düşürüyordum.

İlk başta onu tanıyamadım ama o koyu yeşil gözlere bir kez bakmak, hayatımı her yönden mahveden kızı tanımam için yeterli oldu.

Dekolte siyah elbisesi kalçalarına kadar uzanıyor, kıvrımlarını sarıyor, dolgun göğüslerini ve teninin soluk tonunu ortaya çıkarıyor. Kahverengi saçları yüzünün iki yanına dökölüyor. Kırmızı ruj, üst dudağındaki gözyaşı damlasını ortaya çıkarıyor ve olağanüstü soluk teniyle tezat oluşturuyor.

Kulüpteki bir partiye katılacakmış gibi kırmızı topuklu ayakkabılar giyiyor.

Onu bir yere kaçırmak istiyorum, böylece kimse ona benim baktığım gibi bakamayacak.

Yap.

Takım arkadaşlarımı kör etmek istiyorum ki benim gibi onun parladığını görmesinler.

Belki de haklıdır. Ben lanet bir mağara adamıyım. "Bu çok ateşli," diye mırıldandı Xander.

"K e s i n l i k l e ," diyor Ronan. "Bütün bu güzellikleri nerede saklıyordu?"

"Hey, şerefsizler." İkisine de ters ters baktım. "Ellerini çek. Gözlerini çek. Gidin başkasına bakın."

"Belki sen de yapmalısın." Ronan başını öne eğiyor. "O çoktan alındı, Kaptan."

Astrid girişin yakınında durur ve a r k a s ı n a bir bakış atar. Daniel göz kırptırıyor ve ilerliyor.

Yanında başka biri durup dirseğini uzattığında gülümsüyor. Onu alıyor ve sırtı sanki bir film yıldızıymış gibi genişliyor.

Kırmızı görüyorum.

Kesinlikle kırmızı.

Zachariah.

Sanki tüm dünyanın görmesi için bir ilişki ilan ediyormuş gibi o piçi okul partisine getirdi.

"Aha. Olgun tiplerden hoşlanıyor." Xander beni dürttü. "Bu konuda ne yapacaksın, Yüzbaşı?"

İlerlemeye başlıyorum ama güçlü bir kol beni geri tutuyor. Aiden.

Onu i t m e y e çalışıyorum ama Cole diğer kolumu da çekerek ona katılıyor.

"Bırak gideyim."

"Evet, bırak gitsin." Xan Noel'i kutlayan bir çocuk gibi zıplar. "Yüzbaşı kazanacak."

Ronan, Xan'ın elini sıkarak, "Danny'nin kardeşinin yapacağından yüz eminim," dedi.

"Kalabalık bir yerde kavga çıkarmayacaksın," diye bağırtıyor Aiden müziğin üzerine. "Babam öğrenecek."

"Babanı sikeyim." Sıcak, kırmızı öfke beni içimden kavrayıp damarlarımdan fışkırırken ona karşı mücadele ediyorum.

Zachariah kim olduğunu sanıyor da ona dokunuyor?

Zaten benim olan bir şeye dokunmaya nasıl cüret eder?

Ne cüretle ona izin verir?

Astrid onun söylediği bir şeye gülüyor. Tüm renkler derin, karanlık bir uçurumda boğulana kadar görüşüm kararıyor.

"Çok acıtıyor, değil mi?" Daniel mermer tezgâha yaslanmış, kötü niyetle sırıtıyor.

"Dostum," diye uyarıyor Cole onu. "Kes şunu."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Diye bağırdım. "O pislikle gelmesine nasıl izin verirsin?"

"O pislik benim kardeşim ve bildiğim kadarıyla kızın pornografik resimlerini tüm okulun görmesi için yayınlamadı."

"Bunu ben yapmadım!" Cole ve Aiden'a karşı boşuna mücadele ediyorum. "Fark etmez." Bir saniye içinde yüzümdeydi. "Sen de durdurmadın

Yani sen de aynı derecede suçlusun. Oh, ve Kaptan, onu kaybettiğinize pişman olacaksınız." Ronan'ın hafif bir itişinden sonra uzaklaşır.

"Onu kaybetmek," diye tekrarlıyorum acı bir kahkaha atarak.

Onu kaybettiğimi söyledi. Siktir et onu.

Astrid'in artık benim olmadığını düşünen herkesi sikeyim.

Bakışlarım yakında ölecek olan piçin ona içki ikram ettiği yere kayıyor.

Görkemli girişini yapmış olmasına rağmen, diğer çocuklardan bazıları hala arkasından mırıldanıyor. Sik kafalının söylediklerine gülerken onları fark etmiyormuş gibi davranıyor, ama ben onun tüm söylediklerini tanıyorum.

Üst dudağının seğirmesi. Bardağı daha sıkı tutuşunu.

Prenses beni aştığını düşünüyor olabilir ama daha başlamadık bile.

Aiden'a içindeki tüm öfkeyi bastıran sakın bir ses tonuyla, "Bırak beni," diyorum.

"Sorun çıkarmayacak mısın?" diye soruyor kuşkulu bir sesle.

"Hayır. Bunu sakın bir şekilde yapacağım." İçimde kopan fırtınayı dindirmek için nefes alıp veriyorum.

Gecenin sonunda, okuldaki herkes yerini bilecek.

Astrid de dahil.

ASTRID

Y *Zamanımız doldu. Ben artık senin deneğın değilim.*

İNSAN GÜZEL BİR ELBİSE VE TOPUKLU AYAKKABI GIYMENİN
imajımla ilgili algımı değiştireceğini düşündüm.

Olmuyor. En azından benim istediğim kadar değil.

Buraya gelmeye karar verdiğimde, herkesin beni güçlü görmesini istedim. Bugün benim doğum günüm ve bu günü sevmiyorum bile ama kimse bana bu sabah yaptığım gibi kaçıp saklanmam için zorbalık yapamayacak.

Ben eğilmek için doğmadım.

Zach yanımda kalıyor ve Dan de ara sıra bize katılıyor. Onlar yanımdayken bile, insanlarla dolu bir odada çıplak dolaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sulandırılmış içkimden bir yudum alırken ensem kaşınıyor.

Dan verdi. Beni izlediğini biliyorum.

İçeri girerken Levi'ye bir an gözüm ilişti ama ona doğru bakmayı reddettim.

Eğer yaparsam, bu görüntüyü sürdürebileceğimi sanmıyorum. Güçlü rolümü sürdürebileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp uzun bir nefes alıyorum. Levi King'in bu geceyi benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Bana her dokunduğunda boyun eğen Astrid değilim ben. Bu sefer onu herkesin önünde tersleyeceğim.

Zach ve ben gelecek hafta katılacağı bir konferans hakkında konuşurken aramıza bir boğa girdi.

Jerry Huntington. Yargıcın oğlu, Levi'in dövüştüğü kişi.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor, çoktan sarhoş olmuş ve parti daha yeni başlamış. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Buradaki herkesin istediği ama sormaya korktuğu şeyin aynısı." Dudaklarını yalıyor ve bana doğru dönüyor. "Kukun, bebeğim."

Zach ileri atıldı ama ben ondan önce davrandım.

Yumruğumu Jerry'nin suratına öyle sert indiriyorum ki eklemlerimde acı patlıyor.

Başını sallayarak geri çekiliyor ve ben de ona tekrar yumruk atıyorum.

"Benimle bir daha bu şekilde konuşursan yüzünü mahvederim."

Hırlıyor ve bana saldırıyor. İnsanlar nefes nefese etrafımızda toplanıyor. Yerimi koruyorum, ona aklımın bir parçasını vermeye hazırım.

Daniel omzunu Jerry'ye çarparak onu yere iter. Xander ve futbol takımından başka bir oyuncu, Jerry küfürler savururken onu dışarı sürükler.

Çenemi kaldırıyorum ve ona parmağımı çeviriyorum. "Bu çok kötüydü." Zach bir kaşını kaldırıyor.

Adrenalin damarlarımda bir uyuşturucu dozu gibi kabarıyor. "Birkaç kişiyi daha yumruklamak istiyorum."

Gülüyor ve bana elini uzatıyor. "Onun yerine dansa ne dersin?"

Imagine Dragons'tan *Whatever it Takes* çalmaya başlıyor ve elini tutarak ayağa fırlıyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve gülüşüp kıkırdayarak dans pistinde şakalaşıyoruz.

Zach beni etrafında döndürüyor ve tekrar kollarına alıyor.

"Herkes sana mı bakıyor?" diye soruyor daha yavaş bir tempo benimsediğimizde.

"Sadece okulun alay konusu olduğumda." Ses tonumdaki acıyı gizlemeye çalışıyorum.

"Çok şey kaçırıyorlar." Nefesi kulağımı gıdıklıyor ve benden kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Biliyorsun..." diye başladı. "Sana hep aşık olmuşumdur, Astrid Clifford."

"Sen mi yaptın?"

"Uh-huh. Geri adım attım çünkü Danny en iyi arkadaşına zarar verseydim suratımı dağıtırdı."

Tamam. Vay canına. Bunu hiç bilmiyordum. Belki de Levi haklıydı.

"Bu senin yeni fetihin mi, sürtük?" Chloe tısladı ve omzunu benim omzuma dayadı.

Jerry'ye yaptığım gibi ona da yumruk atmak üzereydim ki müzik aniden durdu. Herkes dans etmeyi bırakır ve sohbet başlar. Birisi müziği tekrar açması için bağırır.

Sonra sanki biri düğmeye basmış gibi mırıltılar kesilir ve kalabalık Levi ile dört atlısına yol açmak için dağılır.

Takımın formasını giyiyor ve sanki odanın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi ortada duruyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, onun yörüngesine girmeyi reddediyorum.

Daniel yanımda durmak için Xander ve Ronan'ın yanından ayrılıyor. Sert bakışları kaptanının üzerine düşüyor. Uzun zamandır idolü olan kaptana.

Gelmiş geçmiş en sadık arkadaş.

Chloe bir Noel ağacı görmüş gibi Levi'ye ışıltılı gülümsüyor. Dans partnerini sanki hiç var olmamış gibi itiyor.

"King, ben -"

"Eğer birine sürtük diyeceksen, kendinden başla." Levi karanlık, sakın gözlerle ona bakıyor. "Bacaklarını takımın yarısı için açtın."

ve diğerk yarısı için yuttum."

Seyircilerden Oooh'lar ve Aaah'lar yükseliyor. Herkes sanki gecenin eğlencesi bizmişiz gibi etrafımızda toplanıyor.

Chloe'nin yüzü kızarıyor. Ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Levi'nin bakışları Chloe'nin yanına gelen Nicole'ün üzerinde yoğunlaşıyor. "Eğer söyleyecek bir sürtük lafın varsa, dizlerinin üzerinde nasıl yalvardığınla başlamak isteyebilirsin."

"Bu doğru değil." Nicole önce ona, sonra da sanki sözleri o söylemiş gibi Dan'e bakar.

"Ders dışı aktivitelerinizi kanıtlamak için görüntü ister misiniz?" Levi başını yana eğiyor.

Bakışları Levi ve Dan arasında gidip gelirken Nicole'ün yüzü saf bir panikle çarpılır.

Yanaklarım öfkeyle alev alev yanıyor. Levi hayatımı mahvetmek için yola çıktıktan sonra bunu yapamaz.

Sanki özel birini arıyormuş gibi etrafına bakıyor, ama öyle değil. Sadece mümkün olduğunca çok çocukla göz teması kuruyor.

Herkes -kelimenin tam anlamıyla herkes- bakışlarıyla karşılaştığında ya kaçıyor ya da sınıyor.

"Bizi onurlandırmak istediğı başka bir sürtük yorumu olan var mı?" diye sorarak soğukkanlılığını koruyor.

Ama o sahte havalılığı biliyorum.

Bu, daha sonra onları yok edebilmek için herkesi kendine çekmek için kullandığı bir şey.

En iyi savaşlar sakın bir şekilde kazanılır, şiddetli bir fırtına ile değil.

Aiden, Xander, Cole ve Ronan onun generalleri gibiler. Hepsi de asker gibi herkese dik dik bakıyor.

Sadece birkaç kelimeyle bütün bir partinin kendilerine boyun eğmesini sağlayabilmeleri korkutucu.

"Evet." Biri birasını kaldırıyor ve kalabalığı yararak Levi'ye doğru ilerliyor.

Christopher Vans.

Önümde duruyor ve yere tükürüyor. Tek koklayabildiğim alkol. Kan çanağına dönmüş gözlerini siyah halkalar çevreliyor.

"Becerdiğin yeni sürtük bu mu King? Bana pek bir şey gibi görünmedi."

Dan ileri atılıyor ama onu geri çekiyorum. Bu pisliği y e r e serecek biri varsa o da benim.

"Ben kimsenin fahişesi değilim,"

diye homurdandım. "Seni

duymadım." Gülüyor.

"İşin bitti mi?" Levi'nin yüzü soğukkanlılığını koruyor ama çenesinde bir kas kıpırdıyor.

"Ne?" Christopher ayaklarının üzerinde sallanıyor ve göğsüne bir şişe bira vuruyor. "Bana da mı sürtük diyeceksin?"

"En azından bunlar işe yarıyor. Sen değilsin." Levi, Christopher'dan birkaç santim daha uzun olana kadar doğruldu. "O kadar başarısızsın ki artık birinci sınıf öğrencileri bile takımdaki yerini alabilir."

Çocukların nefesi kesildi.

Benim gibi herkes Levi ve Christopher'ın yıllardır ne kadar yakın olduklarını biliyor.

Ancak yılın başından beri ayrı kaldıkları doğru olmalı.

Christopher Levi'ye bir yumruk savurur ama Levi geri adım atar ve sarhoş çocuk kendi ayağına takılıp yüz üstü düşer.

Herkes gülüyor ve bazıları fotoğraf çekerek bir sonraki karmaşayı kaydediyor.

"Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?" Levi, herkesin konuşmayı ve nefes almayı bırakmasına yetecek kadar yüksek sesle soruyor.

Bileğimi tutuyor ve ben itiraz edemedim, elini belime sıkıca sararak beni yanına çekiyor. Alnıma, sonra yanağıma ve ağzıma uzun, sahiplenici bir öpücük konduruyor.

Etrafımızda mırıltılar kopuyor ama ben onun gözlerindeki ışıltıya o kadar kapılmışım ki başka kimseyi fark edemiyorum.

O siyahlık var ama aynı zamanda onda daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık da var.

Kalçamı son bir kez daha sıktıktan sonra herkesin karşısına geçti. "Astrid benim korumam altında. Ona bulaşırsanız benimle kişisel bir sorun yaşarsınız. Seni öyle bir gömerim ki, ölmek için dua edersin."

Başlarını sallamaya başlarlar ama Levi onlara aldırış etmez.

Kral kararnamesini yayınlamıştır ve tebaanın itaat etmekten başka seçeneği yoktur.

Bir elini bacaklarımın altına koyuyor ve beni kollarında gelin gibi taşıyor.

Bağırıyorum, sonra mücadele etmeye çalışıyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" "Seni kaçırıyorum prenses."

ASTRID

S *Seni yaşamak, sana karışmak olmamalı.*

BİRİ SENİ KAÇIRDIĞINDA NE YAPMAN GEREKİYOR?

Tekme ve pençe? Kontrol et.

Vur ve çığlık at? Ayrıca, bak.

Çığlık atmayı ve yolda her adımda ona vurmayı bırakmadığımda, Levi beni arabasının yolcu koltuğuna itiyor ve torpido gözünden bir parça ip çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Çılgınca bakışlarım onunla ip arasında gidip geliyor. Arabasında neden halat var ki?

"Sakin olacak mısın?"

"Bırak beni, seni pislik, bırak beni -"

İki kolumu da arkamdan çekip vücudunu ön tarafıma doğru bastırduğunda sözümü kesiyorum.

Güçlü kokusu burun deliklerimi doldurduğunda nefesim kesiliyor. Sert göğsü göğüslerimi düzleştiriyor, beni sıcacık yapıyor.

Bu sıcaklığı hissetmeyeli sadece üç gün oldu. Üç cılız gün, ama sonsuzluk gibi geldi.

Ben onun varlığıyla dikkatimi dağıtırken, Levi ipi bileklerime dolayarak onları arkamda sabitliyor. Sonra emniyet kemerini göğsüme asıyor, böylece hareket edemiyorum.

Yaptığı işi inceliyormuş gibi geri çekiliyor ve burnuma iki kez vuruyor. "İyi bir prenses ol."

"Siktir git, Kral."

Gözleri hafifçe kısılıyor ama kapıyı sertçe kapatıyor ve ben sığıyorum. Yanlara doğru kıpırdanıp kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama o çoktan koltuğuna oturmuş, kilitleri kendi tarafından sabitliyor.

Arabanın motoru canlanıyor ve sokaklarda uçuyoruz.

Bileklerimi büküyorum, ama bu sadece iplerin etimde daha da derinleşmesine neden oluyor. "Adam kaçırmak bir suçtur, biliyorsun."

"Daha az umursayamazdım."

Hem hayal kırıklığı hem de öfkeyle inliyorum. "Ne olmuş yani? Kötü adam gibi davranıp beni siyah atına bindirerek kaçırabileceğini ve benim de seni affetmekten başka çarem kalmayacağını mı sanıyorsun? Teşekkür olarak bir öpücük de mi bekliyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Ben bu şekilde düşünmemiştim ama bu da işe yarayabilir."

"Ugh. Senden nefret ediyorum."

"O pisliği getirerek bunu kanıtladın." Çenesinde bir kas sıkıştı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Bana ne yapacağımı söylemeye hakkınız yok. Ben senin tebaandan biri değilim ve asla olmayacağım."

Bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Yerini öğreneceksin. Eninde sonunda."

"Beni ne kadar tutacaksın? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir ay mı?" Alay ediyorum. "Kaçar kaçmaz, tahmin et kime geri döneceğim? İşte bir ipucu. Adı Z ile başlıyor."

Frene o kadar sert bastı ki neredeyse devriliyordum ve kafamı ön cama çarpıyordum.

Alanım onun vücudu ve yüzüme tehdit soluyan yüzü tarafından dolduruldu.

Çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutarak beni doğrudan o solgun gözlere bakmaya zorluyor.

Bu anda çok fazla samimiyet var; duvarlar yıkılıyor ve diğerleri yukarı çekiliyor.

Sadece bu duvarların onun mu yoksa benim mi olduğunu bilmiyorum.

"İstedğin kadar üzgün ve kızgın olabilirsin, ama bir daha yanıma başka bir erkek getirme."

"Yoksa ne olur?"

"Onları bitireceğim. Her birini." Dudaklarım aralandı. "Sen... sen yapmazsın."

"Dene. Beni." Nefesi tenimi gıdıklıyor ve karanlık, sıcak kelimelerle mırıldanmadan önce kulağımın kabuğunu yalamak için dilini dışarı çıkarıyor. "Beni denemen için sana meydan okuyorum prenses."

Böyle bir şey yapmayacağını düşünmek istiyorum ama çok çılgın olabiliyor. Ne kadar anormal olduğunu defalarca kanıtladı.

Onu durdurmasaydım, haftalar önce Jerry ile ne kadar ileri giderdi bilmiyorum.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?" Dudakları ağzımın köşesinde geziniyor ve nefesim kesik kesik soluklara dönüşüyor. "Peki sen de iyi bir prenses olup her şeyi berbat etmeyi bırakmaya ne dersin?"

Ona küfretmek ve bağırmak istiyorum. Ona hayatımı mahveden kişinin kendisi olduğunu söylemek istiyorum ama öfkeme güvenemiyorum. Sadece bana geri tepecek bir şey söyleyecekmişim gibi hissediyorum. Ayrıca, çok yakınımnda, konsantre olmam imkansız.

Arabayı tekrar çalıştırdı ve ben onun varlığını görmezden gelmeye karar verdim. Eğer kelimeler işe yaramadıysa, o zaman sessiz muamele yapmak zorunda kalacağım.

Arabanın camından dudaklarımı büzerek bakıyorum. Çok geçmeden şehrin gürültülü hayatı ve parlak ışıkları kayboluyor ve yol ıssızlaşıyor.

Buluşmaya giden yol.

Önünde durmadan önce bile yolu tanıyorum.

Levi kendi tarafındaki kapıdan çıkıp benimkini açıyor. Ters yöne bakıyorum.

Çenemi tutuyor, ona bakmamı sağlamaya çalışıyor ama ben görüşümü yan tarafta tutuyorum.

"Nasıl isterseniz, prenses." Sözleri henüz bitmemişti ki beni yolcu koltuğundan çekip kollarında taşıdı - bileklerim arkamdan bağlıydı.

Göğüslerim onun göğsüne sürtünerek çıldırtıcı bir sürtünme yaratıyor. Çıplak kalçalarımaya değen güçlü kolu içimi ürpertiyor.

Olmaz. Oraya gitmeyeceğim.

Ev karanlık, ama içeri girer girmez beyaz, otomatik bir ışık yanıyor.

Levi beni merdivenlerden yukarı ve iki koridordan aşağı taşıyor, yüzü buz gibi. Hem vücudumda yarattığı hisler yüzünden hem de hoşnutsuzluğumu bilmesini istediğim için sertçe nefes alıyorum.

Ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Ben ikincisine oynuyorum.

Büyük bir yatağı ve bembeyaz çarşafı olan orta büyüklükte bir yatak odasına açılan kapıyı sallıyor. Küçük bir masa ve bir dolap var, hepsi bu.

Levi beni yatağa atıyor ve ben de boğazım düğümlenerek diğer uca doğru sürünüyorum.

Daha önceki tüm cesaretim şimdi tamamen yok oldu. Burada yapayalnızız. Bunu fark ettiğimde kürek kemiklerim birbirine çarpıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cevap vermiyor.

Bunun yerine ceketini çıkarıp masanın üzerine atıyor ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırıyor. "Şimdi de benimle mi konuşuyorsun?"

"Bırak beni, Levi." Yatak başlığıyla birleşiyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, boşluğumu dolduruyor.

"Sen de bana adımla hitap ediyorsun." Sesi sakindi. Fazla sakın. Korkutucu. "Bu bir ilerleme."

"Bu da senin oyunlarından biri mi? Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Sesimdeki titremeden nefret ediyorum. Bu sadece onun planının ne kadar işe yaradığını kanıtlıyor. "Devam et. Senden sonsuza dek nefret etmemi sağla."

"Zaten bilmiyor musun?" Siyah, anlaşılmaz gözleriyle bana doğru sürünürken yatak eğiliyor.

"İstiyorum." Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımla savaşıyorum. "İstiyorsun, ha?"

"Beni savunduğun için sana geri döneceğimi mi sandın? Flaş haber, King. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim. En başta senin sebep olduğun şeyden kurtarılmaya ihtiyacım yok."

İki bacağımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Bağlı ellerimin üzerine düşüp öne doğru kaydığımda inliyorum.

Bacaklarım onun güçlü kalçalarının her iki yanında açılıyor ve elbisem iç çamaşırım dışarı çıkana kadar toplanıyor.

İki kalçamı da acımasız, güçlü elleriyle kavırıyor, ta ki ben yarı kucağına oturana kadar.

"Fotoğrafları ben çekmedim," diyor yüzünde sahte bir sakinlikle.

Öfke ve utanç dalgalar halinde üzerimden yuvarlanırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bana yalan söyleme. En azından bunu hak ediyorum."

"Sana asla yalan söylemedim prenses. Eğer bir şey yaparsam, bunu kabul ederim."

"Evet, tabii. O zaman neden yüzün ve hatta lanet araban bulanıklaştırıldı?" "Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim ve bunu kim yaptıysa cezasını çekecek."

Ağzından çıkan her kelime o kadar emin ve kendinden emin ki kendimden şüphe etmeye başlıyorum.

Ama hissetmemi istediği şey bu değil mi?

Onun amacı beni akılsız bir varlığa dönüştürmek değil mi?

Bir eli kalçamda kalırken, parmakları belimin çukuruna doğru yılan gibi kıvrılıyor. Dokunuşundaki duygusallık karşısında kekeleyerek nefes alıyorum.

Savaşabilirim, ama sonra ne olacak? Beni tam olarak istediği yere geri götüreceksin.

Ve belki de, sadece belki de savaşmaktan yoruldum.

"Siz de ödeyeceksiniz prenses." Sesi ölümcülleşiyor, gözleri de öyle. "Ne için?"

"Sana ondan uzak durmanı söylediğim halde o pisliği getirdiğin için. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun, hmm?"

Becerikli parmakları elbisemin fermuarına doğru bir yol açıp yavaşça aşağı çekerken yutkunuyorum.

"Belki de benim olmadığınızı kanıtlamaya çalışıyordunuz?" Elbisemi tek bir çekişle omuzlarımdan aşağı indiriyor.

Göğüslerim gömme sütyenden kurtulunca nefesim kesiliyor. İlk tepkim onları saklamak oldu ama bağlı ellerimle bunu yapmam imkânsızdı.

Levi'nin siyah bakışları hepsini içine çekerken vahşileşiyor. Beni yiyip bitirmek ve geride hiçbir şey bırakmamak ister gibi bakıyor. İçimden bir ihtiyaç dalgası geçiyor ve meme uçlarım onun dikkatini çekmek için yalvarırcasına geriliyor ve büzülüyor.

Bana ne zaman böyle baksa tüylerimin diken diken olması delilik.

Levi ve ben her zaman, başka hiç kimseyle hissetmediğim bu garip, çılgın bağlantıyı paylaştık.

Bir

itme.

Bir

çekme

.

Bir güç akımı.

Başparmağı zonklayan bir meme ucunu buluyor ve aşağı yukarı oynatıyor. Solgun gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluşuyor. Benimle alay ediyor, beni cezalandırıyor ve bu konuda bir şeyler yapmam için bana meydan okuyor.

Saldırıya karşı alt dudağımı ısırırken bacaklarımın arasından minik zevk kıvılcımları fırlıyor.

Ağzı diğer meme ucuma dolanıyor ve ısıyor. Sertçe. Sıcak ağzından göğüslerime doğru bir elektrik zaplaması başlıyor ve merkezimde toplanıyor.

"L-Levi... lütfen..."

"Lütfen ne?" Göğsümün derisine karşı konuşuyor, nefesi tenimi ısıtıyor. "Durmak mı yoksa devam etmek mi?"

Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum.

Başım dönüyor ve bacaklarım onun kalçalarının etrafında su birikintilerine dönüşüyor. Kelimelerle cevap veremediğim için bedenim devreye giriyor ve göğüslerimi parmaklarına ve ağzına bastırarak sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

Hassas etime karşı konuşuyor. "Bu sıkı pembe meme uçlarını daha sert emmemi ister misin prenses?"

Gözlerim zapt edilemez bir şehvetle düşerken küçük, muhtaç bir ses beni terk ediyor.

"Onları yumuşatmamı ve zevkle acı çektirmemi ister misin?" Oh.

Tanrım.

Onun edepsiz sözleri her zaman benim felaketim olmuştur. Biraz başımı salladım, onu ittim.

"O kadar hızlı değil." Küçümseyerek gülümsüyor ve bana bakıyor. "Bu gece neyi kanıtlamaya çalışıyordun?"

"Bana sahip olmadığınızı!" Bağırıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Sana sahip değilim, ha?" Gülümsemesi kayboluyor ve o korkunç sakın yüzüne geri dönüyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Canımı yakıyorsun," diye ısırıyorum içimden aynı anda fışkıran zevk, acı ve öfkenin acı verici karışımına karşı. "Tek yaptığın beni incitmek. Sen zehirlisin Levi ve satranç tahtandaki bir taş gibi manipüle edilmeye devam etmeyeceğim."

Ağzını çekiyor ama başparmağı diğer göğsümde ileri geri oynamaya devam ediyor.

"Tek yaptığım seni incitmek," diye tekrarlıyor, sanki sözcükler üzerinde düşünüyormuş gibi. Ancak bu sefer, her zamanki alaycı tavrı yok. Olsa olsa, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyor.

Aiden'ın geçen sefer bana söylediklerini hatırlıyorum ve söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Az önceki tüm öfke, Levi'nin bakışlarındaki kaybolmuş ifadeyle yok olup gidiyor. Sanki bir şey yapmak istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyor.

Ve yanlış bir şey söylemiş olabilirim.

"Hayır. Bekle." Onu kaybetmek istemediğim için bacaklarımı beline daha sıkı sarıyorum. "Öyle demek istemedim."

Başını yana eğiyor. "Ne demek istemedin?" "Tek yaptığın beni incitmek. Sen... beni de mutlu ediyorsun."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Bu beni deli ediyor, ama evet, ediyorsun. Aklımı başımdan alıyorsun ve seninleyken kendimi özgür hissediyorum. Ve sanırım bundan nefret ediyorum. Beni bu kadar savunmasız hissettirmenden nefret ediyorum. Beni hiç kimsenin yapamadığı kadar kolay incitebilmenden nefret ediyorum."

İşte, söyledim.

En derin, en karanlık korkularım açığa çıktı.

İtirafımdan sonra sesli bir şekilde yutkunuyorum ve kirpiklerimin arasından Levi'ye bakıyorum. Eli enseme dolanmadan ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce zar zor bir bakış atabiliyorum.

Beni içine çekerken boğuk bir inilti kaçıyor. Benim cevabım da onunki kadar şiddetli oldu.

Öpücükte ve hayvani tutkunun altında gizlenen kelimelerde kayboluyorum.

Benim duymam için yüksek sesle söylemesine gerek yok. Onu da savunmasız bırakıyorum.

Benim aksime, o bundan zevk alıyor ve bunu bir zayıflık yerine bir güç haline getiriyor.

Önünde sadece siyah iç çamaşırlarımla yatana kadar elbisemi bacaklarımdan aşağıya doğru çekiyor.

O bana dokundukça tenimde karıncalanmalar oluşuyor. Ciğerlerim onun kokusuyla doluyor. Solgun gözleri boynumdan aşağı bir yol çiziyor. Dili kulağımdan köprücük kemiğime, oradan da göğüslerimin vadisine doğru ilerledikçe.

"Oh, Tanrım... Levi..."

"Bu sefer bana meydan okumayacak mısın?" diye kulağıma fısıldıyor.

Giysilerimden geriye kalan tek parçayı aşağıya indirmek için bir yol izlerken eline karşı koyuyorum. O hâlâ tamamen giyinikken ben önünde çıplak uzanıyorum.

"Meydan okuma mı istiyorsun?" Nefes alıyorum.

"Bana meydan okumanı seviyorum prenses." Kulağımın kabuğunu yalıyor ve ereksiyonunu kalçamın yumuşak etine doğru itiyor. "Bu benim sikimi çok sertleştiriyor."

"Bağlarımı çöz," diye nefes alıyorum, sesimdeki titremeye savaşıyor. Başını sallıyor.

"O zaman size nasıl meydan okuyabilirim?"

"Sadece varlığınız bile yeterli bir meydan okuma." Sadist bir sırıtış dudaklarını eğiyor. "Bağlı olmanı seviyorum prenses. Merhametimde olmanı seviyorum. Benim olmanı seviyorum."

Parmakları kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, tehdit ediyor ama dokunmuyordu. Her türlü sürtünmeye ihtiyaç duyduğum için kendimi yataktan yukarı itmiş olabilirim. Kahretsin, bu noktada onun kalçasını kuru kuru becermeye hazırım.

"Sana dokunmamı ister misin?" Yavaşça başımı sallıyorum.

Eli boğazımı sarıyor, hafifçe sıkıyor. "Ve bunu yaptığımda, benim için geleceksin, diğer tüm lanet isimleri unutana kadar adımı haykıracaksın. Benim iyi küçük prensesim olacaksın, değil mi?"

Sırılsıklam kıvrımlarıma dokunurken alt dudağımın kenarını ısıyorum.

Levi avıyla oynayan bir avcı. Sırf daha sonra beni daha sert bir şekilde yiyip bitirebilmek için beni kendime getiriyor.

"Cevap ver bana," diye hırlıyor boğazıma doğru.

"Neden beni itmeyi seviyorsun, Levi?" Başımı yana eğerek sessizce boynuma daha iyi erişmesini sağlıyorum. "Neden bunun gerçek olup olmadığını anlayana kadar benimle oynamayı seviyorsun?"

"Çünkü ben hiçbir şeyi yarım yapmam. Her şeyi alırım prenses."

"Her şeyi mi?"

"Gözyaşlarınız. Gülüşleriniz. Acılarınız. Sevincin." Dilini alt dudağımda gezdiriyor, sonra ısırtıyor. "Sunduğun her şey benimdir."

Gömleğini çekip açabilmek için beni serbest bırakıyor ve birkaç düğmenin etrafımızda uçuşmasına neden oluyor.

Göğsünün sert çıkıntıları ve kaslarının her hareketinde nasıl esnediği karşısında ağzım kuruyor.

O kadar muhteşem ki, bu haksızlık.

Aldığım her nefeste bedenim onu arzuluyor. Kelimelerin tarif edemeyeceği şekilde ona ayarlıyım.

Kemerini çözdü ve pantolonunu ve boxer külotunu tek seferde indirdi.
Git.

Taş gibi sert siki bana doğru bakınca gözlerim doluyor.

Onu tam olarak inceleyemedim, vücudu benimkini kaplıyor. Tüm sert çıkıntıları Yumuşak kıvrımlarıma bir mengene gibi yapıştı.

Sanki bu hep olması gereken bir şeymiş gibi.

Yan masaya uzanıp bir prezervatif çıkarıyor ve dişleriyle yırtıyor.

Onu tüm çıplak ihtişamıyla, bir Tanrı gibi üzerimde gezinirken izlerken nefesim kesiliyor.

Bir seks tanrısı.

İlk seferimle ilgili hep bazı hayallerim vardı ama bunun Levi ile olacağını hiç düşünmemiştim.

Ve şimdi, başka bir şekilde olamazdı.

Aleti girişime gelene kadar beni kalçalarımın çekerken nefesim kesiliyor.

"Artık tamamen benim olma zamanın geldi prenses."

Uzun ve acımasız bir hamleyle içime giriyor. Müdahaleci hisle çılgık atıyorum, gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Oh Tanrım. Bu acıttı.

Gözlerimi kapatıyorum, gerilerek açılma hissine alışmaya çalışıyorum. O kadar büyük ki nefes almak bile zor.

"Siktir. Sen bakire misin?" Durdu, şaşkınlık, acı ve huşu karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Öyleydi," diye şaka yapmaya çalışıyorum, acıya karşı dudağımı ısıyorum. "Hareket edebiliyor musun?"

Dudakları dudaklarımı buluyor ve bir an için öpücüğün içinde kayboluyorum. Ağzı benimkini yutarken yavaş ve sabit hareket etmeye başlıyor.

Eli klitorisimi okşamak için aramıza uzanıyor.

Acı yok olur ve ardında bambaşka bir şey bırakır. Onun doluluğu.

Sadece onun içimi doldurduğunu hissedebiliyorum

ve bu çok samimi. Çok erotik.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde hızını artırırken dudaklarımdan yumuşak inilti dökülüyor. "Daha sert," diye mırıldanıyorum.

Levi'nin kaşları sanki bunu söylediğim için o da benim kadar şaşırmış gibi çatılıyor.

"Zevkin yanında biraz acı da ister misin prenses?" Kulağımın lobunu ısıyor ve benden bir ürperti alıyor.

"Ben... bilmiyorum."

"Hadi öğrenelim." Bir eliyle kalçamı kavıyor, diğer eliyle boynuma sarılıyor.

Hava kaynağımı kesecek kadar sıkı değil, ama onun merhametine kaldığımı hissettirecek kadar sert.

İçimdeki bir parça, onun her yerimde olması hissine kapılıyor. Tüm kontrolümün onun elinde olmasından keyif almanın beni huzurlu ya da belki biraz güçlü hissettiren bir yanı var.

Ellerim sırtımda bağlıyken, Levi zorlukla nefes alıp düşünene kadar içime daha derin ve daha sert giriyor.

Her şey onun kokusu ve varlığıyla doluyor. Çıldırıcı bir birikim merkezimde başlıyor ve cehennem ateşı gibi tüm vücuduma yayılıyor.

Nefes alamıyorum, düzgün düşünemiyorum.

"Siktir, Astrid. Çok sıkısın." *İt.* "Ve çok güzelsin."

İtiş. "Ve beni delirtiyor."

Duygu bir kasırğa gibi üzerimden geçiyor. Bu orgazm, bana ağızıyla verdiği diğer orgazmlardan çok farklı. Bu seferki beni içimden çözüyor. Düşünemiyor, nefes bile alamıyorum. Sadece bana söylediği gibi onun adını haykırabiliyorum.

Neredeyse bayılıyordum ama Levi'nin sırtı kaskatı kesilince o ana geri döndüm. Viking saçları terden şakağına yapışıyor ve tüm kasları geriliyor. Bir iniltiyle boşalıyor ve beni içine çekiyor.

Ve sonra, ağız benimkini yutmaya geri döndü.

En iyisi. Doğum günü. Hiç.

LEVI

Y *Şimdiye kadar adil oynamadığımı biliyor olmalıydın.*

YATAK BOŞ.

Leylak ve seks kokuyor ama Astrid'den iz yok.

Ayağa fırlayıp bacaklarımı yerde duran pantolonun içine sokarken küfrediyorum.

Saat sabahın altısı ve hiçliğin ortasındayız. Bir araç bulamazsa medeniyete ulaşamaz.

Dışarıda yağan yağmura bakılırsa fazla uzağa gitmiş olamaz. Dün geceden sonra, hareket edemeyecek kadar ağırlı olduğunu düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre yanlış düşünmüşüm.

Onu çözmemeliydim. Daha da iyisi, onu kollarıma aldığımda kendime bağlamalıydim.

Seksten sonra hiçbir kızla yatmadım.

Ben kimseyle yatmadım. Nokta.

Babamı kaybettiğimden beri uykusuzluk çekiyorum. Bu yüzden içmeye başladım - amcamı kızdırmak dışında. Kafam iyi olduğunda birkaç saat uyuyabiliyorum. Ama futbola odaklandığımda bir çentik aşağı çekmek zorunda kaldım.

Çoğu gece tavana bakıyor ya da spor salonunda kendimi yıpratıyordum. Dün gece farklıydı. Dün gece kollarımda bebek gibi uyuyan ufak tefek bir şey vardı.

Bütün geceyi onu izleyerek geçirmiş olabilirim. Dava et beni.

Yüzünün her çizgisi ve vücudunun her kıvrımı hafızama kazındı. Onu izlerken aklımdan bir sürü karanlık düşünce geçti, ama en önemlisi, durdurulamaz sahiplenme dalgalarıydı.

O artık sadece bana ait ve kimse onu benden alamayacak. Asla.

Astrid'in büyük resimde nasıl bir yeri olduğunu bilmiyor olabilirim ama onun benim olduğunu biliyorum. Beni resmettiği parazit gibi sunduğu her şeyden besleneceğimi biliyorum.

Arabamın anahtarlarını kaptığım gibi merdivenlerden aşağı uçarken gömlek giyme zahmetine girmiyorum.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, mesafe sisli ve görüş bulanık hale geliyor.

Evin hemen önünde, Astrid yağmurun ortasında durmaktadır.

Gözleri kapalı, başı geriye eğik, yağmurun yüzünü ıslatmasına izin veriyor. Her iki kolu da uçmak üzere olan bir melek gibi iki yanında açık.

Donup kalıyorum, onu buraya son getirdiğimde gösterdiğim şeyi aynen yapmasını izliyorum.

Elbisesi tenine yapışıyor ve ıslak saçlarından boynuna doğru bir yol oluşuyor.

Arabanın anahtarlarını verandaya bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Yağmur üzerime yağıyor ve beni bir saniyede sıırsıklam ediyor.

Tam arkasındayken beni hissetmiyor, boynunda ve ensesinde bıraktığım morlukları izliyor. Soluk tenindeki kızgın kırmızı izler bende ilkel bir tepki uyandırıyor.

Onu yaladım, böylece benim oldu.

Kollarım arkadan beline dolanıyor ve başımı ıslak boynuna gömüyorum. Elleri bağlı ellerime dolanırken kekeleyerek nefes alıyor, beni itmek için mi yoksa orada tutmak için mi, bilmiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kulağının dibinde soruyorum ve ondan bir ürperti alıyorum.

"Ben de gidiyordum."

Çenem sıkıştı. "Neden?"

"Çünkü..." Sözüünü kesiyor ama bana bakmıyor. "Bu bir hataydı, değil mi?"

"Kim demiş?" Kulağına hırlıyorum.

"Ben söylüyorum." Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Benden ne istediğini bilmiyorum ve bu beni deli ediyor."

"Güzel." Kulağının memesini kemiriyorum, onun ve yağmurun tadını alıyorum. "Sen de beni deli e d i y o r s u n ."

Ellerimin arasında dönüyor ve iki avucunu da göğsüme koyuyor. "Hiç durmaya niyetin var mı?"

"Asla, prenses." Duraksadım. "Gideceğini söylemiştin, neden gitmedin?"

"Yağmur

yağmıyordu." "Hepsi

bu kadar mı?"

"Biliyor musun, annemi kaybettiğim gün yağmur yağıyordu. O günden beri yağmurlu günlerden nefret ediyorum. Ta ki..." Bana garip bir kırılmalılıkla bakıyor. "Bana tekrar nasıl keyif alacağımı gösterdin. Teşekkür ederim."

Hayır. Teşekkürler baba.

Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirip ıslak telleri yüzünden uzaklaştırıyorum. "Demek bana borçlusun, ha?"

Göğsüme vuruyor. "Durumu kendi lehine çevirmen gerekiyordu, değil mi?"

"Ne bekliyordun ki?"

"Peki, sana ne borçluyum?" "Eskiz defterin."

"Hayır," diyor savunmacı bir şekilde, yanakları yağmur altında bile kızarıyor. Gülüyorum. Karalama defterini istemek sadece bir formalite. Parktaki turlarını bitirmekte zorlandığında bunu birkaç kez zaten yapmıştım.

Uyuyamadığım zamanlarda, bütün geceyi onun evinden çaldığım skeci izleyerek ve onun konsantre ifadesini hayal ederek geçiriyorum.

"Başka bir şey seç," dedi bana. "Ama ben eskiz defterini istiyorum."

"Başka bir şey seç yoksa hiçbir şey alamazsın."

"Yağmurda dans ederek başlayalım."

"Başlamak mı?" Kıkırdıyor. "Sonrasında ne olacak?"

"İşte senin sorunun bu prenses. Sonrasını düşünmeyi bırakmayı öğrenmelisin." Onu belinden kendime doğru çekiyorum, sabah odunlarım karnının alt kısmına baskı yapıyor. "Anı yaşa."

Dudaklarından yumuşak bir nefes çıkıyor ve bana şehvet dolu gözlerle bakıyor. "Beni mahvedeceksin."

Üst dudağını aşk tanrısı yayının üzerinden yalıyorum. "Her saniyesini seveceğine söz veriyorum."

Nefesi kesilir. "Ya yapmazsam?"

"Bu deneyimi asla unutmayacaksın zaten."

"Kibar olamaz mısın?"

"Ben çok iyiyim." Alt dudağını ağzıma alıyorum.

Gülümseyerek geri çekiliyor. "Yalan söyleyebilir ve bana karşı sakın olmaya çalışacağını söyleyebilirsin."

Gülüyorum ve yıllar sonra ilk kez sesim içten geliyor. "Sana karşı asla alttan almayacağım. Aksine, daha ısrarcı olacağım."

"Daha fazla mı?" Neredeyse bağırıyor. "*Daha fazlası* mı var?"

"Henüz hiçbir şey görmedin." Onu kolumda taşıyorum ve yağmur üzerimize yağarken alnımı onunkine dayıyorum. "Bunu iyi bir prenses olarak kabul edebilir ya da onunla savaşılabirsin. Bu sana kalmış."

Onu kendi etrafımda döndürüyorum ve ciyaklıyor, kolları güvendiği birine sarılan bir çocuk gibi boynuma dolanıyor. Sonra o kadar çok gülüyor ve kıkırdıyor ki ben de gülümsemeden edemiyorum.

"En azından daha sonra ne yapacağımızı söyleyemez misin?" Kıkırdamalar arasında bağılıyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Dudaklarım boynunu buluyor ve nefes alış verışı çatırdayana kadar köprücük kemiğindeki işaretlenmemiş bir noktayı emiyorum.

"Yağmurda dans etmeyi bitirdiğimizde, ben..."

"Ne yapacaksın?" Ses tonundaki ihtiyaç beni sertleştiriyor. "Seni duşta becereceğim prenses."

Gözbebekleri büyüyor ve vücudu benimkine doğru eğilirken sesli bir şekilde yutkunuyor.

Bir parçası hâlâ benimle savaşıyor olabilir ama çok yakında elimden kaçamayacağını öğrenecek.

Amcam haklıydı. Her şeyi yok ediyorum.

Ama ilk defa bir şeyi paramparça etmek yerine saklamak istiyorum.

ASTRID

I *Kral için kendini feda eden kraliçedir.*

LEVI VE BEN DIŞARI ÇIKTIKTAN SONRA ÜZERİME BİR ŞEYLER GIYERKEN NEFES NEFESE KALIYORUM. düşün.

Bazı kıyafetler derken, o siyah boxer külot giyiyor ve ben de onun takımının formasını giyiyorum.

Bu... vay canına. Az önce banyoda olanları anlatmak için akıllara durgunluk veren kelimesi yetersiz kalır.

Kendimi çok kullanılmış ve memnun hissediyorum.

Aynı anda tamamen farklı duygular hissetmemi sağlamak için Levi'ye verin.

"On numara hiç bu kadar güzel görünmemiştir." Kararmış gözlerini göğüslerimden tişörtümün uyluğumun ortasına kadar uzandığı yere kaydırıyor.

Saçlarımı topladım. "Öyle mi?"

Vikingler aşkına. Şu anda onunla flört mü ediyorum? "Nasıl daha iyi görüneceğini biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Yerde."

Bana doğru uzanıyor, ama ben kıkırdayarak elinden kurtuluyorum.
Koridorda koşuyorum, çıplak ayaklarım ahşap zemine çarpıyor.
Arkamdan gürleyen ayak sesleri geliyor. Korku ve heyecan midemde
patlıyor ve daha hızlı, daha sert koşuyorum. Tıpkı Levi'nin istediği av gibi.
İki kol beni arkamdan sarıyor. Ayaklarım yerden kesilince ciyaklıyorum
ve beni çeviriyor.

Sıcak, boğuk sözleri kulağımı gıdıklıyor. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın.
Seni her zaman yakalayacağım prenses."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, kalp atışlarım
neredeyse dışarı fırlayacak. "O zaman neden
kaçtın?"

Çünkü belki de kovalanma hissini seviyorum. Belki de onunla akıl sağlığı
ve delilik arasındaki ince çizgide yürümeyi seviyorum.

Kalp krizi geçirecekmişim gibi kalbimin çarpmasını seviyorum. Beni
uçurumun kenarına getiriyor ve ben manzarayı seviyorum.

"Bu bir sır," diye gülüyorum ve aşağıya doğru koşmaya
devam ediyorum. Beni mutfakta yakalıyor ve
ciyaklamama neden oluyor.

Beni serbest bırakmasının tek sebebi yemek yememiz
gerektiği. Bir tabure çekti, "Otur."

Kırmızı ve siyahla dekore edilmiş mutfığa bakarak yerime oturuyorum.
Açık bar tarzında, dolap benzeri bir buzdolabı ve mermer tezgahlar var.

Sonra gözlerim mutfaktaki en güzel şeye takılıyor.

Göğsü çok yontulmuş, altı karın kasından her birini kolayca sayabilirim.
Kasları her hareketinde esniyor - sanki önüne çıkan her şeyi ezebilirmiş
gibi. İsterse beni bile ezebilir.

Siyah boxer külot, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmadan güçlü
futbol kalçalarını ortaya çıkarıyor.

Bir de şu V çizgisi var.

Şimdi, tüm kızların neden bu erkek mükemmelliğine takıntılı olduğunu
anlıyorum. Mesele V değil, mesele onun varacağı yer.

Dakikalar önce içimde olan bir organ. Sert ve kalın ve

-

"Gördüğünüzü beğendiniz mi prenses?"

Gözlerim onun eğlenen gözlerine takılıyor. "Bakmıyordum."

Göt herifin sırtışı genişler. "Yüzündeki bir şey aksini söylüyor." Arkamı dönüp ağzımı sildim. Lütfen bana salyalarımın akmadığını söyle.

"Yüzün kızarıyor prenses. Bunu hiçbir şey silemez."

Oh.

Yanaklarımın daha önce olduğundan daha sıcak olduğunu hissederek geri dönüyorum. "Acele et ki

okula gidebilir."

Tezgâhın arkasında kaybolur ve omzunun üzerinden atar. "Hayır." "Ne?"

Bana diğer taraftan bakıyor ve iki elinin üzerinde eğilerek muhteşem yüzünü bana yaklaştırıyor. "Bana en son ne zaman bir kuralı çiğnediğini söyle?"

Gülümsüyor ve gülümsemesi gözlerine ulaştığında ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Çok gerginsin prenses. Anı yaşamak hakkında ne demiştin?"

"Yaptım, değil mi?" Bacaklarımın arasında kaybolduğunda duşta ne kadar çılgılık attığımı hatırlayarak yanaklarım kızarıyor.

"Elbette." Burnuma dokunuyor. "Kızardığında çok sevimli oluyorsun."

Elini geri ittim. "Anı yaşamak için kuralları çiğnememe gerek yok."

"En son ne zaman atladın?" "Dün, hatırladın mı?"

"Bu sayılmaz. Seçme şansın yoktu. Bugün var." "Peki ya atlarsam, planımız ne olacak?"

Onaylamayarak başını sallar. "Planlar, atlamanın tüm amacına meydan okuyor. Sadece kanatlanacağız."

"Kanat mı?"

"Hava yağmurlu olduğu için içeride kalacağız ve kapalı alanda bir şeyler yapacağız."

"Ne gibi şeyler?"

"Beynini sikmek gibi, prenses."

Yanaklarım ateş çukuruna dönüyor ve bu sözle omurgamda bir karıncalanma oluşuyor.

Tanrım. Bu yönümü daha dün gece keşfettim ve şimdiden doyamıyorum. Nemfoman gibi bir şeye mi dönüştüm?

"Tabii eğer çok ağrın yoksa?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Ağrımıyor." Öyleyim. Ama bunun eğlencemi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ha. Levi gibi düşünmeye başlıyorum.

Şeytanla bir gece geçirdim ve şimdiden onun gibi düşünüyorum.

"Yumurtalarınızı nasıl seversiniz?" tava ve çingirak sesleri ortalığı doldururken tezgahın altında kaybolur.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Burada vakit geçirirken bir iki numara öğrendim."

"Aiden ve amcanla birlikte yaşamıyor musun?"

"Biliyorum ama o eve evim demiyorum." Bir tava ve mutfak eşyalarıyla yeniden ortaya çıkıyor ve ocağa yöneliyor.

"Bazen babamın evinin benim evim olduğunu da hissetmiyorum." Başını öne eğiyor. "Bazen mi?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bazen kendimi evimde gibi hissediyorum." Sadece babam oradayken. Victoria ve Nicole'un yüzlerini görmediğimde ya da alaylarını duymadığımda. Annemle yaptığım gibi Sarah'ya mutfakta yardım ettiğimde.

Babam bana iyi geceler dilemeye geldiğinde.

Taburemden atlayıp tezgahın arkasındaki Levi'ye katılıyorum. Bir. Buradan manzara daha muhteşem.

İki. Yardım etmek istiyorum.

"Sadece otur," diye beni geri itiyor ama ben onu dürtüyorum. "Bu benim anı yaşama biçimim. İzin ver."

Bu destansı bir başarısızlık.

Sonunda yüzüm ve kollarım un içinde kalıyor çünkü Levi'nin anı yaşamaktan anladığı şey etrafta oynamak ve beni hissetmek.

Başta karşı koymaya çalıştım ama Levi'yle savaşmak mümkün değil. Onun yoğunluğu çok derinlere işliyor, sanki hiçbir çıkış yolu olmadan bütünüyle emiliyor gibi.

Bazen korkutucudur. Çoğu zaman heyecan verici.

Her an aklına gelecek bir sonraki şeyi beklemekten tüylerim diken diken oluyor.

O, inmek istediğimden emin olmadığım bir yükseklik.

Levi'nin tehlikeli olduğunu biliyorum. Bunu o siyah bakışlarında ve kapalı yüz hatlarında gördüm. Ardına bakmadan istediği her şeyi alma biçiminde hissettim. Uğursuz sesinde ve özür dilemeyen sözlerinde duydum.

Tüm bunların beni uzaklaştırması gerekiyordu. Bunun yerine, ateşe giden pervane gibi ona doğru çekilmeye devam ediyorum.

Beni yakacak.

Beni yok edecek.

Ama yine de daha fazlası için gelmeye devam edeceğim.

Kahvaltıdan sonra satranç oynuyoruz. Salon alanının ortasında kocaman bir cam tahta var ve karşılıklı oturuyoruz.

Başlamadan önce bir gözünü kısıyor, "Seni uyarıyorum. Düşmanlarımı ezerim." "Hımm," dizlerimi altıma çekip göğsümü şişiriyorum. "Göster bana

Elinde ne var, Kral."

Sanki bir ateş yakmışım gibi, gözleri bir meydan okumayla parlıyor. Duruşu gerginleşiyor ve tüm duruşu savaş için keskinleşiyor.

On beş dakika onu alt etmeye çalıştıktan sonra kaybettim.

Tüm savunmamı yıktı ve sonra vezirimi en acımasız şekilde öldürdü.

Somurtuyorum, sağlam kalan ana parçalarına bakıyorum.

Ben somurtmaya devam edince kıkırdıyor. "Her şeyi yanlışı yapıyorsun."

"Nasıl?"

"Çok daha önemli bir şeyi korumanız gerekirken kralınızı koruyorsunuz."

"Kraliçe mi?"

"Olabilir." Başını yana doğru eğiyor. "Ama gerçekten kazanmak istiyorsan, tüm taburuna ihtiyacın var."

"Daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmaya ne dersiniz?"

"Gerçek bir savaş lordu askerlerini feda eder, generallerini değil."

Başını eğişini taklit ediyorum. "Satrancı nasıl bu kadar sevmeye başladın?"

Bir an sessiz kaldı. "Sanırım aileden geliyor." "Amcan çalışıyor mu?"

"Öyle ama bana o öğretmedi, babam öğretti. Bana öğrettiği birkaç şeyden biriydi."

Sözlerinin ardındaki gerilimi hissederek doğruluyorum. "Yani yakın değil miydiniz?"

"Manik ataklar geçirmediği zamanlarda birlikteydik, ki bu çok sık olmazdı." Bunu açıkladığına şaşırılmış gibi bana bakıyor.

Dudaklarım ayrılıyor.

Aiden'in söyledikleri şimdi mantıklı geliyor. Levi'nin zihinsel sorunları yok ama olan bir babanın gölgesinde yaşadı. Belki babasının bu yönü ona da bulaşmıştır.

Ben daha bir şey söyleyemedim Levi meydan okurcasına gülümsüyor. "Tekrar gitmek ister misin? Bu sefer seni ezmeyeceğime söz veriyorum."

"Getir onu."

Saatlerce devam ediyoruz. Sanat atölyesi dışında bir yerde aklımı kaçırmadan geçirdiğim en uzun zaman bu. Aslında, çok eğleniyorum.

Levi her seferinde kazansa bile.

Formayı kalçalarımın yukarı iterek ya da aşağı çekerek ya da dudaklarımı yalayarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Gözleri şehvetle kararmış olsa da oyunu kazanıyor, tahtayı itiyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Az önce beni baştan mı çıkarıyordunuz prenses?"

Tüylerimin diken diken olduğunu saklamaya çalışarak başka tarafa bakıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Kirli oynuyordun." "Ben...
oynamıyordum."

"Kirli oynayan kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun?" Dudakları kulağımın lobunu buluyor ve ısırmadan önce emiyor.

İnliyorum, başım boynuna düşüyor. Bu kadar küçük bir şeyin beni ahlaksız bir karmaşaya dönüştürebilmesi çılgınca.

Levi birlikte olmam gereken biri değil ama bedenim bunu anlamıyor.

Tek hissedebildiğim heyecan ve daha fazlası için
duyduğum arzu. Daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Ve bu rahatsız edici bir şekilde Levi'nin
düşüncesine benziyor. Belki ben de şeytan kral
oldum.

Beni kanepeye yatırıyor ve boxer külotunu indiriyor. Tişörtü başımın üzerinden çekip arkama atıyorum, böylece ten tene oluyoruz. Kalp atışı kalp atışına.

Tırnaklarım göğsüne batıyor, uzun kırmızı izler bırakıyor. Boynumda, köprücük kemiğim ve göğüslerimde kendi izlerini bıraktığı gibi.

Acı içinde tıslıyor ama gözleri açıklanamayan bir şehvetle parlıyor.

"Acınızla birlikte biraz da zevk almayı seviyorsunuz prenses."
Gülümsüyor, günahkâr dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Sen de öyle Lev." Tırnaklarımı bu kez sırtında gezdiriyorum ve ondan bir inilti koparıyorum.

"Elbette." Sırıttırıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bu
kadar muhteşem olması komik bile değil.

Parmakları karnımdan ıslak kıvrımlarıma doğru ilerliyor ve arkalarında kavurucu karıncalanmalar bırakıyor.

Ben daha fazlası için yalvararak eline karşı koyana kadar klitorisimi okşuyor. Yapı çekirdeğimden başlıyor ve tüm tenime yayılıyor. Tam o sırada

Boşalmak üzereyken parmaklarını sikiyle değiştiriyor ve tek seferde içime giriyor.

"Oh, Tanrım."

"Pek sayılmaz." Dudakları kıvrılırken yüzü şehvetle ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şeyle vahşileşiyor.

O göğsümün hassas derisini emerken ben boynuna tutunuyorum. İz bırakmadığı bir yer var mı?

Doğruluyor ve beni kendine çekiyor, böylece kucağına oturuyorum. Bu pozisyonun derinliği onu her yerde hissetmemi sağlıyor.

Bedenimde.

Havamda.

Lanet olası ruhumda.

Dudakları dudaklarımı buluyor ve hızını artırırken beni sert, vahşi ve tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde öpüyor. İticiliği sert ve inatçı, sanki kendini ruhumun derinliklerine kazımak istiyor.

İçimde zevkli bir noktaya çarpıyor ve içimdeki bir şey paramparça oluyor. Ten tene kaldık.

Kalp kalbe.

Şu anda onun sahip olmadığı tek bir parçam bile yok. Boğuk bir çığlıkla boşalıyorum.

Dalgadan düşerken, bir şeylerin tamamen yanlış olduğunu fark ettim. Prezervatif kullanmamıştı.

Hızını artırırken göğsünü itiyorum ama ona çekilmesini söyleyecek kelimeleri bulamıyorum.

Oh. Tanrım.

Bunu nasıl unutabilirim ki?

"Çek..." Sonunda nefes alıyorum, orgazm halesinden iniyorum.

Elleri saçlarıma dolanırken bana daha sert ve daha hızlı vururken gözleri kararıyor.

"Levi..." İçimde biriken ve her sinir ucumu ateşleyen zevkle savaşıyorum. "İğne falan vurulmadım."

Bakire olduğum için buna ihtiyacım olacağını düşünmemiştim ama bunu cidden düşünmeliydim.

Sanki aklına bir fikir sokmuşum gibi, Levi'nin dudakları sadece bela anlamına gelen o düşünceli sırtıyla kıvrılıyor. Çekilmek için bir hamle yapmıyor. Aksine, hızı o kadar vahşileşiyor ki yetişmek imkânsız hale geliyor.

Sırtı kaskatı kesiliyor ve panik beni bir mengene gibi kavlıyor. "Lütfen... Lütfen..." Yalvarıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Eli fırlayıp boynuma dolanıyor, beni yerimde tutacak kadar sert. "Benimle çocuk sahibi olmak çok mu üzücü?"

Başımı çılgınca sallıyorum, ama tutuşu nedeniyle fazla hareket edemiyorum. "Sorun o değil... Annemin başka bir versiyonu olmak istemiyorum... İstemiyorum... Levi... Lütfen..."

Boynumdaki tutuşu gevşiyor ve tam içime boşalacağını düşündüğüm anda çekiliyor. "Bir dahaki sefere, senin içine boşalacağım."

Bir dahaki sefere, atışta ben olacağım.

Sert nefesler beni minnettar bırakıyor. Levi emir ya da istek dinlemez ama benim için çekildi.

Sert, zonklayan sikini sanki ona kızgınmış gibi yumruk yaparken kaşları hâlâ bir arada.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Elim elini kapatıyor ve dudaklarımı yalıyor. "Bırak beni."

Başını yana eğiyor. "Neden?" "Çünkü istiyorum."

Bir süre beni izledikten sonra bıraktı. Onu elime alıp uzunluğunu aşağı yukarı ovuyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Siktir, Astrid."

"Bana ne yapacağımı söyle." Bunu daha önce hiç yapmadım ama onun için doğru olanı yapmak istiyorum.

"Ağzına ihtiyacım var prenses."

Vay anasını. Bu kelimeler neden bu kadar tahrik edici?

Geçici olarak, tepesinden damlayan ön spermi yalıyorum. Bu onu inletiyor, gözleri kararıyor ve dalgalanıyor. Onu tamamen içine almadan önce yan tarafını yalayarak tekrarlıyorum. Ağzım küçük ve o çok büyük olduğu için bu bir meydan okuma. Geçici olarak yalıyorum. Levi tekrar küfrederek sarsılıyor, ben de tekrar tekrar yapıyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, hafifçe çekip itiyor. "İ ş t e böyle prenses. Bunu yapmaya devam et."

Benim var.

Onu bu şekilde merhametime bırakmanın verdiği bir telaş var. Bunu en başından beri yapmalıydım.

Hızımı artırıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde emiyorum. Siki boğazımdan aşağı fışkırırken saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırarak küfrediyor. O karanlık bakışlarıyla bana bakarken hepsini yutmaya çalışıyorum. Kahvaltı tadı ve biraz da doğal, tatlı kokusu var.

Dudaklarımın kenarını siliyor ve ben de üzerine çıkıp ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Bana her zaman kendimi tattırdığı gibi, onun da benim üzerimde kendini tatmasını istiyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken ondan bir inilti kopuyor.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca birbirimize dolanmış bir şekilde yavaşça, çok yavaşça sevişiyoruz. Farklı bir sikiş türü gibi.

Görünüşe göre Levi'nin uykusuzluğu var, ama onu yormuş olmalıyım, çünkü esniyor ve aylardır ilk kez olduğunu söyleyerek gülüyor.

Bir kolunu hâlâ bana dolamışken diğerini masaya doğru uzatıyor. Bir paket sigara kapar ve bir tane içtikten sonra çakmağı alır.

Gözleri sarkık, yorgun ama hâlâ o yoğunluk ve şehvet kıvılcımı var. Bu beni aşırı farkında yapıyor. Her şeyin süper farkında olmak gibi. Havadaki seks kokusunun. Karmakarışık Viking saçlarının. Yumuşak tenime değen sert teninin

bir. Kaslı bacağı benimkinin arasında. Yarı sert aleti kalçamın hassas etine değiyordu.

Ama en önemlisi, onun farkına varmamı sağlıyor. Uykusuzluğuna ve babasının akıl hastalığının gölgesine karşı sessizce savaşıyor bu güzel, güzel adam.

Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama hiçbir zaman öyle olmuyor, değil mi?

Bir ebeveyni bu kadar genç yaşta kaybetmek asla iyi değildir ve yara izi sonsuza dek orada kalacaktır. O kadar derine, o kadar uzağa gömülmüştür ki ona ulaşmak imkansızdır.

Tek yapabildiğim onu aptalca şeyler yapmaktan alıkoymak.

Sigarayı elimden kaptım. "Bu zehir seni öldürecek."

Parmakları omzumda bir yol çiziyor. "Olacak, ha?" "Uh-huh. O yüzden iyi bir kral ol ve sigarayı bırak."

Sırıttırıyor ve bu bile tembelce. "Karşılığında ne alacağım?"

"Tanrım. Her zaman karşılığında bir şey almak zorunda mısın?"

"Her zaman."

Alay ettim. "Ne istiyorsun?"

Bir an sessiz kaldı ve kafasında binlerce senaryoyu çalıştırdığını görebiliyorum. "Aç ağzını."

Bu da kalçalarımın ihtiyaçla sıkılıp kasılmasına neden oluyor.

"Neden?" "Sigarayı bırakmamı istiyorsun, değil mi prenses?"

Başımı salladım.

"O zaman o güzel ağzını aç."

Yapıyorum. Hormonlu bir salak gibi, sadece yapıyorum.

Beklenti midemin dibinde aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi kıvrılıyor. Beni lanet bir hayvana dönüştürdü.

O kısıp gözlerle beni izlerken sigarayı baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. Şu anda parmaklarının bile bu kadar seksi görünmesi çılgınca. Onun geri kalanı gibi uzun ve sertler.

Sonra sigarayı ağzına tıkıyor. O sert, öpülesi ağzı daha iyi görebilmek için kendimi başımı koluna yaslariken buluyorum. Dişlerinin sigarayı nasıl çektiğini. Dudaklarının sigaranın etrafına nasıl kapandığını.

O sigara ben olabilir miyim, lütfen?

Çakmağı yüzüne götürüyor ve sigarayı ateşe veriyor. Nikotin kokusu havadaki seks ve ter kokusuna karışıyor.

"Bırakacağını söylemiştin -"

Bir parmağını ağzıma sokup beni susturdu. Sonra parmağını kaldırdı. "Aç."

Çatık kaşlarla, yaparım.

Levi sigarasından bir nefes çekiyor ama bırakmıyor. Onun yerine çenemi kavrayıp parmaklarının arasında sıkıyor. Boğazımdan aşağı nikotin solurken dudakları benimkinden birkaç santim uzakta duruyor.

Vay anasını. Bu çok

sıcak. Ve... yakıcı.

Yani, nikotin boğazımı yakıyor. Öksürüyorum ama o sert bir öpücükle sesi yutuyor. Kendimi ağzındaki o çaresiz sigara gibi hissediyorum. Dişleri tarafından çekilmiş ve dudakları tarafından yutulmuş.

Ama tadı o sigara gibi. Tadı *bana*

benziyor.

Eğer bu içeceği son sigaraysa, beni yakmasına izin vereceğim.

Hala birbirimize sarılmış bir şekilde öpüşürken

uyuyakalıyoruz.

Hava soğuduğunda, Levi yakındaki bir battaniyeyi çekip üzerimize örtüyor. Bir hışırtı beni huzurlu uykumdan uyandırıyor.

"Levi...?" diye sordum.

"Hmm?" Burnunu saçlarıma gömerek uykulu bir şekilde soruyor.

"Orada biri mi var?" Gözlerimi açtığımda Aiden'in daha yaşlı versiyonuna benzeyen bir adamın bize kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

Yanında duran diğer adamı fark ettiğimde kalbim yere düşüyor.

"Astrid Elizabeth Clifford. *Hemen* oradan kalk."

ASTRID

W

Bir Şey cehenneme gittiğinde, diğey her Şey gider.

BABA.

Vay anasını. Bu benim babam.

Levi'nin yanına kıvrılıp çarşafı çeneme kadar çekiyorum. Yüzüm çok ısınıyor ve nefes alamıyorum.

"Levi ve bela," diyor Aiden'ın büyük versiyonu. "Neden hiç şaşırmadım?"

Levi, yüzüne hançer fırlatan iki yetişkini umursamadan tüm çıplaklığıyla dururken beni arkasına siper ediyor.

Ben tişörtü bulup başımın üzerine atmaya çalışırken o boxer külotunu bacaklarından yukarı çekmekte acele etmiyor.

Babamın gözlerinin içine bakmaktan korktuğum için gözlerim eğik duruyor. Muhtemelen bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım.

Hayatım boyunca bakireydim ve sonunda seks yaptığımda babam içeri girdi.

Şimdiye kadarki en kötü şans.

"Ne oluyor Jonathan?" Levi'nin sesi sıkılmış, içimdeki kaosun tam tersi.
"Röntgencilik eğilimin olduğunu bilmiyordum."

"Levi..." Jonathan uyarıyor.

"Yeğenin bile sana saygı duymuyor," diye konuşuyor babam Jonathan King'e doğru nefes nefese.

Bu Jonathan King. Sahibi . ve Kral Şirketler ve
Babamın bir çeşit baş düşmanı.

"Kızımdan uzak dur. *Hemen*." Babamın sesindeki otoriteden ürktüm.

"Buraya gel, Levi." Jonathan bir eli cebinde, son derece sakindir.

Aiden'in ölümcül poker suratına korkutucu derecede
benziyor. Levi başını yana eğiyor, "Pas."

"Buraya gel yoksa her şey biter." Jonathan duraklar ve yeğeniyle
arasında bir tür savaş patlak verir. "*Her şey*, Levi."

Çenesi sıkılıyor ama kıpırdamıyor. Bir santim bile. Jonathan'ın neden
bahsettiğini bilmesem de içimden bir ses bunun Levi'in lehine olmadığını
söylüyor.

"Astrid." Babamın keskin sesi omuzlarımin dikleşmesine neden oluyor.

Tökezleyerek ayağa kalkarken saçlarımı geriye itiyorum. Tişörtüm
kalçalarımın ortasına kadar geliyor ama yine de aşağı doğru çekiştiriyorum.

Soluk mavi gözleri kısa bir an için benimkilerle çarpışıyor ve ben ona
cesaret verici bir gülümseme sunuyorum. Başımı eğip babamın yanına
doğru yürümeye başlamadan önce parmakları koluma değiyor.

Dokunma mesafesine gelir gelmez babam kolumu tutuyor ve beni
arkasına hapsediyor.

"Bu benim mülkümde bir Clifford'u son görüşüm," Jonathan babasına
ters ters bakar ve o da ona ters ters bakar.

Aralarında daha öncekinden daha şiddetli bir savaş patlak veriyor ve
havadaki yoğun gerilim karşısında yutkunuyorum.

"Yavrularını kızımın uzak tut." Levi'ye son bir kez daha bakmadan babam beni evden uzaklaştırıyor.

Dışarı çıkar çıkmaz duruyorum, babamı durdurmaya çalışıyorum. "Kavga mı ediyorlar? Onları durduramaz mısın?"

"Ailevi meselelerde bizim yerimiz yok."

"Ama beni bu ailevi meseleler sayesinde bulmadınız mı?"

"Seni ararken Jonathan'dan çok tatsız bir telefon aldım. Bana kızımın yeğeniyle birlikte olabileceğini söyledi."

Çok utaniyorum ama şu anda beni zorlayan şey bu değil. İçimden geçenleri duymak için zorlanırken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Ya Jonathan Levi'yi yenerse?

"Ama baba, o -"

"Babam geldi!" diye bağırarak beni arabasının yanında durdurdu. "Bana baba demeni sana kaç kere söyleyeceğim? Sana iki kural verdim. İki basit kural. Clifford adını lekeleme ve Kral'ın soyadından uzak dur. İkisini de bir günde çiğnedin. İkisini de. Ne zaman sana ulaştığımı düşünsem, her şey yeniden kontrolden çıkıyor. Artık seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Astrid."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve babamın sözlerinin saldırısına maruz kaldığım için onlarla savaşmaya çalışıyorum. Sanki bana en yakın kişi olması gereken birinin değil de bir yabancının huzurundaymışım gibi.

"Bunu ben de istemedim. Seninle ve aptal ailenle yaşamak istemedim. Kurallar ve görgü kuralları tarafından zincirlenmek istemedim. Her gün gizlice dışarı çıkmak istemedim, böylece beni ve annemi sürekli aşağılayan karınla bir kahvaltıya zorlanmayacaktım. Ama en kötü kısmı bu değil. En kötüsü de *hep* onun tarafını tutman. Annem bunu asla yapmazdı, annem beni dinlerdi. Sen bizi terk ettiğinde annem kaldı. Keşke o gün ölen sen olsaydın, o değil."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Babamın yüzü buz gibi olurken dudaklarım titriyor.

"BEN... BEN-"

Sanki yanıyormuşum gibi beni serbest bırakıyor.

"Arabaya bin." "Baba... Ben... Ben yapmadım-"

"Arabaya bin, Astrid."

Tartışmaya açık olmayan ses tonundan irkiliyorum ve aceleyle yolcu koltuğuna gidiyorum. Burnumu çekiyor ve gözlerimi siliyorum, içimden akan duyguların saldırısıyla savaşıyorum.

Babam yerine oturduğunda ve bana bir bakış bile atmadığında, onunla olan tüm şansımı mahvettiğimi biliyorum.

Eğer babam daha önce benden nefret ettiyse, şimdi artık beni umursamıyordu.

LEVI

O

Sakinlik, fırtına için sadece bir yanılsamadır.

ASTRID'IN DIŞARI SÜRÜKLENMESİNİ İZLIYORUM. BENİ DURDURAN TEK ŞEY onu babasından koparmak kendi iyiliği için.

Eğer istediğimi yaparsam, babasıyla başını daha fazla belaya sokabilir. Onunla ilgili çekincelerine rağmen, ona Tanrı gibi bakıyor.

Belki de benim yerime onu seçtiğini görmek istemeyen bir korkak olduğum için müdahale etmedim.

Jonathan'la yüzleşiyorum, vücudumdan yayılan gerginliği gördüğünden emin oluyorum.

Bunun her yerinde onun planları var.

İtalyan deri ayakkabılarıyla tamamlanmış koyu kahverengi bir İtalyan takım elbise giyiyor. El yapımı. Tüünün tek örneği. Sadece onun için.

Jonathan dünyanın onun etrafında döndüğüne inanmayı seviyor. Ve istediği her şey onun yörüngesinde dönerken neden dönmesin ki ?

Saçları geriye doğru taranmış ve Aiden'ın miras aldığı her zamanki kayıtsız ifadeye sahip.

"Beni nasıl buldun?"

"Küçük sığınağını bilmediğimi mi sandın?" Metal gözleri tekrar bana kaymadan önce etrafına umursamaz bir bakış fırlatıyor. "Sana söylemiştim. Sen sadece ben izin verdiğim için varsın."

Binlerce karşılık serbest kalmak için savaşa da onları dizginliyorum. Jonathan'ın kışkırtmalarını tanıyacak kadar onunla yaşadım.

Öfkeyle besleniyor. Şimdi fark ediyorum ki, ona hep yanlış davranmışım. Şeytanın ellerinde oynuyordum ve onun üstündeymişim gibi davranıyordum.

"Gördüğünüz gibi, kalıplar benim uzmanlık alanım ve bir noktada çuvalleyeceğınızı biliyordum. Bu senin DNA'nda yazılı. Bir hata, Levi. Sana bir **h a t a** yapma hakkı verdim ve bu bir *Clifford* olmalıydı." İsmi sanki söylemek istemiyormuş gibi tiksintiyle telaffuz ediyor.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Kaşını kaldırıyor ve ben de bu şekilde ifade ettiğim için kendime lanet ediyorum. Hay sikeyim.

Ben sadece ona ihtiyacı olan tepkiyi verdim.

"Anlıyorum." Jonathan sabit adımlarla yaklaşıyor, evdeki tek ses onun ayakkabıları. "Bu bana karşı isyan etmek için anlamsız bir kaçamak değil. Bu... ilginç."

"Eğer bir sorunun varsa, o zaman benimle var," diye yüzüne karşı hırladım. "Ondan uzak dur."

"Ona yaklaşmama gerek yok. Babası onu ait olduğu yere geri koymak için fazlasıyla yeterli olacaktır." Sakin ifadesi katıksız bir nefrete dönüşüyor. "Kral isminden uzak dur."

Duruyorum. Jonathan'ı ilk kez birine karşı bu kadar büyük bir nefret gösterirken görüyorum. Nefret, intikam ve kin tutmak gibi duyguların zaman ve enerji kaybı olduğuna inanıyor.

Lord Clifford, Jonathan'dan okul dışı bir nefret uyandırmak için affedilemez bir şey yapmış olmalı.

"Bunun senin düşüşün olduğunun farkındasın, değil mi?" Jonathan her zamanki 'ayakkabımın içindeki taşsın' bakışıyla bana bakıyor. "Yanımda yedi yıl geçirmeye hazır mısın? Artık futbol ya da senin küçük kaçamakların yok."

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki, kırılmadığına
şaşıyorum. Her zaman korktuğum an geldi.

Futbol hayalim gözlerimin önünde sönüp gidiyor. İşte böyle anlarda
insanlar yaptıklarından pişmanlık duymaya başlarlar.

Bilmiyorum.

Astrid'le dün geceyi ve bugünü tekrar yaşayabilseydim, her şeyi baştan
yapardım. "Sanırım hazır değilsin." Jonathan kafasını sallayarak
kızgınlık gibi. "Baban gibi ısrarla meydan okuyorsun."

"Bana onun gibi deli olacağımı söylediğin kısım bu mu?"

"James deli *değildi*." Jonathan'ın yüzü ve sesi buz gibi oldu. "Zihinsel
sorunları vardı ama dengesiz değildi. Her şeyi senin için yaptı, nankör
velet."

Ağzım açık kaldı. Jonathan az önce babamı mı savundu?

"Sana bir şans daha vereceğim ve bunu değerlendiren iyi olur
çünkü ben ikinci bir şans vermem."

Tekrar konuşmadan önce sıkılı yumruğumu bırakmamı bekliyor.
"Clifford'un kızından uzak duracaksın. Ailemize yaklaşmalarına izin
verilmiyor."

"Neden?"

"Bunu bilmek istemezsin." "Buna
karar verecek olan benim."

"Sonucu beğenmeyeceksin, serseri."

"Kalıplarla aran iyi, değil mi Jonathan? Eğer bilirim ne olacağını söyle
bana."

Gözlerini kısarken salonda sessizlik hakim.

"Pekâlâ." Ceketinin düğmelerini açıyor ve salonun başındaki sandalyeye
oturuyor. Otururken bile her zaman baskın pozisyonları seçer.

"Eğer sebebini öğrenirsen, bu ikinizi de mahveder. Kendinden nefret
edeceksin, sonra ondan nefret edeceksin ve sonra ona yaklaştığın, onunla
konuştuğun ya da ona dokunduğun günden nefret edeceksin. Hız moduna
girecek ve bir şeyler yapacaksın.

Pervasız ve düşüncesizsin ve seni bundan kurtarmam gerekecek. O zaman bana olan borcunu ödemek zorunda kalacaksın ve bu da bana senin hayatını belirleme şansı verecek." Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. "Eğer inatçı olmak ve nedenini araştırmak istiyorsan, hiç durma. Bana özlemini çektiğim şansı ver."

Ona yalancı demek ve hiçbir şeyin beni Astrid'den koparamayacağını söylemek istiyorum.

Bizi ayrı olmamız için manipüle edemeyeceğini. Ama bu Jonathan King.

Kalıplarla arasının iyi olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Geleceği gerçekleşmeden önce görmek gibi bir yeteneği var. Bu yüzden bu kadar çok başarılı anlaşma yapıyor.

Yine de ona inanmayı reddediyorum.

Eğer geleceği tahmin edebiliyorsa, neden bunu kendi kardeşini kurtarmak için kullanmadı?

Karşısına oturuyorum, omuzlarım gerginlikten çöküyor. "Anlat bana."

"Israr edeceğini biliyordum." Sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi bir mırıltıya dönüşüyor. "James'in inatçılığı. Yemin ederim."

Sonra konuşmaya başlıyor ve söylediği her kelimeyle içimde bir şeyler ölüyor.

Jonathan haklıydı. Bunu asla bilmemeliydim.

ASTRID

Senin tarafından ezildiğimde hiç uyarı almadım.

UYUYAMADIM.

Levi'yi aradım ama telefonu kapalıydı. Kasvetli düşünceler bütün gece kafamda dönüp durdu, kontrolden çıktı ve beni göğsümden vurdu.

Ya amcası ona zarar
verirse? Ya yardıma
ihtiyacı varsa?

Muhtemelen her zamankinden biraz daha dramatik davranıyorum
ama duruşları dün bir kavga olduğunu haykırıyordu, Jonathan King'in
korkutucu görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Aiden'ın babası ve Levi'nin
amcası olmasına şaşmamalı. Aileden geliyor.

Sabah olduğunda, sırt çantamı omzuma atıp merdivenlerden koşarak
iniyorum. Sarah arkamdan bir şeyler yemem için sesleniyor ama ben
durmuyorum.

Garaj yolundan aşağı doğru koşarken bir motor sesi kulaklarımı
tırmalıyor. Donup kalıyorum ve arabanın kör edici ışıklarına bakıyorum.

Her şey durur.
Kalbim.
Nefes alışı.

Hepsini.

Şimdiki zamandan koparılıp geçmişe fırlatılıyorum.

KARANLIK ETRAFIMI SARIYOR VE YAĞMUR INTIKAMCI BİR GÜÇ GIBİ ÜZERİME YAĞIYOR.

Yaratık. Küçük acı iniltileri duyularımı bir ölünün fokurdaması gibi dolduruyor.

Yan yatmışım, yarım arabanın camının dışında. Diğer yarısı yolcu koltuğunda yatıyor.

Yan tarafıma baktığımda boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Ne bulacağımı biliyorum ama bu beni başıma geleceklerin şokuna hazırlamıyor.

Annemin yükselip alçalması durmuş göğsünü kan kaplıyor. Göz kapakları sanki uyuyormuş gibi kapalı.

Sadece o değil.

"Hayır... hayır... Anne... hayır... lütfen," diyerek ona doğru sürünmeye çalışıyorum ama sert ve soğuk bir şey yanıma sıyrıyor.

İnlemeler devam ediyor. Sesimin bana ait olduğunu düşünerek kendime bakıyorum ama değil.

Kanlı bir el bileğimi tutuyor.

ÇIĞLIK ATTIM VE KİÇİMİN ÜSTÜNE DÜŞTÜM.

Babamın evine geri döndüm.

Daha önce hiç görmediğim bir Mercedes kımıldamadan duruyor. Nicole sürücü koltuğunda, neredeyse bana çarptıktan sonra bana ters ters bakıyor.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde duruyorum, nefesim ciğerlerimden çılgınca dışarı fırlıyor.

Göğsüm o kadar sert inip kalkıyor ki sanki bayılmak ya da kalp krizi geçirmek üzereyim.

Araba yanımdan geçerken, "Önüne baksana," diye hırlıyor. "Bu iş daha bitmedi."

Söylediklerine odaklanmıyorum. Onu duyuyorum. Onu görüyorum. Ama sanki kendi derimin dışında bir deneyime kapılmış gibiyim.

"İyi misin, tatlım?" Sarah bana doğru koşuyor ve beni kontrol ediyor.

"Ben... iyiyim." *Sanırım*. Mercedes'in çıkışını izlemek için arkamı döndüm.

Ev. Çok tanıdık geliyor ama daha önce nerede görmüştüm?

"Nicole araba mı değiştirdi?"

"Ah, şu." Ben şaşkınlıkla arabanın nereye kaybolduğunu izlerken Sarah üniformamın tozunu alıyor. "Eski bir araba, hep garajda dururdu. Bayan Nicole arabasında bazı değişiklikler yapılmasını istedi, bu yüzden geçici olarak o arabayı kullanıyor. Yıllardır garajdan çıkmadı, hala çalışmasına şaşıyorum."

Babam bizi ziyarete geldiğinde bu arabaya binmiş olmalı. Bu yüzden tanıdık geliyordu.

"Bir sorun mu var?" Sarah soruyor.

Bir şeylerin yanlış *olduğunu* hissetmeme rağmen başımı sallıyorum.

Dışarıda yürürken otomatik pilottaydım. Sanki o kanlı el beni tekrar hapsedecekmiş gibi bileğime bakıp duruyorum.

Bu gerçek değil. Gerçek olamaz.

Ama babam başka biri daha olduğunu söyledi. Şimdi onları hatırlıyor muyum? Kanlı elin arkasındaki sebep bu mu?

Dr. Edmonds ile psikolojik bir konuşmaya

ihtiyacım var. On sekiz yaşında olduğum için

babamın iznine ihtiyacım yok.

Eve ve dışarıda bekleyen babamın arabasına son bir kez bakarken içimi bir hüznün dalgası kaplıyor.

Dün, doğruca eve gitmedi. Ertesi gün hapı ve doğum kontrol iğnesi için beni doktora götürdü. Ona korunduğumu söylemeye çalıştım ama dilim tutulmuş gibiydi.

O anda, beni Levi'ye sarılmış halde gördüğünde hissettiğimden daha fazla utandım.

Eve dönerken benimle tek kelime konuşmadı.

Annemin ölümünden bu yana ilk kez babam bana iyi geceler dilemeye gelmedi. Bekledim, bekledim, bekledim ama hiç gelmedi.

Gidip özür dileyemeyecek kadar korkaktım çünkü bu sefer beni dışlarsa, parçalarımı tekrar toplayabilir miyim bilmiyorum.

Dışarıda, Dan'in arabası Nicole'ünkinin hemen yanına park edilmiş.

Ön kolunu arabanın kaputuna dayamış, tüm vücudunu da arabanın camına yaslamış.

Hızlı hızlı konuşurken omuzlarında alışılmadık bir gerginlik var. Ne dediğini duymam için çok uzakta. Nicole vahşi gözlerle ve ayırık dudaklarla ona bakıyor.

Ağlamanın eşiğinde mi görünüyor?

Bulanık bakışları benimkilerle buluşuyor ve direksiyonu çevirip hızlanarak ilerliyor. Dan tökezleyerek geri çekiliyor, küfrediyor.

Vikingler aşkına. Nicole bugün arabasıyla birini öldürmeye mi çalışıyor?

Dan'e doğru adımlarımı hızlandırdım. "Bu da neydi böyle?"

"Nicole her zamanki gibi sürtüklük yapıyor." Çılgınca bir elini yüzünde gezdirir. Arkasını döndüğünde daha az tedirgin görünüyor. "Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?"

Dün gece Dan ile facetime'da iki saat geçirmiş olabilirim. Her şeyi en iyi arkadaşşıma anlatmak zorunda kaldım.

"Hayır." Sesim titriyor. "Babam benimle konuşmuyor."

"Buraya gel." Dan beni kucaklıyor ve kollarımı onun sırtına doladığımda gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Seni ektiğim ve Levi ile gittiğim için benden nefret etmiyor musun?" "Lanet olsun, ben seni her zaman terk ediyorum. Bu hiçbir şeydi." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sonunda bakire değilsin, böylece seni Şeytan için kurban etmeyi planlayanları kovmak zorunda kalmayacağım."

Uzaklaşırken gülüyorum. "Beni yargılamayacaksın değil mi?"

"Yargılayacak ne var ki?" Dan gamzesini göstererek sırtıyor. "Ayrıca, en iyi arkadaşlar el kitabında, en iyi arkadaşların yargılayıcı küçük sürtükler olmasına izin verilmediği büyük harflerle yazıyor."

"Ne kılavuzu?"

"Eminim bir yerlerde vardır."

"Porno dergisi olmayan herhangi bir el kitabını okumanıza şaşırdım." "Biliyorum, değil mi? En iyi arkadaşın olduğum için mutlu değil misin?"

"Öyleyim. Sensiz hayat çok sıkıcı olurdu, böcek."

"İşte ruh bu." Duraksıyor, gülümsemesi ve gamzesi kayboluyor. "Sorumluluk reddi, kılavuzda en iyi arkadaşların diğer arkadaşın yaptığı kötü şeyler hakkında gerçeklik kontrolleri sunması gerektiği de yazıyor. Kaptan kötüye doğru eğiliyor." Gözlerini deviriyor. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Neler yapabileceğini bilmeme rağmen Levi'ye yönelmem sence de garip değil mi?"

"Hayır." Kaşlarını sallayarak omzumu dürtüyor. "Bu sadece benim tam olarak farkında olmadığım vahşi bir tarafın olduğu anlamına geliyor."

Belki de haklıdır.

"Ayrıca, hoşlandığın kişiyi seçebileceğin gibi bir şey değil. Bu çok saçma."

"Ne zamandan beri filozof oldun sen?" Kendi omzumla onun omzuna vurdum. "Bana gerçekten birinden hoşlandığını söyleme."

"Benim için bacaklarını açan herkesten hoşlanırım. Ya da ağzını. Esnek biriyimdir." "Tam bir domuzsun."

Kıkırdıyor. "Hadi, okula gidelim." "Bekle. Sence

Levi iyi mi?"

"Bilmiyor musun?"

Göğsümde bir şey sıkışıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum?"

"Ekip dün Meet Up'ta bir parti verdi." "Öyle mi?"

"Evet." Dan yüzünü buruşturdu. "Sen geceyi bitirdikten sonra gittim." "Levi orada mıydı?"

"Arayan oydu." "Oh."

Bir partideyken onun için çok endişelendim. Bana mesaj atma ya da arama zahmetine bile girmedi.

"Peki o ne yaptı?" diye

sordum. "Her zamanki gibi.

Parti. İçki." "Bu... harika."

"Astrid..."

"Hayır. Dan. Sorun yok." Gülümsemeye zorladım. "Hadi okula gidelim."

Arabaya doğru yürüyüp ağırlığımı yolcu koltuğuna verirken damarlarımda sıcak, kırmızı bir ateş dolaşıyor.

Levi dün hiçbir şey olmamış gibi partiye gitti. Babamla nasıl gittiğini sormak için durmadı. Konuşmamız gerektiğini falan düşünmedi.

Levi için bu başka bir akıl oyunu olmalı.

En başta o pisliğe odaklanmaması gereken kişi bendim.

Endişelenmem gereken daha önemli şeyler varken olmaz. "Aslında, Dan." Yutkunuyorum. "Bir doktora görüneceğim."

ASTRID

Y *Beni öldürmedin, yok ettin.*

DR. EDMONDS İLE SEANSIMDAN SERSEMLEMİŞ OLARAK ÇIKTIM.

Anladığımı sandığım her şey şimdi duman ve aynalar. Annemin kazası. Benim kazam.

Annemin ölümünden bu yana, hiçbir terapinin annemi geri getiremeyeceğini ya da hayatıma devam etmemi sağlayamayacağını düşündüm. Bu yüzden psikiyatristimden kaçıyordum.

Babam başlangıçta beni Dr. Edmonds'a gitmeye zorladı, ancak nöbetler geçirmeye ve gecenin bir yarısı çılgın atarak uyanmaya başlayınca beni yalnız bıraktı.

Yazın geçirdiğim kazadan sonra beni tekrar Dr. Edmonds'a götürdü.

"İyi misin?" Dan bekleme alanındaki koltuğundan ayağa kalkıyor.

"Neden psikiyatristini görmek istedin?"

"Çünkü..." Kalbim göğsümde sıkışarak ona bakıyorum. "Sanırım kaçıyordum."

Kolumu tutuyor ve asistan başka bir hastayı çağırırken bankta oturmama yardım ediyor.

"Bunu doktor mu söyledi?"

"Hayır. Bana onu ziyaret etmeyi bir nedenle bıraktığımı ve benim de bir nedenle geri döndüğümü söyledi." Kolunu daha sıkı kavradım. "O haklı Dan. Bir flashback yaşadım."

Kaşları çatıldı. "Geçmişe dönüş mü?"

"Annemle geçirdiğim kazadan. Babam o gün başka birinin daha öldüğünü söyledi ve sanırım... sanırım o ya da o benden yardım istedi." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ya... ya... onlara yardım edemediğim için öldülerse?"

"Hayır. Hayır. Bana bak, Astrid." Omzumu tutuyor. "Beyin sarsıntısı geçirdin ve bırak başkasını, kendini bile kurtaramadın. Tamam mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum, her şeyden çok kendi kendime. "Sorun bu değil Dan. Sorun yanlış nedenlerle hatırlamak istemem. Vur-kaç kazamda olanları hatırlamak istiyorum çünkü

Şu anda Levi'a çok kızgınım. Çok berbat bir durum, değil mi?"

"O bir insan." Sırıttıyor. "Arabasına yumurta atalım ve lastiklerini keselim. O Jaguar beni çok kızdırıyor."

Kıs kıs gülüyorum. Sadece Dan gergin bir durumu şakaya dönüştürebilirdi. "Doktor hatırlayabildiğini söyledi mi?" diye soruyor.

"Evet, ama her şey tamamen bana bağlı. Görünüşe göre, anıları engelliyormuşum."

"Korkuyor musun?"

"Hayır... belki. Bilmiyorum."

"Ben buradayım. Bu iş sende, seni küçük serseri."

"Tanrım, sen olmasaydın bana ne olurdu bilmiyorum böcek."

"Muhtemelen bir sürü bok." Ağzını büküyor. "Bana yemek ısmarlar mısın?" "Çizburger," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

"Atlamaya ne dersin?" Kaşlarını sallıyor.

"Ne yaptığını biliyorum Dan ve hayır, artık okuldan kaçmıyorum."

Eğilmekten bıktım. Şimdi dik durma zamanı.

OKULDA KIMSE BANA BAKMIYOR VE BAKTIKLARINDA DA HERKES
başlarını eğiyorlar.

Nicole ve ekürisi Chloe hariç herkes. Bana ters ters bakıyorlar ama boş
ağızlarını kapalı tutuyorlar.

Dan yanımda yürüyor, haremindeki kızlara göz kırpmıyor. Bana
mı?

Adımlarımı sayıyorum ki takılıp düşmeyeyim.

İyi ya da kötü, spot ışıklarının altında olmaktan
nefret ediyorum.

İstediğim tek şey sanat atölyemde kaybolmak ve eve gitme vakti gelene
kadar asla dışarı çıkmamak.

Dan antrenmandan önce koçlarıyla bir toplantı yaptı.

O koridorda kaybolur kaybolmaz, sanat atölyesine doğru adımlarımı
hızlandırıyorum.

Biri önümü kesti ve cırtlak bir sesle durdum. Aiden.

Futbol ceketini ve forma pantolonunu giyiyor. Yıldız bir oyuncuya göre,
koçlarıyla tanışmak için acelesi yok.

"Ne istiyorsun?" Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde soruyorum.

Etrafında diğer Kralı arama isteğimden ya da onda kuzenini görme
isteğimden nefret ediyorum.

Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bir şeyler değişti."

"Ve benim bunu bilmem mi gerekiyor?"

Bir tahta kadar boş duruyor. "Babamla Lev'in dün ne konuştuğunu
duydun mu?"

Başımı salladım. "Babam ve ben önce çıktık."

Aiden sanki bir şey a r ı y o r m u ş gibi beni bir aşağı bir yukarı
s ü z m e y e devam ediyor. Sonra duvarı itiyor, gitmek üzere.

"Bekle. Babanla benim aramda neden bir düşmanlık olduğunu biliyor musun?"
Bir an için düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Hmm. Bununla bir ilgisi olabilir."

"Ne ile?"

"Lev garip davranıyor."

"Bu yüzden mi Levi dün durup dururken bir parti verdi?" "Belki de." Duraksıyor. "Seni görmezden geldi, değil mi?"

Bunun ne kadar acı verdiğini itiraf etmeyi reddederek dudaklarımı bir çizgi halinde inceltiyorum.

Aiden'in bakışları ters yönde kayboluyor. Tunç gözlerinin ölümcül bir kayıtsızlıktan başka bir şey yansıttığını ilk kez görüyorum.

Sanki bir şeytan onu ele geçirmiş gibi, gözleri korkutucu derecede siyah olana kadar kararıyor.

Genç Kral'ın öfkesinin kurbanının kim olduğunu görmek için arkama bakıyorum.

Kimberly ile öpüşürken dudaklarım aralanıyor. Diğer maçta beni futbol konusunda eğiten aynı tombul kız. Çoğu iç saha maçında birlikte oturmaya başladık.

Bana bakıyor ve belli belirsiz gülümseyerek el sallıyor. Ben de el sallıyorum. Kimberly kolunu daha uzun boylu bir sarışıninkiyle birleştiriyor.

Aiden sarışın kıza ters ters bakıyor ve o da gözünü kırpmadan ona karşılık veriyor.

Ufak tefek olduğu için onda ilk fark ettiğim şey kilometrelerce uzanan uzun bacakları - tamam, bu biraz abartılı oldu. Ama sanki bir atletmiş gibi çok sıkılar.

Kimberly'nin arkadaşının açık tenli ve elektrik mavisi gözleri, Aiden'a doğru hançer fırlattıkça kötülükle parlıyor.

Aiden'a böyle açık açık bakacak kadar cesur. Bana her zaman seri katil hissi veren küçük, korkunç bir pislik.

"Bir şey denemek ister misin?" diye soruyor sarışınla göz temasını kesmeden.

"Neyi deneyeyim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Lev hakkında."

"Ne hakkında?"

Bir kolunu omzuma atıyor ve beni yanına çekiyor. "Öğreneceksin."

Sarışın göz temasını kesiyor ve Kimberly ile birlikte köşeden ilk dönüşü yapıyor.

Aiden, kız tamamen ortadan kaybolduktan sonra bile onu izlemeye devam eder.

Bana bakmadan önce dudakları sadist bir sırıtişla kıvrılıyor. "Lev hakkında bir şey test edeyim."

Kolunu işaret ediyorum. "Omzumu tutman da buna dahil mi?"

Başını sallıyor. "Bana güven derdim ama güvenmeyeceğini biliyorum."

En azından o bunu biliyor.

Birkaç dakika sonra bankta oturmuş, yanımda Aiden ile antrenmanı izliyordum.

Kolunu itmeyi düşünüyorum ama sınavla ilgili teorisi beni durduruyor.

"Senin antrenmanda olman gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

"Küçük bir sakatlıktan sonra dinlenmeye ihtiyacım var." Yanından geçen bir oyuncuya başını eğiyor.

Diğer yandan ben mi? Levi'nin soyunma odasından çıkmasını bekliyorum.

Dan dahil herkes sahada. "Ne yapıyorsun lan sen?" der gibi kaşlarını çatıyor. Kendimi tanımiyorum ama Levi'ı zorlayacak biri varsa o da Aiden'dan başkası olamaz.

Ronan ve Cole da tıpkı ekibin geri kalanı gibi şaşkınlıkla bize bakıyor. Sadece Xander gülüyor ve "Bugün bir kralın bir kralı öldüreceği yüz kişi var." diye bağırıyor.

Sanırım Ronan ve Dan de dahil olmak üzere diğer ekip üyelerinden birkaç bahis bile aldı.

Levi, Koç Larson'la dışarı çıktığında nefesim kesildi.

Birbirimizin etrafında dolanarak geçirdiğimiz zamandan sonra onu tekrar gördüğümde içimde bir şeyler tutuşuyor.

Ona kızmalıyım ama atletik vücudunun kraliyet mavisı forması ve şortuyla nasıl görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Karışık sarı saçlarının alnına nasıl düştüğünü ve soluk mavi gözlerinin güneşin altında nasıl parladığını.

Ne kadar karşı konulmaz biri.

Bacaklarını geriye çeker, koçu dinlerken gerinir.

Kolunu başının arkasına doğru uzatıyor ve arkasını dönüyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor.

Yutkunuyorum, Aiden'ı çıkarma dürtüsü beni tüketiyor ama buna direniyorum.

Levi'nin tepkisini görmek istiyorum. Jerry'ye ve partiye yaptığı gibi kendini kaybetmesini görmek istiyorum.

En azından bu onun için bir oyun olmadığını kanıtlıyor.

Levi esnemenin ortasında duraklıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki hiçbir şey duyamıyorum.

Sanki bir robot vücudunu ele geçirmiş gibi, Levi arkasını döner ve koçla birlikte diğer oyunculara doğru yürümeye devam eder.

Göğsümde bir şey kırılıyor.

Bakışlarımla buluşmasaydı, görünmez olduğumu düşünecektim. Görünmez miyim?

"Huh." Aiden kolunu bırakır. "Bu başarısız oldu." Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Aramızda olan her şey aptalca bir oyun muydu? Nasıl... yapabilirdi?

Ayağa kalktım ve korkuluklara doğru yürüdüm. Öfkem kabarıyor ve metal korkulukları tuttuğum anda aptalca bir şey söyleyeceğimi biliyorum.

"Levi!" Sesleniyorum.

Arkasını dönmüyor ya da beni onaylamıyor ama tüm ekibin dikkati benim üzerimde. Dan başını sallıyor ve Xander Levi'ye dirsek atıyor.

"Kral!" Bağıriyorum. "Eğer şu an arkanı dönmezsen, işimiz biter. Tamamen bitti, beni duyuyor musun?"

Keşke bunu hiç söylemeseydim. Umarım arkasını dönmez.

Bunu yaptığında, gözleri tamamen solmuş oluyor. Bu Levi'yi tanıyamıyorum. Hem de hiç.

Sanki bir uzaylı ruhunu emmiş ve bu kişiyi geride bırakmış gibi. O zalim, sadist şekilde sırtıyor. Sonraki sözleri beni mahvediyor. "Biz asla bitecek bir şey değildik."

LEVI

L *Bir muharebeyi kaybetmek savaşı bitirmek anlamına gelmez.*

AIDEN SOYUNMA ODASINA GİRDİĞİ AN, ONU

ön kolumla soluk borusunu ezerek duvara yasladım.

"Ne yapıyordun lan sen?" Duygusuz yüzüne hırladım.

Etrafımızdaki diğer ekip üyelerinden mırıltılar yükseliyor. Eve gidene kadar bu işin peşini bırakmalıydım ama o zamana kadar içimdeki ateş beni tüketti.

Antrenman sırasında çitlere tırmanıp Aiden'in yüzünü yere çarpmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ona dokunmaya cüret etti.

Lanet ellerini onun üzerine koydu.

Dudaklarının köşesi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Her şeye rağmen başarısız olmadı."

Kolunu tuttum - *kızın* omzuna doladığı aynı lanet kolu - ve bücktüm.

"Alçı ister misin?"

"Kaptan..." Cole yavaşça yaklaşır. "Bunu konuşarak halledebiliriz. Bir şeyleri ya da kemikleri kırmaya gerek yok."

"Söyle. Bana," diye homurdanıyorum kuzenimin poker suratına. "Ne yapıyordun lan sen?"

Sessizliğini koruyor, bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. Zaten bükülmüş olan kolunu sıkıca kavriyorum. Onu kıracağım ve Jonathan beni kölesi yaparsa cehenneme kadar yolu var.

Ben öyleyim zaten.

Xander, Aiden'ın bacağını tekmeler. "Her neyse söyle ona, seni küçük pislik." "Kolunu gerçekten kıracak," diye tıslıyor Cole.

Ne kadar baskı uygularsam uygulayayım Aiden'ın ifadesi değişmiyor. Lanet psikopat dokuz yıl önceki o olaydan beri acıya karşı anormal derecede dirençli hale geldi.

"Hey, Kral." Ronan patlak gözlerle ona bakar. "*Mais tu es fous ou quoi?* Kolunun kırılmasını mı istiyorsun?"

İstemiyor. Ama kırık bir kol ona istediğini verecekse, aldırılmaz.

"Babamla yaptığın konuşmayı sır olarak saklamayı kim söyledi sana?" Aiden sonunda konuşur.

"Astrid'e bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm."

"Bana sırrını söyle."

"Pas."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Eğer bana istediğimi vermezsen. Ben de sana istediğini vermeyeceğim. Tahmin et ne oldu, Lev. Oyun her zaman satranç tahtasında iki şahla başlar."

"Bire sıfır, Aiden!" Ronan bağırıyor, sonra Cole kafasının arkasına vurduğunda "Ah," diyor.

Gülümsüyorum ve Aiden'ı bir hamleyle dolaba doğru itiyorum.

Onu öldürene kadar yumruklayabilirim ve uzuvlarını kesebilirim, ama fiziksel güç bu küçük bok üzerinde işe yaramıyor.

Kendisi söyledi, *daha akıllı, daha güçlü değil.*

Kazanmak için onun gibi oynamalıyım.

"Demek bu bir oyun, ha?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle öyle." Ceketinin tozunu alırken sırtıyor.

"Pekâlâ. Bugün ilk hamlemi yapıyorum. Benimle otoparkta buluş."

"Bunu iyi değerlendir, Lev." Son bir alaycı sırtıyla ortadan kaybolur.

Kapının arkasında.

Ekibin geri kalanına dönüp en otoriter ses tonumla konuşuyorum:
"Astrid'e yaklaşan olursa benimle kişisel bir sorun yaşar. Tekrarlamama
gerek var mı?"

"Hayır, Kaptan."

"Bu tüm okul için geçerli olsun."

"Emredersiniz, Yüzbaşı."

Elimle onları kovuyorum ve herkes görevine geri dönüyor. Biri hariç
hepsi.

Daniel bana ters ters bakıyor ve çıkarken omzumu itiyor. "Korkak bir
kaptandan emir almam."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama boş veriyorum. Konuşan benim orta
saha oyuncum değil, Astrid'in en iyi arkadaşı.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra soyunma odasının önünde durup
sırtımı duvara dayadım.

Dış görünüşümü koruyabilirim ama çok fazla kaos hissediyorum, bu
beni uyuşturmaya başladı.

Alkolde boğulmayı denedim ama bu hiç iyi olmadı. Akşamdan kalma bir
halde antrenmana gelirim Koç'un kıcıma tekmeyi basacağından
bahsetmiyorum bile.

Astrid'le içtiğim son erotik sigaradan sonra sigara içmeyi de
bıraktım.

Ben de bütün geceyi yıllardır ziyaret etmediğim bir odada
geçirdim. Her şeyi değiştiren bir odada.

Ona hiçbir şey olmadığımızı söylediğimde Astrid'in yüzündeki ifade
hâlâ içimi bıçak gibi kesiyor.

Jonathan hayatımı tamamen farklı bir şekilde mahvetmek zorunda kaldı.

Bu boktan durumu çözmek için zamana ihtiyacım var ama bu kimsenin Astrid'e sahip olabileceği anlamına gelmiyor.

Aiden değil.

Zachariah
değil.

Hayır. Lanet olsun. Bir.

Chris ters yönde Koç Larson'ın ofisine doğru ilerliyor. Başımı eğip gözlerimi kısarak arkasından onu izliyorum.

Sarhoş kıcıyla sonra ilgileneceğim. Akşamdan kalma olmadan ya da uçurtma gibi uçmadan gelene kadar takımdan atıldı.

Otoparka vardığımda Dan'in arabayla çıktığını gördüm.

Yalnızdım. Astrid önce eve gitmiş olmalı.

O güçlü. Öyle olmak zorunda.

Çünkü Jonathan'la yaptığım ufuk açıcı sohbetten bu yana, tamir edilemeyecek kadar bozuk olduğumu düşünmeye başladım.

"Savaş için ilginç bir yer." Aiden'in alaycı tonu, benimkinin karşısına park etmiş arabasına doğru kaymadan önce bana ulaşıyor.

Çantamı arka koltuğa atıp sürücü kapısına yaslanıyorum, yüzümü ona dönüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Ne istiyorsun Aiden?"

"Çok basit. Babam sana ne söyledi de bu kadar sinirlendin, anlat bana."

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Kimse beni karanlıkta bırakamaz," diye omuz silkiyor.

"Ciddi misin? Sen getirmek dışarısının Silahlar için
bir şey bu kadar önemsiz mi?"

"Önemsiz muharebeler savaşı kazanır." Duraklıyor. "Şimdi bana bilmem gerekeni söyle."

"Hayır."

"Astrid'in peşinden gidiyorum o zaman. Dikkatli ol Kral, kendi kraliçen seni dize getirecek."

Aptalca tepkim yüzüne yumruk atmak oldu.

Bilmiyorum.

Aiden'ın zayıflığıma üzüleceğini bilmeliydim. Ama Jonathan'la olan şey onu hiç ilgilendirmez ve öyle de kalacak.

"Clifford ile daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Belki de ona ve Sterling'e bowlingde katılmalıyım?"

"Bunu sen yap."

Gözlerini kısar. "Eğer blöfümü test ediyorsan, o zaman sen kaybedersin. Bunu yapacağımı biliyorsun."

"Eminim öyle olacak." Uzun boylu bir sarışının arkadaşıyla birlikte küçük yeşil bir arabaya doğru yürüdüğü yöne doğru başımı sallıyorum. "Karşılığında Buz Prensesi'ni deneyeceğim."

Gülümsemesi düşüyor ve omuzları gerginlikle doluyor.

"Duyduğuma göre eğlenceli olabiliyormuş ve dış görünüşünün altında o kadar da buzlu değilmiş." Sağ gözü seğiriyor.

Şah mat.

Omzumu onun omzuna çarptım. "Astrid'den uzak dur."

Adam kararmış, öfkeli gözlerle ona bakmaya devam ederken arabama tırmanıyorum.

Aiden'a güvenmiyorum ama geçen yıl ilk gördüğü andan beri o kıza olan saplantısına güveniyorum.

Instagram'da beşinci aşamadaki bir sapık gibi takip ettiği kızla aynı kız.

Artık Aiden'ın icabına bakıldığına göre, daha acil konulara odaklanmamın zamanı geldi.

Jonathan ve onun cehennemden gelen sırrı gibi.

ASTRID

Hayat sana yumruk atarsa, sen de ona yumruk at.

BİR HAFTA GEÇER VE HAYAT DEVAM EDER.

Sanırım.

Dr. Edmonds ile terapime odaklanıyorum. Hatta artık aynı hafta içinde iki seansımız var.

Hâlâ hatırlayamıyorum ama doktorla konuşmak yardımcı oluyor. İsmini vermeyeceğim bir pislik dışında bir şeye odaklanabiliyorum.

Beni tanıımıyormuş gibi davrandığı günden beri, beni varlığından sildi. Yanımdan geçerken, bana bir bakış bile atmıyor.

Sanki yeniden görünmez oldum.

Karşılığında ben de onu varlığımdan sildim.

Dr. Edmonds sorunlarımdan kaçtığımı söylüyor. Geçen hafta Rusya'ya uçtuğundan beri babamla konuşmadığım için de aynı şeyi söyledi.

Ama psikiyatrist her şeyi bilemez. Sadece anılarımı geri kazanmama yardım etmeye odaklanması gerekiyor.

İçten içe, Levi'nin vurup kaçtığı günden bir şeyler sakladığını biliyorum. Bu yüzden davayı düşürmem için bu kadar ısrarcı oldu.

Aylardır onun kötülüğü ve cazibesi gözümü kör etmiş olacak ki daha fazla araştırmadım.

Şimdi değilim.

Şimdi, kazamla ilgili her şeyi ortaya çıkarana kadar durmayacağım.

Başındaki tacı koparıp onu uçuruma iteceğim.

Belki o zaman kalbinin kırılmasının ve kan kaybını izlemenin nasıl bir his olduğunu anlayacaktır.

CUMARTESİ GÜNÜ, EV SAHİBİ TAKIM KAZANIR VE RONAN HER ZAMANKİ GIBI Parti. Dan beni maça davet etti. Pas geçtim ama partiyi pas geçmedim.

Artık kaçmıyorum.

Levi'nin hayranlarından biri bana sürtük derse, ben de ona sürtük derim. Biri bana dokunmaya kalkarsa, yüzüne yumruk atarım.

Onların saçma zorbalıklarına tahammül etmekten bıktım.

Dan, geçen hafta yine saçmalamaya başladığında Jerry'ye yumruk atmamı engelledi. Sanatçı ellerimin korunması gerektiğini söyledi. Onun yerine yüzüne yumruk attı ve benim adıma onu yere düşürdü. İfadem olmasaydı neredeyse uzaklaştırma alacaktı.

O gün onu gözaltında bulduğumda, "En iyi arkadaşlar senin için insanları yumruklamak üzere yaratılmıştır," dedi.

"Hayır, yok, böcek." Güldüm.

"Öyle olmalı. Bunu kesinlikle kılavuza ekleyeceğim."

Ronan'ın malikânesine girerken kolumu Dan'in koluna koyuyorum. Sarhoş gençler ya öpüşerek ya da gülle atarak böbrek şeklindeki havuza düşüyorlar.

Hoparlörlerden tanımadığım yüksek sesli bir pop şarkısı yükseliyor ve birçok çocuk bu şarkıyla dans ederek etrafa alkol saçıyor.

Ronan'ın kaosu yatıştırmaya çalışacağı düşünülebilir ama Xander'la kimin daha fazla atış yapabileceğine dair bahse giriyor.

Havuz kenarındaki uğultu ve çığlıklar bir işaretse, Ronan partiyi yakın zamanda sonlandırmayacak demektir.

Ailesi hangi cehenneme kayboldu?

Sunucudan bir içki alıyorum - çünkü gençlerin partilerinde sunucular ve uşaklar olması tamamen normal - ve bir dikişte içiyorum.

"Bu kadar erken saatte sıvı cesaret mi?" Dan, o da bir tane atmadan önce dudaklarını hafifçe kaldırarak soruyor.

Saçımı gönderiyorum. "Tamam, nasıl görünüyorum?"

"Belalı." Yanağımı çekti. "Daha önce çıldırmalıydın."

Çıldırmak derken Dan, geçen yıl bir cesaretle bana aldırıldığı günahkâr kısılıktaki kot şortları giydiğimi kastediyor.

Dudaklarım kırmızıya boyanmış ve saçlarım düzgün görünmesi için bir saat uğraştığım dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Straplez siyah bir bluz giydim, ancak Dan'in önerilerine karşı çıkarak eşleşen kot ceketimi giydim.

Kendimi güçlü hissetmek isteyebilirim ama yine de konfor alanıma geri dönmek istiyorum.

Ki bu olmayacak. Bu

yüzden sıvı cesaret.

Dan ve ben, o kıpırdanmaya başlamadan önce yarım saat gibi görünen bir süre boyunca tekila içtik.

Onu, başından beri onu izleyen ikinci sınıftan bir kıza doğru itiyorum. "Git seviş."

Bir kaşını sallıyor. "Katılmak ister misin?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Berbatsın, böcek."

"Emebilirim."

"Eww, Dan. Şimdi çamaşır suyuna ihtiyacım var, çok teşekkürler."
Sırıtarak geriye doğru yürürken iki silah sesi çıkarıyor. "Beni ara ve buradan gidelim, tamam mı?"

Bu Dan için biraz bağlılık demek. Bu gece farklı. Ben kaçmıyorum.

Bir atış daha yaptım. Vay be. Buradaki tekila beni döndürmeye yetecek kadar güçlü.

Bekle. Dönen ben miyim yoksa oda mı?

Eğlenceli.

Buraya eğlenmeye geldim.

Ayaklarım dengesiz olsa da Ronan'ın içki yarışması yaptığı futbol takımına doğru zikzak çizerek ilerlemeye devam ediyorum.

Yoldan geçen birinden bir kare fotoğraf çalıyorum ve birine -ya da ikisine- rastladığımda bir özür mırıldanıyorum.

Planımız uzaktan izlemek. *Gerçekten* uzaktan.

Yüzüme biraz gölge katan bir yaprağın arkasına saklanıyorum. Gördün mü, hiç fark edilmiyor.

Isı boynumdan ve kollarımdan yukarı çıkıyor. Burası acayip sıcak.

Birinin omzuna dokunuyorum ve ona iğnemi veriyorum. "Bunu benim için tut."

"Elbette, aşkım." Bana gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum, ya da ceketimi çıkarıp arkamda bir yere atarken gülümsediğimi sanıyorum.

Çok daha iyi.

"Teşekkürler!" Atışımı geri alıyorum. "Oh, Şövalye! Hadi, Elitler!"

"Woohoo!" Duraklıyor. "Bekle. Danny haklı mıydı? Yüksek alkol toleransın var mı?"

Göğsüme vuruyorum. "Ben adamım."

Beni kolumdan tutup ekibin geri kalanına doğru sürüklerken gözleri parlıyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Uzaktan izlemem gerekiyor, aptal."

Kıkırdıyor, göz kırparken çıkardığı ses sinsi. "İnan bana aşkım, bu daha eğlenceli olacak."

Xander omzunu kullanarak futbolcuları itiyor ve Cole ile on üç numaranın yanında duruyoruz.

Kıkırdıyorum.

Partiyi verenin adını unuttum.

"Bak kim I bulundu!" Xander bağırır üzerinde ve
Çocuklar hoots. "Ronan için bir yarışma."

Evet. Ronan. Bu onun adı.

"Oh, puhleeze, kaltak." Ronan ağzındaki alkolü siler, yanakları kıpkırmızıdır. "Bütün bir galonu içebilirim ve yine de iki kızı unutulana kadar becerebilirim."

"Sen bir domuzsun," diyorum ona yarı bulanık bir ses tonuyla.

Ooh ve Aaah'lar etrafımızda patlak veriyor. Cole, Ronan'ın omzunu tutuyor. "Değerini kanıtlamalısın, küçük pislik."

"Başladı!" Ronan yüzüme bakıyor. "Kimse kralı yenemez."

"Ben her kralı yenebilirim," diye tıslayarak hayali kollarımı sıvıyorum.

"Woohoo!" Xander kolumu kaldırıyor. "Başlıyoruz, takım. Bahisler açılsın."

Aiden doğrudan sahnenin ortasına doğru yürür ve hem Xander'ı hem de Ronan'ı iter. "Git, Clifford."

Parmağımı omzuna koyup onu iterken damarlarımda kararlılık pompalanıyor. "Hiçbir Kral bana ne yapacağımı söyleyemez."

"Hashtag yanığı." Diğerleri kıs kıs gülerken Xander öksürüyor. Saçımı geriye atıyorum. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Ronan bana elini uzatıyor. "Evet, kraliçem."

Bunu söylerken kullandığı aşırı dramatik tona gülümsüyorum. Aiden başını arkadaşlarına doğru sallıyor. "Bu sizin hayatınız."

Çok geçmeden Ronan ve ben bir masanın üzerinde duruyoruz ve tüm ekip etrafımızda bir çember oluşturuyor.

Hepsi "İç, iç, iç!" diye bağırıyor.

Oyunun tek kuralı, kim düşerse o kaybeder.

Benim çekim tedarikçim Xander ve Cole da Ronan'ın gönülsüz olanı.
Başlangıçta, enerjinin vızıltısı damarlarıma girene kadar ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

İlk atışlar sırasında neredeyse tüm takım Ronan'ın tarafındadır, onun numarasını ve adını haykırmaktadır.

Birkaç raunt sonra, onun hızına ayak uydurup bir bardağı diğerinin üzerine koyduğumda, ekibin çoğu benim adımla söylemeye başlıyor.

Bu kadar çok insanın adımla haykırması ve beni alkışlamasının bulaşıcı bir yanı var.

"Düşüyorsun!" İkimiz de sallanırken Ronan bağılıyor.

"Hayır, aşağı iniyorsun!" Tavan dönüyor, ama ben gözümü kırparak iğneyi dudaklarıma götürüyorum.

Onu özlüyorum ve alkol boynuma döküldüğünde kıkırdama krizine giriyorum.

"Çıktı!" Tüm takım düşen Ronan'ı yakalamak için bağılıyor.

"İşte bu!" Xander yanındaki birkaç adama bağılıyor. "Ödeyin sürtükler."

"Ben mi kazandım?"

Cole gülümseyerek başını sallar. "Sen

kazandın." "Ben kazandım!" Çığlık

atıyorum ve zıplıyorum.

Kötü fikir.

Ben geriye doğru düşerken tavan dönüp duruyor. Tezahüratlar ve yuhalamalar tamamen kesiliyor.

Güçlü kollar beni kavıyor ve gözlerimi aralayıp iki haftadır bana işkence eden yüze bakıyorum.

Soluk mavi gözler sanki dünyadaki en güzel şeymişim gibi bana bakıyor.

Ve bana bir bok

yapmıyor. O bakış. O

gözler.

Artık hayatımda olmadığını bilmek canımı acıtıyor. Başından beri gitmeyi planladıysa neden geldi?

İki elimle yanaklarına vuruyorum. "Oh, sen gerçeksin."
Kıkırdarken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. "Bu bir rüya
mı yoksa kabus mu?" "İkisi de prenses."

ASTRID

W *Sana zarar vermek imkansız mı?*

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA İKİ ŞEY DÜŞÜNÜRÜM.

Hangi cehennemdeyim ben?

Neden kafamın yanında biri kazıyor?

Kafatasımı kucakladım ve irkildim. Görünüşe göre, kazma kafamın *içinde*.

Yan dönüyorum ve yavaşça doğruluyorum. Komodinin üzerinde bir fincan kahve, bir şişe su ve parasetamol hapları var.

Suyu ve hapları kaptım. Su, kaşınan boğazımı kahveyi yudumlayacak kadar rahatlatıyor.

Iyy. Çok acı.

Yine de yudumluyorum çünkü uyanmam gerekiyor.

Tekila shotları - ve sonrasında içtiğim shotlar - kötü bir fikirdi.

Dan beni durduracaksa, bunu daha önce yapmalıydı. Bunu arkadaşlık el kitabına ekliyorum.

Devrilip üstüme kusacakmışım gibi hissediyorum. Akşamdan kalmalığım bir hafta sürecek.

Bakışlarım çevremde geziniyor. Çarşafı dağınık, büyük boy bir yatakta oturuyorum. Açık balkon, perdelerin içeriye ve odanın içine doğru uçuşmasına neden oluyor.

Dan'in evindeki bu odayı daha önce hiç görmemiştim. Ve ne zamandan beri altın çerçeveli tavanları var?

Kendime bakıyorum ve sadece bir banyo bornozuna sarılı olduğumu fark ettiğimde nefes nefese kalıyorum.

Kalbim çarparak altına baktım. Kahretsin. Tamamen çıplam.

Dan'in evinde değilim ve çıplam. Lütfen bana pişman olacağım bir şey yapmadığımı söyle.

Bir boğazın temizlenmesi beni sersemliğimden çekip çıkarıyor. Başım diğer tarafa kaydı. Odada başka birinin olduğunu fark etmemiştim bile.

Nefesim kısa nefesler halinde geliyor. Levi, kot pantolon giymiş bacaklarını üst üste atmış bir şekilde koltuğunda oturuyor.

Belirgin karın kaslarına yapışan siyah bir tişört giyiyor. Karmakarışık saçları geriye atılmış, yüzündeki keskin hatlar ve solgun gözlerindeki cani bakış tam olarak görülebiliyor.

Aptal bedenim canlanıyor ve küçük karıncalanmalar doğrudan merkezime vuruyor. Hayır, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Bornozu göğsümün üzerinden geçirerek yataktan kalkıyorum ve kahve fincanını komodinin üzerine bırakıyorum.

Aptal küçük bir parçam ondan bir kelime duymayı diliyor. Bir dokunuş. Herhangi bir şey.

Ama ben artık o kız değilim.

Clifford gururunu ilk kez ciddiye alıyorum. Levi artık hayatımı belirleyemeyecek.

Baş ağrımı ve kalp kabuğumu içime atarak kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığım anda arkamdan bir el kapıyı kapatıyor.

Büyük -ve çok sert- bir vücut sırtıma yapışıyor. Ve sıcaklık. Lanet olsun ona ve sıcaklığına.

Dirseklerimi kaburgalarına geçiriyorum. Geri çekilmiyor.

Aksine, kalçalarını arkamdan bana doğru itiyor ve beni yerimde sabitliyor.

Öfkeli gözyaşları gözlerime hücum ediyor.

Beni zaten silmişken bunu bana yapmaya nasıl cüret eder?

Sanki bir oyunmuş gibi bedenimle ve kalbimle oynamaya nasıl cüret eder?

Arkamı döndüm ve göğsüne yumruk attım. "Bunu yapmana gerek yok.

Biz artık bir hiçiz, Kral."

Yüzü kapanıyor. "Diyor. Kim diyor?"

"Sen! Biz asla bitecek bir şey değildik, unuttun mu?"

"Demek ekibimle içmeye karar verdin." Sesi sertleşiyor. "Benden intikam alma yolun bu mu?"

Bu benim kendimden intikam alma yolumdu. Kendimi unutana kadar içmeyi planlamıştım. Ama bir noktada Ronan ve çocuklarla eğlenmeye başladım. Bir an için bu piçi unutabildim.

"Seni çoktan aştım, Kral." Acıyla gülüyorum. "Ah bekle. Zaten bitecek bir şey değildi."

"Siktir, Astrid." Homurdanıyor, gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığı anda, çözemediğim bir duygu karmaşası var.

Ne oldu sana?

Neden beni uzaklaştırdın?

Bu sorular dilimin ucuna kadar geliyor ama sormuyorum çünkü içten içe cevaptan korkuyorum.

Taze yarayı kesip beni onarılamayacak şekilde mahvetmesinden korkuyorum. "Başkasına aitmişsin gibi davranmayı bırak." İkimi de kavırıyor

ve beni içine çekiyor. "Benim olmadığın bir an bile olmadı."

Yumruklarım sıkılıyor ve göğsüne vurabildiğim kadar sert vuruyorum.

"Benden ne istiyorsun, Levi?" *Vur.* "Ne?" *Vur.* "Bunu daha fazla yapamam."

Bileklerimi avucunun içine aldı. "Neyi yapamazsın?"

"Her şey yolundaymış gibi davranamam. Seni tekrar görmek için yanıp tutuşurken ölümünü planlayamam. Şah mat, sen kazandın. Kazandın amına koyayım. Şimdi mutlu musun?"

"Yakınından bile geçemezsin." Beni etrafında döndürüyor ve ben yatağa geriye doğru düşüyorum. Üstüme çıktı, vücudu benimkini örtüyordu. Bornozum alttan açılıyor ve ereksiyonu kalçalarımın baskı yapıyor.

Parçalandığımı hissedebiliyorum.

Giysilerinin sürtünmesi altında tenim kızarıyor, canlanıyor. İki hafta. Onsuz iki lanet boş hafta oldu.

Yeniden dolmak için can atıyorum ve bunu sadece Levi gerçekleştirebilir.

Parmaklarım tişörtünü yumrukluyor. Onu yaklaştırmak için mi yoksa uzaklaştırmak için mi bilmiyorum.

"En başından beri sana karşı kaybederken nasıl kazanabilirim prenses?" Gözlerinde göğsüme çarpan garip bir kırılma var. "Son iki haftayı sensiz nasıl geçirdiğimi biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum." "Çok kötü çünkü öğreneceksin."

Beni çeviriyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüğümde nefesim kesiliyor - ellerim ve dizlerim çok titriyor. Sert vücudu arkamdan beni sardığında ve dudakları kulağımın lobunu bulduğunda ne olduğunu anlayamıyorum. Dilini kabuğun üzerinde gezdiriyor ve boynumda bir iz bırakıyor.

Bir ürperti tenimi kaplıyor ve bir zevk zap'ı kalçalarımın altına süzülüyor. Oh. Tanrım. Sadece bir dokunuş ve ben çaresiz bir aptalım.

"Hayır, Levi... yapma... Bunu daha fazla yapamam. Dur."

"Durmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Bornozu kollarımdan aşağı çekip fırlatırken kulağıma hırıltıyor.

"İki haftadır kim ve ne olduğumu tartışıyorum ve tahmin edin ne oldu?" Arkamdan bir fermuar sesi geliyor ve sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Ne?"

"Zaten tahttan çekilmişken kazanamam prenses."

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıp nefesimi içime çekiyorum. Çok sert. Karın kasları, kalçaları ve siki.

Tüm vücudum titriyor. Onu içimde istiyorum.

Hayır. Ona içimde ihtiyacım var.

Ondan başka birine karşı bu tepkiyi verip veremeyeceğimi merak etmeye başladım.

Ona yakın olduğumda, bu hem korkutucu hem de heyecan verici. Önümde karanlık bir uçurum olduğunu bilsem de, yine de ona doğru yürümeye devam ediyorum.

Çılgınca. Pervasızca. Ama bu bizim.

Levi ve ben bir peri masalı gibi başlamadık ve bir peri masalı gibi de bitmeyeceğini biliyorum ama yine de sahip olduklarımızı arzuluyorum.

Nefesim hâlâ boğazımda düğümleniyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Bir canavar için nasıl bu kadar güçlü hissedebilirim?

Kalçalarımdan birini sertçe kavriyor. "Seni görüyorum ama sana dokunamıyorum. Seni duyuyorum ama seninle konuşamıyorum. Beni delirttin."

"Güzel." Eline doğru eğilip kalçasına doğru sallanıyorum. "Çünkü bir süredir beni deli ediyorsun."

Levi kalçamı bırakıyor ve işaret ve orta parmağını ağzıma sokuyor. Kalçasında gezinmeye devam ederken tenini emiyorum. Muhtemelen kaslarını yapış yapış yapıyorum ama durmuyorum.

Yapamam.

Aldırmıyor gibi görünüyor. Aksine, kalçasını hassas kıvrımlarıma daha hızlı sürtüyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Beni ıslatıyorsun." Sesi hırıltılıydı. "Siktir. Kendini üzerimde hissediyor musun prenses?"

Başımı salladım.

Başparmağını meme uçlarıma vuruyor, çimdiklemeden önce sertleşmelerini sağlıyor. Sertleşti.

"Seni boşaltmamı ister misin?"

Yanıt olarak parmaklarının etrafında inliyorum. Kalçasını bacaklarımın arasından çıkarıyor, beni boş, ağrıyan ve acayip aç bırakıyor.

"Ne-"

Sert, kalın sikini giriş deliğimde bir aşağı bir yukarı gezdirdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Vay anasını.

Kalçasından bile daha iyi.

Nefesim kesik kesik ve kısa geliyor. "Bana benim olduğunu söyle."

Parmaklarını çekmeyince, onların etrafında konuşuyorum. "Ben... seninim."

"Ne olacağı umurumda değil. Artık gitmiyorsun." Ben herhangi bir tepki veremedi bana çarptı.

Duygularımın saldırısı karşısında gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımın arkasında gözyaşlarımın oluştuğunu hissediyorum.

Bu his, bu aidiyet.

Geçen sefer hayal ettiğimi sanmıştım ama gerçekmiş. Ne zaman bu şekilde birleşsek içimden ilkel bir şey geçiyor.

O da benim.

Sert nefes alış. Acımasız vuruşları. Baş döndürücü kokusu. Her şeyiyle.

O *bana* ait.

Uzun ve sert bir şekilde içime giren Levi, kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşamak için parmaklarını ağzımdan çıkarıyor.

Gözümün altından bir damla yaşı siliyor. "Sana bir dahaki sefere korunmak yok demiştim. Seni çıplak hissetmek istiyorum."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Mesele o değil. İğneyi vuruldum." "Çok şükür."

"Ben de geçen sefer beni hamile bırakmaya çalıştığını sanıyordum."

"Bir gün olacak ama sen henüz buna hazır değilsin." Kulağımın memesini emiyor ve boğazımı ısıırıyor.

Az önce söyledikleri hakkında herhangi bir fikir yrtemeyecek kadar onun bedeninde kaybolmuğ durumdayım.

Hızını artırıyor ve itiğ gücü daha sert, daha hızlı ve kontrolden çıktıkça ona geri itiyorum.

Her kiloda, delirten o tatlı noktaya vuruyor. "Oh, Tanrım, Levi... daha fazla..."

"Benim mi?"

"Oh lütfen..."

"Bana benim olduğunu söyle, prenses. Bağka kimsenin sana benim gibi dokunmasına izin vermeyeceğini söyle. Değişmeyeceğini ya da beni terk etmeyeceğini söyle."

Gergin ses tonu ve sanki cevabım onun laneti ya da kurtuluğu olacakmığ gibi beni izleyişi karşısında kalbim kt küt atıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sert bir parmağını ağzıma sokuyor.

"Yalan söyleme. Eğer bir söz verdiysen, sözünü tut." "Seninim, Levi," diye fısıldıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum.

Ciddiyim.

İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir onunlayım. "Söz ver," diye hırlıyor.

"Söz veriyorum."

Onun hamleleri hayvani bir hal alıyor ve benim hareketlerim de yle. Sırt kasları sertleşiıyor ve adımı söyleyerek küfrediyor.

Bu orgazm beni diğerlerinden daha çok etkiliyor. Belki de çok uzun zaman geçtiği içindir. Belki de onu çok özlediğim içindir.

Ya da belki, sadece belki, göğsümdeki tüm bu karmakarışık duygular yüzündendir.

Tamamen mahvoldum.

LEVI

Eğer hata yaparsan, yine de her seferinde yaparım.

RONAN'IN EVİNDEKİ KAOSUN İÇİNDEN GEÇİP, ELİMDE BİR KOVA
Su.

Dün ben partiyi durdurduktan sonra tüm ekip üyeleri ayrıldı.

Mahvetmem gereken üç kişi saklandı ama benden kaçamazlar.

Xander, Cole ve küçük pislik Ronan salondaki kanepelerin üzerine yayılmışlardır. Uzuvarları garip pozisyonlarda birbirlerinin üzerine atılmış.

Aiden bana Astrid'in Ronan'ın omuzlarına sarıldığı ve aynı anda içtikleri bir video gönderdi. Xander, Cole ve diğer ekip üyeleri onlara tezahürat yapıyor.

Hiç dün geceki kadar hızlı sürmemiştim.

Onu aşağı çekip adamları eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra torbayı yumruklamaya geri dönecektim.

Ama kollarıma düştüğü an, ayrılamadım.

Denedim, ama Astrid'le ilgili olan şey? Derimin altına girdi ve onu çıkarmak imkansız hale geliyor.

Sonra bu sabah oldu.

Kendime bunun sadece son bir kez olduğunu söyledim. Son bir tat. Son bir dokunuş. Son bir öpücük.

Ama bu da imkansız.

Ona doymamın hiçbir yolu yok. King ve Clifford isimlerini sikeyim.

Düşmanlığın canı

cehenneme. Her

şeyin canı

cehenneme.

Planlarda bir değişiklik olacak ve Jonathan bunu kabul etmek zorunda kalacak.

Bana meydan okumaya cüret eden üç enayinin önünde durdum ve bir kova suyu üzerlerine döktüm.

Ronan önce soluk soluğa kalıyor, gözleri açılıyor. "Ben yapmadım. Bunu bana Şeytan Xan yaptırdı."

"Siktir git." Xan doğrulup yüzündeki suyu sildi. "Sen öldün, Ro."

"Ne oluyor lan?" Cole gözlerini kırpıştırarak açar ve göz kırpar.

"Yüzbaşı?" "Dışarı. Şimdi."

"*Et la merde.*" Ronan tökezleyerek ayağa kalkar. "Söz veriyorum onu becermedim... Sanırım?"

Xander ensesine vurur. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun, göt herif."

"Ona sadece içki içirmekle kalmadın, aynı zamanda

Ona dokunarak," uykulu yüzleriyle tanışıyorum.

Cole işaret parmağını kaldırıyor. Zar zor ayakta duruyor ve boynunun her yerinde kırmızı tırnak izleri var. Birileri gece geçirmiş.

"Düzelتيyorum," diyor. "Onu biz zorlamadık. Bunu yapmayı o

istedi." "Öyle mi?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Xan ona vuruyor. "Kapa çeneni." Gülüyor, bakışlarımla buluşuyor. "Bir daha olmayacak, Kaptan. Striker'ın onuru."

"Olmayacağını biliyorum çünkü ne zaman böyle bir numara çekmeyi düşünsen, birazdan gireceğin erken yüzmeyi düşüneceksin."

"Ama dışarısı buz gibi," diyor Ronan şarap.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Aynen öyle."

"Kaptan." Xander bana o büyüleyici gülümsemesini gösteriyor. "Beni feda edemezsiniz. Ben senin as forvetimim."

"O ben oluyorum." Aiden'in sıkılmış sesi içeri süzülüyor. Tezgâha yaslanmış, siyah kupasından bir yudum alıyor.

"Hain," diye mırıldanıyor Cole.

Aiden bir omzunu kaldırır. "Seni uyarmıştım. Bu 'Sana söylemiştim' anı."

Aiden'in o kıza olan kaşıntısına güvenebileceğimi biliyordum. Artık bana karşı sınırı aşmaya cesaret edemeyecek çünkü tehditlerimin boş olmadığını çok iyi biliyor.

"Dışarıda. Her biri on tur atсын." Havuzun yönünü gösteriyorum. Yağmur yağıyor. Mükemmel.

"Umarım bahislerden sonra bizi lanet olası bir hastaneye yatıracak kadar para toplamışsındır." Cole Xander'ı dürtüyor.

"Bütün kötü fikirler X ile başlar." Ronan omzuna bir tokat atar. "*Connard*."

"Oh, siktir git. Siz ikiniz Kaptan'ın tepkisini görmek istediniz."

"Dileğini yerine getirdiğime sevindim," diye sırtıyorum. "Daha sonra da ekstra antrenman olacak."

Soyunmaya başladıklarında kolektif bir inilti alanı dolduruyor.

"En azından önce kahvaltı edebilir miyiz?" Xan temkinli bir ses tonuyla soruyor. Başımı sallıyorum.

Homurdanıyor. "Denemeye değer."

"Neler oluyor?" Girişten gelen ses beni olduğum yerde durduruyor.

Bütün gözler ona çevrildi. Üzerinde şortu ve Ronan'ın evinde bıraktığım tişörtlerimden biri var.

Onu benim renklerimi ve numaramı giyerken görünce içimi bir sahiplenme dalgası kaplıyor. Şu andan itibaren, sadece bunu giymesini istiyorum.

Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli ve yüzünün iki yanına dökülüyor. Gözlerinin parlak yeşili erkeklerin her birine sabitleniyor ve onlar da soyunmayı bırakıyor.

Elleri belinde ona doğru ilk koşan Ronan olur. "Astrid, içki arkadaşım kraliçe. Zalim kaptana bize işkence etmeyi bırakmasını söyle."

"Fazladan bir tur atıyorsun, Ronan." Ona söyledim. "İşkence mi?" Astrid kaybolmuş gibi soruyor.

Ronan ve Xander onu bilgilendirir ve çok geçmeden üç göt herif etrafını sararak kendilerini kurtarması için yalvarırlar.

"Yapmak istedim, eğlenceliydi," diyor bana kıkırdayarak. "Onlara biraz fazla sert davranmıyor musun?"

"Öyle!" Ronan ona beşlik çakıyor.

"Hey, pislikler. Çekin ellerinizi." Onlarla Astrid'in arasına giriyorum. "Havuzda on tur ya da başka bir şey. Seçim sizin."

Alternatifin çok daha kötü olacağını biliyorlar.

Hepsi havuza doğru koşar, yolda kıyafetlerini çıkarırlar. Ronan ve Cole "Önce Şeytan!" diye bağırarak Xander'ı suya ittiğinde Astrid kahkahalara boğulur.

Onlar soğuktan yakınırken gülümseyerek onlara bakmaya devam ettiğinde. Onları kıyafetleriyle içeri sokmadığım için pişmanım.

Onları yarı çıplak izlemesinden hoşlanmıyorum. Görüş alanına girip onları engelliyorum.

Aiden çevresel görüşümden sırtarak başını sallıyor.

Astrid'in arkasından onu tersliyor ve kolundan tutuyorum.

"Kahvaltı ister misin?" diye soruyorum.

"Onları çıkarırsan ben de biraz yaparım." Gözlerimi kısıyorum.

"Hayır."

Kolumu kavlıyor ve parmak uçlarına basarak dudaklarını yanağımda gezdiriyor. "Lütfen?"

Hay sikeyim. O böyle söyleyince hayır diyemiyorum.

Aiden'la yüzleşıyorum. "Onlara dışarı çıkabileceklerini söyle."

"Bir tur daha attıktan sonra," Aiden kahvesini yavaşça içmeye devam ediyor, gösteriden biraz fazla keyif alıyor gibi görünüyor.

Astrid buzdolabından yumurta ve pastırma paketlerini alırken ben de tezgahın arkasında ona katılıyorum.

Ellerim arkadan kalçalarını okşuyor ve nefesini içine çekiyor. Onu üst kata kaçırıp yürüyemeyecek hale gelene kadar becermekten daha çok istediğim bir şey yok.

Ama her şeyi bilmesi gerektiğini söyledi. Buna hazır değilim. Bu barışa bir son vermeye hazır değilim.

Üç otuzbirci duş alıp kuru kıyafetlerini giydikten sonra dışarı çıkarlar. Astrid onlar için kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı. Aiden ve ben yardım ettik. Düzeltiyorum. Küçük pislik Aiden'a yardım ettirdim.

Hepimiz kahvaltıya oturduğumuzda gerçeküstüydü. Ben masanın başındayım. Astrid sağımda ve Aiden solumda.

"Ailen hiç burada olmuyor mu?" Astrid Ronan'a sorar.

"Avrupa Birliği için falan çok çalışıyorlar." Pastırmasını çiğnemeyi bitiriyor. "*C'est merveilleux*, kraliçem."

"Ona öyle demeyi kes," diye uyarıyorum.

Astrid'le aynı anda gözlerini deviriyor.

"Verdiğin tüm partilerden memnunlar mı?" Xander'ın bir porsiyon yumurta daha yemesine yardım ediyor.

Neyse ki fazladan yaptı çünkü sabahları domuz gibi yiyoruz. "İlgilenmek için burada olmalılar." Ronan bana kaşlarını çattı. "Ama ben tamamen Ebola olduğumda onlara ne yaptığınızı anlatacağım,

Yüzbaşı." Xan çiğnemeyi yarıda bıraktı. "Bu bok ölümcül değil mi?"

Cole onları "Ebola soğuktan bulaşmaz," diye düzeltir ama Ronan ve Xander onu duymaz. Ebola'dan ölmekle ilgili hayali senaryolar çizerek aşırı dramatik sızlanmalarına devam ederler.

Astrid onlarla birlikte gülüyor ve şakalaşıyor ve onu benden başka biriyle gülerken görmekten nefret etsem de, onun spontane enerjisinden büyülenmekten kendimi alamıyorum.

Onun beyaz atlı prensi olamayacağımı biliyor ama yine de beni istiyor.

Eğer bir şey varsa, o beni istiyor çünkü ben değilim.

Ronan ya da Xander onunla konuşmaya çalıştıklarında onları tekmeliyorum ve masanın altından kalçalarını tutuyorum.

Elim şortunun altından kalçasına doğru kıvrılıyor. Nefesini içine çekiyor, kahveye odaklanmak için çok uğraşıyor.

O kocaman gözleriyle bakışlarımı karşıladığında, nefesim ulaşamayacağım bir yerde kesiliyor.

Gerçeği öğrendiğinde bana hâlâ o gözle mi bakacak?

ASTRID

N *Ne kadar saklarsanız saklayın, en karanlık gerçekler her zaman ortaya çıkacaktır.*

ÇOCUKLARLA KAHVALTI ETTIKTEN SONRA LEVI ONLARI KOVDU.

Bu işe yaramayınca beni üst kattaki odaya kaçırdı ve takım arkadaşlarına değil, sadece ona bakmam gerektiğini gösterdi.

Sırf bana her şeyi yeniden *göstersin* diye onlara yaklaşabilirim. Levi'nin bu kısmı beni her zaman şaşırtacak.

Onun üzerine yayılmış pozisyonumdan hareket etmeye çalışıyorum. Ağır olmalıyım. Güçlü ellerini sırtımın alt kısmına sararak hareket etmemi yasaklıyor.

Bizi ters çeviriyor, böylece birbirimize dönük yatıyoruz. Dün gece hiç uyumadığından şüphelendiğim için uyumasına izin vermek istiyorum, ama dudakları benimkileri buluyor ve ben gidiciyim.

Saatler gibi gelen bir süre öpüşüyoruz. Sanki birbirimizi yeniden öğreniyormuşuz gibi yavaş ve tutkulu bir tempoda birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Hava almak için bile geri çekilmiyoruz, sadece birbirimizi içimize çekiyoruz.

Onu öpmeye bayılıyorum. Sadece ağızmda onun tadını hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda onu her yerimde ve içimde hissediyorum.

Levi ve ben öpüşmek için yaratılmışız. Öpüşmeyi asla bırakmamalıyız.

O partiden beri öpüşmüyor olmamız bir küfür olmalı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra geri çekiliyor ama parmaklarını saçlarımın arasına sokup dökülen tellerle oynuyor.

Sanki bana doyamıyormuş gibi bana dokunduğu tüm küçük yolları seviyorum. Kendi parmaklarım onun Viking saçlarında kayboluyor.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sorar.

"Neden?"

"Burada kibar davranıyorum prenses." Elini saçlarımdan çekip boğazıma doluyor ve hafifçe sıkıyor.

Kolunu tutuyorum, onu durdurmak mı yoksa cesaretlendirmek mi istediğimden emin değilim. Kalçalarımın titremesine bakılırsa, sonuncusu.

Onun yoğunluğunun içimde tamamen vahşi bir şeyler uyandırması çok çılgınca. Sanki kan dolaşıma yayılan bir kafa gibi.

"İyi davranmanın senin versiyonu bu mu?" Alt dudağımı ısıriyorum.

"Oh, çok iyi oynuyorum." Dudaklarını burnumun üzerinde gezdiriyor.

"Bana kalsa bütün gün yatağında çıplak olurdun."

Tanıdık bir ihtiyaç içimde dalgalanıyor. Belki ben de bunu istiyorum. Belki de doyana kadar onun kollarından ayrılmak istemiyorum.

Ama yine de, ona hiç doyamayacak mıyım?

Ayrıca, bana onu daha iyi tanımam için bir yol öneriyor ve Levi şans tanımıyor.

"Bir şey isteyebilir miyim?" Dürtüyorum.

Gözlerini kısar. "Sor ve ben karar vereyim." "Hayır. Önce senin bir şeyi kabul etmen gerek."

"Tekrar dene prenses. Sonuçlarını bilmeden bir şeyi kabul etmem. Bu berbat bir müzakere yöntemi ve daha başlamadan kaybetmenin kesin bir yolu."

"Benim için bir istisna yap."

"Başkalarını da isteyecek misin? Çünkü bu kesinlikle hayır demek."

"Ah, dostum. Xander, Ronan ve Cole ile seks partisi yapma şansım elimden gitti."

Kalçamı neredeyse acı verecek kadar sıkı kavrarken gözleri kararıyor. "O üç piçle grup seks yapmak ister misin?"

Sessiz kaldığımda, tavrı sertleşiyor. Ondan yayılan öfke, bana yönelik olmasa da derimin altına sızıyor. *Düşünüyorum.*

"Dün gece sana ne yaptılar?" "Hiçbir şey."

Bana ters ters bakmaya devam ediyor. "Şaka yapıyorum, Levi. Tanrım."

"Şaka yapıyorsun, ha?"

"Kesinlikle. Sanki senden başka birini isteyecekmişim gibi."

Bu ondan muzip bir gülümseme aldı. "İyi kurtardın."

Şeytanın yöntemlerini öğrenmeye başlıyorum.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sorar. "Son bir şans. Aksi takdirde, tüm gün çıplak kalma planımı uygulayacağız."

Onun planına uyup her şeyin canı cehenneme demek geliyor içimden ama onunla hep yapmak istediğim bir şey aklımı kurcalıyor.

"Normal bir randevu istiyorum. Belki bir film ve lunapark?"

"Hepsi bu mu?"

Başımı eğerek onaylıyorum. "Daha önce hiç kimseyle çıkmadım ve bunu deneyimlemek istiyorum."

"Bekle. Geri dön. *Gerçekten çıkmadınız mı? Çıktığın gibi mi?*"

"Ortaokulda annemle birlikteyken bazı garip randevularım oldu."

"Bilmem gereken herhangi bir üzgün sikiş var mı?"

"Hayır, seni ucube," diye gülüyorum. "Hep böyle sahiplenici misin?" "Sadece sana karşı prenses."

Boynumdan yanaklarıma doğru süzülen sıcaklığa engel olamıyorum. En küçük kelimelerden bile yüzümün kızarmasına neden olan çıldırtıcı bir tarzı var.

"Beni önceki randevularınla kıyaslamaya kalkma bile." İçimi bir sahiplenme ve kıskançlık duygusu kaplıyor.

"Ben çıkmıyorum."

"Oh."

"Sen benim ilkim olacaksın."

Yüzüme yayılan aptal sırıtışa engel olamıyorum. "Bu bir evet mi?"

"O kadar hızlı değil." Dudakları benimkinden bir nefes uzakta durana kadar başını eğiyor. "Karşılığında ne alacağım?"

"Ne istiyorsun?"

"Randevudan sonra yatağımdasın."

"Bu, randevunun bedelini seksle ödeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Bir omzunu kaldırıyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Eğer bu şekilde bakmak istiyorsan."

"Bu kulağa sanki sen benim şeker babammışsın gibi geliyor." "Sen benim olduğun sürece ben senin her şeyin olacağım." "Ya fikrimi değiştirirsem?"

Dudağımın kenarını ısırtıyor, içimin derinliklerinden bir ürperti çekiyor. "Çok kötü. Şeytanla yapılan anlaşma tek yönlü bir bilettir."

LEVI'YE NORMAL BİR RANDEVUYA ÇIKMAK İSTEDİĞİMİ SÖYLEĞİĞİMDE, KESİNLİKLE beni lunaparkta korkutmasını istememiştim.

Hız treni yolculuğundan indiğimizde terliyor ve sert bir şekilde nefes alıyorum.

Levi gülerek büyük elini benimkinin etrafına doluyor.

"Bu hiç komik değil!" Onu dürtüyorum.

"En iyi içicimize karşı içki içme oyununu kazanan biri olarak, heyecanlı sürüşler konusunda çok kötüsün."

"Her neyse."

"Yüzünü görmeliydin." Sesinden eğlence damlıyor. Kaşlarımı çatarak ona ters ters bakıyorum.

Yanaklarımı kavlıyor ve yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta olması için onları çekiyor. "Sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun."

"Bu yüzden mi beni iki hafta boyunca görmezden geldin?" Soru birdenbire ortaya çıktı ama muhtemelen sabah uyandığımdan beri aklımın bir köşesinde olduğu içindir.

İki hafta boyunca ben yokmuşum gibi davrandıktan sonra her şey yolundaymış gibi davranmayacağım.

Yüz ifadesi kapanıyor ve yüzümü bırakıyor. Tam geri çekileceğini ve onu parkın her yerinde kovalamak zorunda kalacağımı düşündüğümde, elini benimkine doluyor.

Önünde koşuyorum ama eli beni rehin tuttuğu için ondan uzaklaşmak imkansız gibi bir şey.

"Bana nedenini söyle." Sesim titriyor. "Bana neden yokmuşum gibi davrandığını bilmeye hakkım var."

Hiçbir şey söylemiyor, ilerlemeye devam ediyor.

"Bunu tekrar yapacak mısın? Düğmen açılana ve bana karşı dönene kadar oturup beklemek zorunda mıyım?"

Levi elimi çekerek beni çığlık atarak durdurdu. "İnan bana prenses. Bu bir daha olmayacak."

"Neden olmasın? Eğer bir kez yaptıysan, tekrar yapmana ne engel olacak?"

Sinirli bir ses çıkarıyor ve beni sürüklemeye devam ediyor. Önce gideceğimizi sanıyorum ama dönme dolabın önünde duruyor ve beni içeri atmadan önce adama biletlerimizi veriyor.

Kollarımı kavuşturup ondan uzakta bir yere oturuyorum.

Yanıma doğru kayıyor. Ayağa kalkmaya çalıştığımda güçlü bir eliyle kalçamı çekiştiriyor.

İçimden bir hayal kırıklığı iniltisi kopuyor. "Şu anda sana kızgıyım."

"Benim yanımdan ayrılmadan istediğin kadar kızabilirsin."

Sinirli bir nefes bırakıyorum ve dönme dolap hareket etmeye başladığında dışarıya bakıyorum. Yukarı çıktıkça dünya daha da küçülüyor. İnsanlar o kadar küçük ki, zar zor seçilebiliyorlar.

Levi'nin eli şortumun paçasına dolanıyor. Tutup fırlatıyorum. "Konuşmaya hazır değilsen, bana dokunma."

"İşte burada yanılıyorsun prenses." Eli boğazımı sarıyor. "Ne zaman istersem benim olana dokunurum."

"Dur," diye tıslıyorum, duvarlarımın yıkıldığını hissederek. "Benimle bu akıl oyunlarını oynamayı bırak ve söyle bana, Levi."

Başı, bir şeyler planladığında her zaman yaptığı gibi yana eğiliyor - genellikle bela.

"Hâlâ o gece ne olduğunu araştırıyor musun?" diye soruyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Konuşma oraya nasıl gitti?" "Cevap ver bana."

"Sana adaletten vazgeçmeyeceğimi söyledim." Yüzüne bakarken dudaklarım aralanıyor. "Mesele bu mu? Kazayla bir ilgin var mı?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve dış dünyaya odaklanıyor.

Yüzünü iki avucumla kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. "Sen... yaptın mı?"

Oh. Tanrım. Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle.

Solgun gözlerinde bir şey var mı diye bakıyorum ama cam gibiler. Kendini içine kapatıyor.

"Oradaydım," diyor sakince. Fazla sakince.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Oradaydı.

Levi bana vurulmasını izledi.

"Ama ben kazanın bir parçası değildim."

"O zaman sen de beni bir hayvanmışım gibi kovalayanlardan biriydin?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır."

"Söylediğin her şeye nasıl inanabilirim, Levi?" Her şey yerine oturuyor ve sanki gerçek değilmiş gibi ona bakıyorum. "Bana bu yüzden yaklaştın, değil mi? Senin ve küçük arkadaş grubunun ne yaptığını ortaya çıkarmamı istemedin... bekle... Ronan, Xan ve Cole da bunun bir parçası mıydı? Aman Tanrım. Tabii ki öyleydiler. Aiden onlara beni ölüme terk etmelerini söyledi, değil mi?"

"Astrid!" Omuzlarımı tutuyor ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark ediyorum.

Onun için asla ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama işte buradayım. Sadece, bu gözyaşları kendim için. Ona tekrar güvenmeyi düşünen içimdeki zavallı aptal için.

"Son kez tekrar ediyorum, kazayla hiçbir ilgim yok."

"Beni kendi kanımla kaplı gördüğünde ne hissettin, Kral?" Ağladım.
"Bundan zevk aldın mı?"

"Hayır!" Omzumu sıkıca kavradı.

"O zaman neden davayı bırakmam konusunda bu kadar ısrarcıydın? Neden bunun için hayatımı cehenneme çevirdin? Ve bana yalan söyleme. Eğer söylersen, seni tamamen silerim. Yemin ederim."

"Beni siliyorsun, ha?" Saçlarımı avuçlarının arasına alıyor, gözleri tehditkâr. "Beni unutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki ilk başta değil." Sesim duygularla dolu. "Ama sonunda yapacağıma söz veriyorum. Ben senin oyuncağın değilim Levi ve asla olmayacağım."

Ellerini saçlarımdan çekip iç geçiriyor. "Siktir et."

Sikeyim mi?

Bu da ne demek oluyor şimdi?

"Kaza geçirdiğiniz gece neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Kaşlarım çatıldı. "Kazara çıkan yangın mı?" "Sadece kaza değildi."

Gözlerim büyüdü. "Sen..."

Başını sallıyor. "Amcamın malikanesini ateşe verdim." "Ama... neden?"

"Kundakçılık hapse götürür prenses. Amcam beni bundan kurtarabilirdi ama bu özgürlüğüm pahasına olurdu. Bu yüzden davayı düşürmeni istedim."

"Hayır. Amcanın malikanesini neden yaktın?"

Esprî yapmadan gülüyor. "Ona karşı isyan etmek istediğim için mi? Mirasımı almakla ve bana tasma takmakla tehdit ettiği için mi? Bir pislik olup yazdan hemen önce onun en sevdiği tatil evini almak istediğim için mi? İsteddiğini seç."

Vay canına. Amcasıyla ilişkisinin bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. "Amcan mirasını alabilir mi?"

"Babam onu yirmi beş yaşına kadar vasim olarak gösterdi. Eğer onun sözünden çıkmazsam, ailenin parasından tek bir kuruşa bile dokunmama izin vermeyecek."

"On sekiz yaşından büyükken bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Evet. Yapamasa bile, mahkemede ona meydan okuyamam. Hiçbir avukat amcamın ateşli avukatlar haremîni yenemez."

"Bunu sana neden yapıyor?"

Uzun bir nefes verir. "Benim babam gibi olmamı istemiyor. Babam Jonathan gibi mükemmel bir kral değildi. James King hayatı daha çok severdi ve aile işiyle hiç ilgilenmedi. İlk yıllarında rugby oynadı ve onu erken emekliliğe zorlayan korkunç bir sakatlık geçirdi. Depresyona girdi, sonra da manik oldu. Amcam imparatorluğu kurarken, babam Kral'ın parasını ya kumarda ya da uyuşturucuya harcadı."

Babası hakkında konuştukça Levi'den uğultulu bir enerji yayılıyor.

Sanki onu kızdırmaktan korkuyormuşum gibi yavaşça ona doğru ilerliyorum. Kalbim onun için acıyor ve acısını dilimin ucunda tadabiliyorum.

Hiçbir kral kral olarak doğmaz. Çocukluklarından itibaren kral olurlar. Levi'nin hiç gümüş kaşığı olmadı. Annesi arkasına bakmadan onu terk etti, babasının zihinsel sorunları vardı ve amcası açıkça bir kontrol manyağıydı.

Kuzeni de psikopatın teki.

"Ama bana babanla iyi bir ilişkin olduğunu söylemiştin."

"Manik ya da kafası güzel değilken yaptım, bu da baba-oğul bağına çok az yer bırakıyor." Duraklıyor. "Bana kendim olmayı öğretti. Onu kaybedene kadar benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Başımı onun gergin omzuna yaslıyorum ve elini kendi elimle sıkıyorum.

Uyuşturucuya karşı önyargılarının sebebi bu olmalı. Babasını kaybetmesinin bir nedeni de buydu.

"Jonathan babam gibi başarısız olmamı istemiyor ve Jonathan istediğini elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmıyor."

Levi ve Aiden'in acımasız taraflarını görebiliyorum.

Levi bunu açıkça itiraf etmez ama birden fazla yönden amcasına çekmiş.

"Peki *sen* ne istiyorsun?" Fısıltıyla soruyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve yumuşuyorlar. "Seni."

Eğer kalbim hapsedildiği yerden kurtulabilseydi, şu anda ayaklarımızın dibine dökülüyor olurdu.

"Başka ne var?" Kelimeler bir solukta çıkıyor.

"Sadece sen olursun." Dudakları, bana şimdiye kadar verdiği en yavaş, en ayak parmaklarını kıvıran öpücükle benimkini buluyor.

Elimi göğsüne koyarak onu itiyorum. "İstediğin başka bir şey olmalı."

Bir süre sessiz kaldı. "Futbol."

"Profesyonel mi oynamak istiyorsun?"

Bir kez başını sallıyor. "Liverpool ve Manchester City'den arayanlar ve ilgilenenler oldu."

"Vay canına. Bunlar çok büyük."

Gözlerini kısar. "Bunu nereden biliyorsunuz, Bayan Futbol umurumda değil?"

"Dan beni eğitti." Gülümsedim. "Ama vay canına, senin adına sevindim."

Ülkenin diğer yarısında olacağı düşüncesiyle kalbimin kırılmasını kamufle etmeye çalışıyorum.

"Fark etmez. Eğer amcam yasaklıyorsa. Hiçbir iyi takım beni kabul etmez." Birbirine dolanmış ellerimize bakıyor. "Peki ya sen? Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Babam Imperial College'ı düşünüyor."

"Ve tahmin edeyim, gitmek istediğin yer orası değil."

"Ben bir sanatçıyım. Sanatçı olmaya devam etmek istiyorum." "Bunu ona söyledin mi?"

"Babamı gördün mü?" Garip bir şekilde gülüyorum.

"Amcamdan çok daha makul görünüyordu."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz." Bir omzunu kaldırıyor. "Ama amcamın düşmanı benim dostumdur."

Gülüyorum, başımı omzuna yaslıyorum. Dönme dolap zirveye doğru yükselişini sürdürürken bir an için uzaktaki ışıklarda kayboluyoruz.

Sonra aklıma çılgınca bir düşünce gelir. "Levi... o gece bana kimin vurduğunu gördün mü?"

"Bilseydim, sana söyledim."

Ona bakarak geri çekildim. Sonra iki kolunu da tutup etraflarını yokluyorum. "Vurulduğum anda orada mıydın?"

"Vurulduğunu duydum."

"Yani, yoldaydın? Kimseyi gördünüz mü?"

"İnan bana prenses, sana kimin zarar verdiğini bilseydim, onları ilk ben mahvederdim."

Ama çılgınca bir fikir aklımdan çıkmıyor.

Acaba...?

Uzun kollu tişörtünü dirseklerine kadar kaldırıyorum.

Kıkırdıyor, "Anlaştığımızdan daha erken mi senin şeker baban olacağım?"

Bakışlarım damarlı kollarındaki çizgilere odaklanıyor. Gölgelere doğru
çekiyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Dirseğinin yanındaki ben karanlıkta küçük bir yıldız gibi
görünüyor. Ona bakarken gözlerim bulanıklaşıyor. "Beni
kurtardın."

ASTRID

J *Tam sana sahip olduğumu düşündüğümde, her şey buhar olup uçuyor.*

HAFTALAR GEÇER VE HER GÜN GERÇEKÜSTÜDÜR.

Levi her gün benim sınırlarımı test ediyor, ben de onunkini.

O ve ben bir yapbozun iki parçası gibiyiz. Biri olmadan diğerinin olması mümkün değil.

Levi'nin kolunu belime dolayarak okula giriyorum. Futbol takımının çoğu şövalyeler gibi etrafımızı sarıyor.

Dan, Aiden, Xander, Ronan ve Cole benim korumam gibiler ve Levi orada olmadığında beni takip ediyorlar. Aiden'ın bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama Levi bir şekilde onu zorladı.

Havuz cezasından bu yana, diğer üçü Levi'nin yanında sessiz kalırlar. Görünüşe göre, kaptanları antrenmanda hayatları için dışarıdaymış. Seks partisi şakası yüzünden olmamasını umuyordum.

Ama Levi'yi tanıyorsam, büyük ihtimalle bunda bunun da payı vardır.

Levi sadece hatalı bir şekilde sahiplenici değil, aynı zamanda takım arkadaşlarına baktığımda da kıskanç bir tip. Belki de bunu

onu kızdırmak için.

Ronan'a "Ne zaman bir içki yarışması daha yapacağız?" derken muzipçe gülümsüyorum.

"İstersen bu gece..." Levi ona ters ters bakınca sırtışı bozuldu. "Ya da asla. Evet, asla." Fısıldamak için eğilir. "Kaptan uyuduğunda aşağı gel."

"Bunu duydum." Levi'nin yüzünde saf bir aşağılama ifadesi vardı. Ronan'ı nasıl cezalandıracağına dair kafasından geçirdiği tüm fikirleri hayal edebiliyorum.

"Acınacak haldesin." Aiden kuzenine başını sallar. Levi ona parmağını çevirir.

"Yirmi iki yüz." Ronan öksürüyor ve bakışlarım hemen o yöne doğru uçuyor.

Kimberly'nin arkadaşı olan sarışın kız kitapları göğsüne bastırarak kütüphaneye doğru yürüyor. Erkekler ona bakıyor, ama sadece Aiden ve Levi onu açıkça inceliyor.

"Onun nesi var?" diye sordum. "İkinizin de eski bir sevgilisi mi?"

İçime bir kıskançlık saplanıyor. Levi kimseyle çıkmadığını söylemişti ama o seviyede bir eski sevgilisi varsa, bu benim kendime olan güvenimi sarsıyor.

"O kimsenin eski ya da şimdiki sevgilisi değil" diye gülüyor Xander. "O Frozen. Bir buz prensesi."

"Ne yazık ki bu adam için." Cole, Aiden'ı dürtüyor.

Ona anlaşılmaz bir bakış fırlatır ve hiçbir şey olmamış gibi telefonunda gezinir.

Xander parmaklarını bana doğru şaklatarak, "O da senin gibi," dedi. "Kaptan'ın senin yüzünden etekleri tutuştu."

"Defol git, Xan," der Levi ona.

"Hayır." Levi'nin yanına dirsek attım. "Daha fazlasını bilmek istiyorum."

Ronan'ın şakacı bakışları benimle kütüphane yönünde kaybolan kız arasında gidip geliyor. "Sence güzel mi Astrid?"

"Şaka mı yapıyorsun? Oyuncak bebek gibi görünüyor." Ve Aiden'in ilgisini çektiğine sevindim, Levi'in değil.

Boşver onu.

Bir psikopatın dikkatini çektiği için sevinmemeliyim.

Ronan'ın yüz hatlarını şehvet dolu bir bakış kaplıyor. "Onu becereceğin gibi mi?"

Ronan her şeyi sekse bağlayan bir tip - Dan gibi. Onlarla geçirdiğim zaman boyunca, dört Horesemen arasında en yürekli olan oydu. Xander çok kaypak. Cole çok sessiz. Aiden çok... şey, hiçbir şey. Onu ne kadar incelesem de gerçek karakterini kavrayamıyorum.

"Evet, yapardım." Ronan'ın oyununu takip ediyorum.

"Al şu lanet paramı," diye haykırıyor Ronan. "İzlemek istiyorum. İlk sıradan!"

"Rüyada görürsün." Levi elini yüzüne götürerek onu iter.

"Oh, hadi ama, Kaptan. Kek tavşanı fahişe fantezimi çoktan elimden aldınız."

"Kek tavşanı fahişeler mi?" Kıkırdıyorum.

Cole, "Ronan doğum günü pastasından tavşan gibi giyinmiş fahişeler çıkmasını istedi," diyor. "Kaptan bunu reddetti."

Vay canına. Bu konuda bir fikrim bile yok.

"Bir keresinde fantezimi öldürmüştünüz Kaptan." Ronan dramatik sesiyle konuşur. "Bunu *bir* kez daha yapamazsın. İki ateşli kız patlayıcı olacak. Kimse izlemese yazık olur."

"Kim demiş kimse izlemeyecek diye." Levi karanlık ve şehvet dolu bakışlarıyla bakışlarımı karşılıyor. "Ben izlerdim."

Aiden bakışlarını telefonundan ayırmadan, "Ben de izlerdim," diyor.

Hangisine daha çok şaşıracağımı bilemiyorum. İki kuzenin de böyle bir yönü olduğunu kim bilebilirdi?

Sınıfıma vardığımızda, Levi beni kalçalarımın kendine doğru çekiyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Soyunma odası. Antrenmandan sonra."

Geçen hafta, Levi'ye sürpriz yapmak için futbol takımının soyunma odasına gizlice girdim. Sürpriz bir şekilde, beni dolaplara karşı becermeden önce duşlarda ona sakso çekmemle sonuçlandı.

Bunu kanıtlayacak çürüklerim ve morluklarım hala var.

O günü hatırladıkça tenim zonklıyor ve ısınıyor. "O tek seferlik bir şeydi."

"Bunu birden fazla kez yapıyorum." Dili kulağımın kabuğuna doğru kayıyor. "Orada ol, prenses."

"Yoksa ne olur?" Dudaklarımı yalıyorum, onu itme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Onun derisinin altına girmenin verdiği hastalıklı bir heyecan var.

"Yoksa seni tekrar bağlarım." Duraklıyor. "Bekle. Bu hoşuna gider, değil mi?" Evet diye bağırmamak için dudaklarımı bir çizgi halinde inceltiyorum.

Burnuma iki kez vuruyor. Bu hareket bir bağımlılık haline geldi.

"Bekleyeceğim."

Aşık bir aptal gibi, koridorda geri çekilirken onun güçlü ve geniş sırtını izliyorum.

Çok uzun ve yapılı, bu haksızlık. Benim Viking'im.

Sınıfa girmek için döndüğümde, içeri girerken biri omzunu benimkine çarptı. Nicole.

Bu haftalarda çok agresifleşti. Genelde karşılık veririm ama onunla büyük bir sorun yaşamak istemiyorum. Eğer babama Levi ve benden bahsederse, işler hiç olmadığı kadar karışır.

Levi ile olan ilişkim hakkında çenesini kapalı tutmasının tek nedeni, onu babamın çatısı altında Christopher ile yaptığı seks maceralarının da ortaya çıkacağı konusunda tehdit etmem.

Bu onu hizada tuttu. Sayılır.

O ve Chloe hala koridorlarda ya da gittiğim oyunlarda bana laf atıyorlar. Onları arka plan gürültüsü olarak ayarlamaya karar verdim.

Sonunda hayatımı her zaman dilediğim gibi yaşıyorum ve ne onların ne de bir başkasının bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Dr. Edmonds ile yaptığım her seansta, sahip olduğum her şeyin değerini anlamaya başladım. Hatta kaza gecesine dair anılarımı asla hatırlamayabileceğimi ve bunun tamamen normal olduğunu düşünerek kendimle barışıyorum.

Anılarım ya da tuttuğum kin beni tanımlamıyor. Geçmişim beni tanımlamaz.

Bu karardan bu yana, cildimde daha rahat oldum ve hatta ilham perimi geri almaya başladım. Bebek adımları, ama orada.

Her şeyin terapi yüzünden olduğunu söylemek istiyorum ama öyle değil. Levi adında bir muammanın içine sarılmış farklı bir terapi türü var.

O gece beni kurtaranın o olduğunu öğrendiğimden beri, sanki biri ruhuma temiz hava üflemiş gibi hissediyorum. Benim kendi ikinci şansım.

Bana bu ikinci şansın verilmesinin bir sebebi var. Her zaman Levi'nin benim zorbam ve işkencecim olduğunu düşünmüştüm ama belki de en başından beri daha fazlasıydı.

Levi ile hayatın kolay olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Kolay değil. Babasının akıl hastalığına sahip olmasa da, benden her şeyi talep eden boğucu bir yoğunluğu var.

Ne zaman kalbinden bir parça sunsa, karşılığında benimkine el koyuyor. Sonuna kadar tamir edilemeyecek şekilde bozulmamasını umuyorum.

Bir çeşit tanışma aşkı olarak başlamadık. Kanlı ve dehşet vericiydi ve bir parçam Levi'nin asla beyaz atlı prens olmayacağını biliyor. Bununla bir sorunum yok, zaten her zaman kötü adamı tercih etmişimdir.

Sabah koşularımızı ve geleneksel olmayan randevularımızı seviyorum. Bana modellik yapmasını seviyorum, böylece sonunda kıyafetlerimi çıkaracak ve ona modellik yapan ben olacağım. Yatakta.

Her seks yaptığımızda, sanki kendini ruhuma parça parça kazıyormuş gibi hissediyorum.

Doyamadığım bir bağımlılık haline geldi.

Ama her şeyden öte, ona doyamayacağımı biliyorum.

Dünyamı alt üst eden o. Yoğun seks ve akıl oyunları onun bir parçası.

Kim o?

Ve ben onun hepsini istiyorum.

Babam ve amcası arasındaki kan davasına rağmen.

Levi'ye bunu merak edip etmediğini sorduğumda, bunun bizi ilgilendirmedikini söyledi. Biz ailelerimiz değiliz.

"Dünyadan Astrid'e."

Başım masamda oturmuş, yaklaşan maç hakkında sohbet eden Dan'e kayıyor.

"Hey, çılgın herif." Dan koluma bir parmak sıkıştırdı. "Beni dinlemiyordun, değil mi?"

"Öyleydim. Bunu kesinlikle başaracaksın."

"Bayan Jills?" Burnunu kırıstırıyor. "Elli yaşındaki matematik öğretmenimizi çivilediğim iğrenç görüntü için teşekkürler."

Gülmekten kırılıyorum. "Kusura bakma ama sonuçta senin de bir seks listen var."

"Elli yaşındaki öğretmenler buna dahil değil." "Yok mu?"

"Hayatta olmaz." Bıkkın bir iç çekişle Nicole'ün bize hançer fırlattığı sağ tarafımıza bir bakış fırlatıyor.

"Fotoğraf ister misin?" diye alaycı bir tavırla sorar.

Saçlarını geriye atıyor. "Sanki birinin değersiz bir yüze ihtiyacı varmış gibi." "O zaman bakmayı bırak."

"Sen de benimle konuşmayı kes."

"Tanrım." Dan yine bana bakıyor, yüzü gergin. "Onunla nasıl yaşıyorsun?"

"Her zaman gizlice çıkıyorum." Sırıtiyorum. "Onu boş ver." "Eğer seni rahatsız ederse, bana haber ver."

Yüzü ciddi. "Yani onurumu koruyacak mısın?"

"Tabii ki. Şimdiye kadar okumuş olman gereken arkadaşlık el kitabında yazıyor. Gelmiş geçmiş en tembel en iyi arkadaş gibisin."

"Üzerinde çalışıyorum." Gülüyorum. "Hey, böcek. Bu hafta sonu alışverişe gitmek ister misin?"

Kaşlarını sallıyor. "Kaptan için sürtük iç çamaşırı mı?" Gülümsemesi düşer. "Bekle. Yanlış imaj."

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Imperial College için ciddi mülakat kıyafetlerine ihtiyacım var." "Ah. Bu." Eğildi. "Babanla bu konu hakkında konuşmayacaksın."

Kraliyet Sanat Koleji?"

Babamın beni evin içinde hayalet gibi gezdirdiğini ve o korkunç kahvaltılara zorlamadığını düşünürsek, ne anlamı var anlamıyorum.

"Bu senin geleceğin. Seni mutlu edecek şeyler pahasına aileni mutlu etmemelisin."

"Vay canına. Ne zamandan beri bu kadar bilge oldun böcek?"

Gülümsemesi zayıf. "Mühendislik okumayacağıma göre."

"Oh. Neden olmasın?" Dan'in ailesinin bir mühendislik şirketi var. O ve Zach'in aile işini devralması bekleniyor.

Dan ile en iyi arkadaş olduğumdan beri, her zaman Cambridge'de mühendislik yapmayı planlıyordu. Onu oraya götürecek tüm yüksek notlara ve etkileyici kayıtlara sahip.

Şimdi, fikrinin değiştiğini daha önce fark etmediğim için kendimi korkunç bir arkadaş gibi hissediyorum.

"Avukat olacağım."

"Bu da harika, ama fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Mühendisler vardır dikkate alındı asosyal özellikle
içinde Üniversite. Ayrıca, avukatların
daha aktif bir seks hayatı var."

"Lütfen bana seks hayatı yüzünden ilgi alanını değiştirmediğini söyle."

"Bu da bir rol oynuyor. Tamam, *büyük* bir rol. Ama hayır, sözlü
tartışmaları kazanmak için daha uygun olduğumu hissediyorum."

Elini tuttum. "Seninle çok gurur duyuyorum. Neyi seçersen seç, böcek."

"Ben de." Elini çekti. "Ama bana dokunma. Kaptan
bunun için deli oluyorum."

İkimiz de bunun ne kadar doğru olduğunu bilerek
gülüyoruz. Telefonum bir mesajla titriyor.

Baba: Benimle okulun otoparkında buluş.

Kalbim yüksek sesle atmaya başladı. Babam neden benimle okulda
buluşmaya gelsin ki?

"Seninle gelmemi ister misin?" Dan sorar, belli ki metni görmüştür.

"Hayır. Ben iyiyim. Her şey güzel
olacak." Yalan söylüyorum.

İçten içe çıldırıyorum.

Babam iki gün önce ailemle önemli bir konu hakkında konuşmak
istediğini söyledi ama bu kadar erken olacağını hiç düşünmemiştim.

Belki de canına tak etti ve sonunda Nicole'u evlat edinip beni bir kenara
atacak.

Okuldan çıkarken göğsüm acı verecek kadar sıkışıyor.

Bunca zaman, babamın Nicole'u evlat edinmesinin umurunda
olmadığına kendimi ikna ettim. Zaten Clifford'ın prensesi olmak
istemiyordum. Ama şimdi bu gerçek oluyor ve ağlamak istiyorum.

O benim babam, onun değil. *Benim babam.*

İçimde bir yerlerde, küçük bir kızken beni omuzlarında taşıyan babamı
özleyen bir yanım var.

Yağmurun sesi otoparkı dolduruyor. Öğleden sonraya yakın olduğu için neredeyse tüm öğrenci ve öğretmenlerin arabaları gitmiş.

Şemsiyemi açıyorum ve ıslak kaldırıma adım atıyorum.

Hava karanlık, nemli ve çok ıslak. Aklımı kaçırarak kadar endişeli olmasaydım, şemsiyeyi çıkarır ve yağmurun altında dururdum.

Otoparka doğru yürüyorum, babamın Mercedes'ini arıyorum. Hava iyice kararıyor ve ışık yanmıyor, bu yüzden uzağı göremiyorum.

Telefonum titriyor.

Levi: Antrenman iptal edildi. Soyunma odasına gel.

Sadece onun mesajını okumak bile göğsümden ağır ve ezici bir şey kaldırıyor. Onu düşünmek beni her zaman özel bir ruh haline sokuyor. Sanki her zaman yanımda olacağını bildiğim için yenilmez oluyorum.

Annemin ölümünden beri, Levi bana hayat verene kadar yaşayan bir ölüydüm. Ben.

Güçlü ışıklar beni kör ettiğinde cevap yazmak için metni açıyorum. Donup kaldım ve bir

Titreme uzuvlarıma vuruyor.

Önüme bakmaya devam ediyorum ama ışıktan dolayı hiçbir şey göremiyorum. Tıpkı partideki o gün gibi.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerim öyle titriyor ki telefon yere düşüyor.

Çekilin. Çekil. Lanet olası hareket.

Sağanak yağmurun sesi dışında etrafımdaki her şey kayboluyor. Yağmurdan sonra toprağın kokusu ve kör edici beyaz ışık.

"TATLIM, TELEFONU BANA VER."

"Yine mi babam?" Ses tonumdaki umursamazlığa engel olamıyorum. Annem gülümsüyor. "Sana büyük haberlerimiz var, tatlım."

"Büyükbabamın ölümüyle mi ilgili?"

Kaşları çatıldı. "Evet, ama bu bizim için daha fazla şey ifade ediyor. Ailemiz için."

"Aile mi? Ne ailesi anne? O evli ve sarışın aristokrati ve kızıyla mutlu. O bizim ailemizin bir parçası değil."

"Star..." sesi yumuşar. "Her şey görüldüğü gibi değil."

"Evet, elbette anne. Babam bizi başka bir aile için terk etmedi."

"Onunla yaşamak istediğini söylememiş miydin?"

Telefonu bulmak için çantasını karıştırıyorum. "Bu çok uzun zaman önceydi. Sen olmadan onunla asla yaşayamam."

Derin bir nefes alır. "Kaçmayı bıraktım, tatlım. Artık hazırım." "Ne için?"

"Kahretsin. Siktir!" Annem arabayı döndürürken küfrediyor.

Uzun bir saniye boyunca klakson çalarken yağmurdan ıslanmış ön camdan yukarı bakıyorum.

"Çekil!" Bağırtıyor ve sokak ortasında bir köpeğin yanından dönerek geçmeye çalışmasını dehşet içinde izliyorum.

Arabayı toprak tarafa çevirdiğinde ilk gördüğüm şey bir adam oluyor.

Böyle anların saniyenin çok küçük bir kısmı olmasına rağmen ağır çekimde gerçekleşmesi komik.

Adam ellerini iki yana açmış, gözleri kapalı ve yağmur üzerine yağarken başını geriye doğru eğmiş.

Çok huzurlu görünüyor.

Annem frene bastı ama araba durmadı. Çılgılık atmaya fırsat bulamadan bir şey arabaya çarpıyor ve devriliyoruz.

GÜNÜMÜZE GERİ DÖNDÜM, N E F E S NEFESE KALDIM. DIZLERİMİN ÜZERİNDEYİM.
beton zeminde, titreyen ellerimin arasında başımı tutuyordum.

"Astrid?" Bir el kolumu kavlıyor.

Yavaşça yukarı bakıyorum. Babam kaşlarını çatmış bir ifadeyle bana bakıyor.

"İyi misin? Ne oldu?" Beni ayağa kaldırıyor ve ben de sanki o benim emniyet halatımmış gibi tüm gücümle koluna tutunuyorum.

"Baba," diye ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Lütfen bana kaza sırasında ölen diğer kişinin James King olmadığını söyle. *Lütfen*."

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ve dünya kararmadan önce ihtiyacım olan tek cevap bu.

Annem Levi'nin babasını öldürdü.

LEVI

T *her şey yerle bir olduğunda hiçbir uyarı yok.*

ASTRID SOYUNMA ODASINDA GÖRÜNÜMÜYOR. YA OYNUYOR
elde etmek zor ya da bir şeyler yanlış.

İlk seçeneği umduğuma eminim.

Aradım ama açmadı. Daniel'e nerede olduğunu soruyorum, babasıyla
buluştuğunu ve onunla eve gitmiş olabileceğini söylüyor.

Ne mesajlarıma ne de aramalarıma cevap veriyor.

Ertesi gün ya da bir sonraki gün okula gelmediğinde ruh halim
kararıyor.

Tam üç gündür benden kaçıyor.

Eğer bu o iki haftanın intikamıysa, kabul ediyorum. Ama Astrid benim
kadar kara kalpli değil. İsteddiği zaman tam bir kaçık olabiliyor ama kinci
değil.

Tabii... gerçekten yanlış giden bir şeyler yoksa.

Antrenmandan sonra arabadayken telefonum Amca'nın güvenlik
şirketinden gelen bir mesajla çaldı.

Bu ona geri dönebilir ve dönecektir de, ama ben bu riski alıyorum. Yaz partisinin o parçalanmış görüntülerini sakladım ama dönme dolaptaki o günden sonra gerçeği Astrid'den bile daha çok bilmek istiyorum.

Jonathan'ın şirketinin bu işi polisten önce halledeceğini biliyordum.

O gün olanları izlerken kaşlarım çatıldı.

Astrid, ben onu kovduktan sonra kapıma vurdu. Eğer onu kovmasaydım, o kaza olmayacaktı.

Ayın altında tek başına lanet bir melek gibi dans etti.

Kız koşmaya başlayınca çenem sıkıştı. Peşinden koşan ikisini görebilmek için diğer kameralara bakıyorum.

Onu.

Biliyordum.

Görüntüleri izlemeye devam ediyorum ama kameralar tam yolda duruyor. Astrid'e çarpıldığına dair bir görüntü yok. Sadece yolda hızla ilerleyen arabanın yandan görüntüsü var.

Tam kapatacaktım ki bir şey fark ettim. Bir saniye bekle.

Tekrar tekrar dolduruyorum. İleri geri. Lanet olsun.

Bu her şeyi değiştirir.

CHRIS TITRERKEN AIDEN, XAN, RONAN VE COLE YANIMDA DURUYOR.
köleleriyle birlikte yere serildi.

Onu dövmekten parmak eklemlerim kanıyor. Fotoğrafların arkasında olduğunu itiraf etti. Benden intikam almak istedi ve 'oyuncağımlı' mahvetti. Bu da ona burnunu kıran bir yumruk attırdı.

İki genç, David ve Michael bir köşede toplanmış, kekeleyerek bir şey yapmadıklarını söylüyorlar.

Chris'i yakasından tutup yüzüne doğru nefes alana kadar çekiyorum.
"Şimdi bana her şeyi anlat."

"Bize hata yapmamamızı söylemiştin," diye hırılıyor, kanlı dişlerini göstererek. "Konuştuğumuzu duydu ve onu susturmak zorunda kaldım."

"Yani bir kaza mı planladınız?"

"Ne oluyor lan?" Kan öksürüyor. "Kazayla hiçbir ilgimiz yok. Onu sadece susturmak için kovaladık."

Yakasını tutuşum titriyor. Yangını ben planladım. Chris ve iki çömeze de benimle birlikte yaptırdım çünkü Aiden ve çetesinin Jonathan'a karşı isyanımın kokusunu almasını istemiyordum.

Köşede titreyen ve sadece kendilerine söyleneni yaptıklarını tekrarlayıp duran gençler suçlu değil. Ben suçluyum.

Chris'in dengesiz ve tehlikeye açık biri olduğunu biliyordum ama yine de bunu kendi avantajıma kullandım. Michael ve David kaptanları için her şeyi yapabilecek piyonlar. Kundaklama ve muhtemelen cinayet de dahil.

O gece Astrid'e çarpan arabayı ben kullanmamış olabilirim ama bu olayda benim de bir rolüm var.

"Biz sadece Christopher'ın dediğini yaptık." Michael altına işemeye hazır görünüyor. "Polise her şeyi anlatmak istedim ama üvey babam sabıka kaydım olursa beni evden atar."

"Özür dileriz, Kaptan." David kekeliyor. "Lütfen bizi affedin."

"Duruma göre değişir." Chris neredeyse yere düşecekken onu itiyorum. "Neye göre?" Michael soruyor.

"Bana o gece gördüğün her şeyi anlat." Chris'e ters ters baktım. "Ve sen. Astrid'in üvey kız kardeşiyle neden yattığını söyle."

Üçünün işi bittiğinde kafamda bir görüntü oluşmaya başlıyor.

Sadece bir bağlantı eksik.

Sadece küçük bir şey.

Ve bunun sonunu görmek için geleceğimi riske atmam gerekiyor.

Astrid için buna değer.

"K-KRAL?" BEN ÖNÜMDE DURURKEN NICOLE BANA KOCAMAN GÖZLERLE BAKIYOR. kapılarının önünde.

Bütün geceyi o partinin görüntülerini izleyerek ve kanıt olarak ekran görüntülerini ve kısa klipleri saklayarak geçirdim

Ortaya çıkan birkaç ilginç şey var.

Nicole arkasından temkinli bir bakış attıktan sonra kapıyı kapatır ve dışarı çıkar. "Burada olmaman gerekiyor, üvey babam seni öldürecek."

Kapı kapalı olmasına rağmen arkasından bakıyorum. "Astrid burada mı?" Dudaklarını büküyor. "Gitmelisin."

"Öyle bir şey olmayacak." Onu itip geçiyorum, duruyorum ve ona bakıyorum. "Merak ettiğim bir şey var, Nicole."

Dudaklarını yalıyor, sarı saçlarını geriye savuruyor. "Ne oldu?"

"Daniel'in içkisine bir şey koyduktan sonra onunla yattın mı?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Telefonumu çıkardım ve ona imasını kanıtlayan iki video gösterdim. Bardaklara hap koymuş ve birini Daniel'e uzatmış. O da diğerini alıp Astrid'in eline tutuşturdu.

Nicole titremeye ve zor yutkunmaya başlar.

"Şimdi," diye devam ediyorum, "Odaların içinde kamera yok, o yüzden söyle bana, Astrid kaza geçirirken Daniel'i beceriyor muydun?"

"K-Kralım, ben... ben... o kadar ileri gitmek istememiştim, söz veriyorum."

Onun alanına daldım. "Daniel'in sana tecavüz davası açması için yeterli kanıtım var."

"Bu... bu değil..."

"Planın tam olarak neydi? Astrid'le sevişmelerini mi sağlayacaktın? Röntgenci misin yoksa bu başka bir sapıklık mı?"

"O içkinin benim olması gerekiyordu, Astrid'in değil! Daniel'in benim olması gerekiyordu, onun değil. Ama benim lanet içkimi alıp aptal Astrid'ine vermek zorunda kaldı. Hayatım boyunca onunla çalıştım ama o bir gün buraya geldi ve bir gecede onunla en iyi arkadaş oldu. Onda olup da bende olmayan ne var?"

"Yani ona tecavüz etmeye mi karar verdin?"

Dudakları titriyor. "Ben... Ben yapmadım. Ne olduğunu bilmiyorsun, o yüzden kapa çeneni."

"O zaman bana neden Chris'e fahişelik yaptığını söyler misin?"

"Bunu sadece Daniel'i kıskandırmak için yaptım."

"Dur tahmin edeyim. İşe yaramadı. Yani o gece ne yaptığınızı bilen biri olup olmadığını ya da sizi suçlayacak bir görüntü olup olmadığını öğrenmek için Chris'i kullandınız."

"Hayır. Kamera olduğunu bile bilmiyordum. Bilseydim bunu yapacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Hah. Bu işleri değiştirir.

Kapı açılır ve Nicole yanaklarını silerek "Lütfen" diye mırıldanır. "Bir sorun mu var?" Bir kadın şık bir sesle sorar.

Victoria Clifford, Nicole'ün annesi, soğukkanlı ve misafirperver bir ifadeyle aramıza bakıyor.

Nicole yine gözleriyle "Bir şey yok anne," diye yalvarıyor.

Sonunda düşecek ama şu anda ona ayıracak zamanım yok.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Victoria

bana sordu. "Evet. Lord Clifford'ı görmeye geldim."

LEVI

T *Kral, kraliçesi olmadan her zaman düşer.*

ASTRID'IN BABASI İKİMİZ DE OTURUYOR OLMAMIZA RAĞMEN BANA BAKIYOR.
ofisinde.

Amcam aristokratların böyle olduğunu söylüyor. İnsanlara tepeden bakmayı severlermiş. Kraliyet kanı taşıdıklarını falan düşünmeyi severlermiş.

Günün sonunda, King Enterprises gibi patronlar gerçek telif hakkı sahipleridir.

Ancak Lord Clifford'un buz gibi bakışlarıyla karşılaştığımda gurur duyduğum şey adım değil.

Bu benim geçmişim ya da şimdiki
zamanım değil. Gelecek. Benim
ve Astrid'in.

Lord Clifford, ortaya çıkardığım her şeyi ona anlattığımda boş bir ifadeyle dinliyor.

Gönderdiğim görüntüleri izlemeyi bitirdiğinde dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Çenesindeki hafif gerginlik dışında herhangi bir tepki göstermedi.

Çelik adam. Tıpkı Jonathan gibi.

Masası geniş ve maun ağacından yapılmış, ancak dizüstü bilgisayar ve viski bardağı dışında pek fazla eşyası yok.

"Sizi kundakçılık ve kanıt saklamakla suçlamak için yeterli kanıt olduğunun farkındasınızdır. Zaten on sekiz yaşındasınız, bu yüzden tam suçlama olacak," sanki Lordlar Kamarası'nda bir toplantıdaymış gibi sakin ve soğukkanlı bir tonda konuşuyor.

"Aslında kundakçılık yaptığıma dair hiçbir kanıt yok. Tüm kameraları biliyorum, bu yüzden kör noktalarında hareket ettiğimden emin oldum. Kanıtları saklamaya gelince, polis görüntüleri kaybetti. Onların beceriksizliği benim suçum değil. Son baktığımda, mülkümüzde bulduğum bozulmuş bir flash belleği kurtarmak suç değildi. Tüm bunları bir kenara bırakırsak. Herhangi bir suçlama olması durumunda Jonathan bu işten yara almadan çıkmamı sağlayacaktır."

Lord Clifford'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Sen gerçekten de o alçağın kanındansın. Size sik gibi olmayı o mu öğretti?"

"Bu doğal. Aile ismiyle birlikte geliyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ama o senin tasmanı elinde tutuyor. Az önce yaptığın şey geleceğini mahvedecek ve seni o zorbanın elleri altında yedi yıl daha geçirmeye zorlayacak."

"Nasıl..." Boğazımı temizliyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tek kızımın yatakta bulduğum birinin geçmişini araştırmayacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Touché."

Göz temasını kesmeden içkisinden bir yudum alıyor. "Jonathan'ın tehditlerine rağmen bu kanıtı işlemeyi mi seçtiniz?"

"Evet," diyorum en ufak bir şüphe duymadan. "Neden?"

"Çünkü Astrid için adalet istiyorum."

"Baban için adalet ne dersin?" Sakin sorusu beni şaşırtıyor.

Yüz ifademi düzeltmeye çalışarak yere bakıyorum. Amcam bana üç yıl önceki kazayı anlattığından beri kendimle sürekli bir savaş halindeyim.

Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu. Kaybettiklerim ve sahip olabileceklerim. Geçmiş ve gelecek.

Ama ben zaten seçimimi yaptım.

"Zaten biliyorsunuz." Lord Clifford bardağını şangırtıyla masaya bırakır. Başımı salladım. "Ama yine de bu işin Astrid'le nereye varacağını görmek istiyorum ve -" "Kesinlikle olmaz." Sözümü kesti, ayağa kalktı.

"Tüm saygımla söylüyorum, Astrid ve benim geçmişte olanlarla ya da Amca ile aranızdaki kan davasıyla hiçbir ilgimiz yok. Biz kendi insanlarımızı ve öyle muamele görmeyi hak ediyoruz."

"Bunu düşünecek kadar saf değilsin, değil mi?" Masanın etrafından dolaşarak önümde durdu. "O alçak Kral'la aramızdaki düşmanlığın sebebi, babanı öldürdüğünü söyleyerek Astrid'in annesini kazadan sorumlu tutması. Ben de yanlış bir şey olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Jasmine dikkatli bir sürücüydü ve hayatı boyunca hiç ceza almadı."

"İkisinin de öldüğü bir kazaydı." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bitti artık. Geçmişte kaldı."

İçini çekti. "Bunu kazayı hatırladığı için günlerce kendini odasına kilitleyen kızıma söyle."

Yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Hatırlıyor mu?" "Evet."

"Onunla konuşmama izin ver," diye yutkunuyorum ve söyleyeceğimi hiç düşünmediğim o kelimeyi söylüyorum. "Lütfen."

Başını sallıyor.

"Astrid ve ben aynıyız. İkimiz de o gece ailelerimizi kaybettik. Onu en iyi ben anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun evlat. Astrid kendini kilitliyor çünkü James'i annesinin öldürdüğünü düşünüyor. Sana karşı suçluluk hissediyor. Seni görmek ihtiyacı olan son şey."

Masanın kenarını destek olarak kullanarak nefesimin altında "Lanet olsun," diye küfrediyorum. Bu onu sonsuza dek kaybettiğim anlamına mı geliyor?

Hayır. Bunu kabul etmeyeceğim.

Lord Clifford'a tekrar "Bir kez daha," diyorum. "Onu bir kez daha görmeme izin verin."

"Senin yüzünü görmek ona sadece suçluluk duygusunu hatırlatacak. Bu onu incitecek ve bunun bir daha olmayacağına söz verdim." Duraksıyor. "Ayrıca, dolaylı da olsa onun kazasına sen de katıldın. İkinizin de ayrı yollara gitmesi en iyisi."

"Bunu istemiyorum," diye bağırdım.

"İstedğin şeyi asla elde edemezsin. Hayata hoş geldin."

EVDE, CAM SATRANÇ TAHTASININ ÖNÜNDE DURUYORUM VE siyah Kral taşında.

Babam her zaman siyahla oynamayı severdi ve bana nasıl oynanacağını öğrettiği için bu alışkanlığı edindim.

Lord Clifford'un evinden çıkarken dışarıda durdum ve Astrid'in pencerelerden birinden dışarı bakmasını umarak tüm pencerelere baktım.

O yapmadı.

"Çok üzgünüm baba," diyorum kral parçasına.

Geçmiş yerine geleceği seçtim ama ikisini de kaybettim.

"Bakın kim varlığıyla bizi şereflendirdi."

Amcam beyaz Kral'ın yanına otururken omuzlarım çöküyor. Bütün gece ofiste çalıştıktan sonra dönmüş olmalı. Ya da tıraşsız yüzüne, eksik kravatına ve ceketine bakılırsa iki gece.

"Oyun oynamak ister misin?" diye soruyor.

Oturuyorum ve Aiden'in kendisine karşı oynadığı son oyunu yeniden düzenliyorum. Amcam arkasına uzanıyor ve bize iki bardak konyak dolduruyor.

Bana bir tane ikram ettiğinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Jonathan King'in kendisinden bir içki almak için ne yaptım?"

Bardağımı sıktı. "Sen bir kral olarak doğmuşsun." "Ben daha çok votka severim ama..."

Gözlerini kısar. "Şimdi bütün o şişelerin nerede kaybolduğunu biliyorum. için."

Omzumu kaldırıyorum ve ilk yudumumu alıyorum. Acı tadı bir yanık bırakıyor boğazımın arkasında. İçkimi kenara koyup, Amca'nın ilk hamlesini taklit ederek ilk piyonumu ileri itiyorum. Satranç oynarken cehenneme düştüğüm haberini almak güzel.

"Komiser yardımcısından bir telefon aldım."

İşte başlıyoruz.

"Sanırım oğlunu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğüm için değil?"

"Bunu sen mi yaptın?" İçkisini döndürerek gözlerini bana diyor.

"Şiddet hakkında ne dedim ben?"

"Bu hiçbir şeyi çözmez." Sırıtiyorum. "Ama soruları cevapladığı kesin." Başını sallıyor. "James'e o kadar benziyorsun ki, bu çok esrarengiz."

"Babam şiddet yanlısı bir adam değildi." Piyonlarımın birkaç hamlesinden sonra atımı ileri itiyorum.

"Senin yaşında bir serseriyken öyleydi."

Hah. Belki de babamla birbirimize sandığımdan daha çok benziyoruzdur. "Bunun için ondan nefret ettin mi?" diye sordum.

"James benim en büyük ağabeyim ve tek kardeşimdi. Ondan hiç nefret etmedim." "Ama her zaman onun nefesini ensesinde hissediyordun."

"Çünkü tüm o uyuşturucular, partiler ve diğer şeylerle yavaş yavaş intihar ediyordu."

"Dur tahmin edeyim, büyüüp onun gibi olmayayım diye bana tasma takıyordun."

"Tabii ki." Atımı tam bir sik hamlesiyle yutuyor. "Sence neydi?"

"İlginizi göstermenin boktan bir yolu olduğunu size söyleyen oldu mu?"

Omuz silkiyor ve konyağından bir yudum alıyor. "Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Diktatör olarak mı?"

"Yöntemler önemli değildir. Sonuçlar

önemlidir." Alay ediyorum. Bazı şeyler asla değişmez.

O içerken, bir açıklık fark ettim ve filini öldürmek için vezirimi kullandım.

Kaşlarını kaldırıyor, muhtemelen kralımı korumasız bıraktığım için. Önemli değil. Kalem yerinde ve eğer bir hamle yaparsa veziri korumasız kalacak.

"Her şeyi berbat ettin," diyor ve içimden bir ses bunun oyunla ilgili olmadığını söylüyor.

"Sonuçlarına hazırım."

"Bilirsin işte." Nostaljiyle kıkırdıyor. "James'i satrançta asla yenemezdin. Bu beni deli ederdi."

"Asla olmaz. Gerçekten kaybediyorsun."

"Aslında kaybederim." İçkiyi ağzına götürüyor ve sonra duruyor. "Ben ailenin ineğiydim, James ise popüler olanıydı. Tüm ilgi, yıldızlık ve kızlar ondaydı. Ve yine de, benim uzmanlık alanım olması gereken satrançta beni yenmeye devam etti. Bir gün ona bunu nasıl yaptığını sordum ve o da bana, "*Çok gerginsin küçük kardeşim*" dedi. *Oyun oynama...*"

"Oyuncuyu oynat," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Şimdi onun sözlerinin ardındaki anlamı tam olarak anlıyorum. Seni kontrol etmemeliydim. Destansı bir başarısızlıktı ve bu yüzden tatil evimi kaybettim."

Kraliçesine saldıracakken durdum. "Pardon?"

Alay ediyor. "İkimiz de bunu kastetmediğini biliyoruz."

"Lord Clifford'un eski karısına karşı açtığınız davayı düşürürseniz ben de düşürebilirim." "Düşürülecek bir dava yok. Hem Clifford hem de ben kazayı

Sebep. Eski karısının adının basında yer almasını istemedi ve ben de basının kardeşimin öldüğü sırada sarhoş ve kafası güzel olduğunu yazmasını istemedim." Bardağını bana doğru tutuyor. "Clifford ve ben o zamandan beri birbirimizin hayatını cehenneme çevirmeye karar verdik. Bu arada ben kazanıyorum."

"Elbette öyle. Sen her zaman kazanırsın, Amca."

"Her zaman değil, serseri. Ne yaparsam yapayım kardeşimi kaybettim." Kalesini kullanarak beni geri itti. "Seni de kaybetmeyeceğim."

Filimi tutmadan önce tereddüt ediyorum. Eğer bu bir sonraki hamlemden şüphe etmemi sağlayacak bir taktikse, işe yarıyor demektir.

"Profesyonel olarak oynamak mı istiyorsun?"

Sende var." "Ben... var mı?"

"Bir şartla."

Kraliçesini yiyorum ve sırtıyorum. "Ha. Dinliyorum."

"Şah mat, serseri." O da sırtıyor. "Şah için veziri feda etmek bir zevktir."

Hayır, değil.

Amcamın kalesi ve atı tarafından kuşatılmış şahıma bakıyorum.

Piç herif ne kendini ne de kraliçesini koruyabildi ve şimdi tüm krallıkları daha başlamadan sona erdi.

Başımı sallayıp tekrar Amca'ya odaklanıyorum. "Gerçekten profesyonel olarak oynamama izin verecek misin yoksa bu bir oyun muydu?"

"İkisi de." Gülümsüyor. "Karşılığında yapman gereken şey şu."

ASTRID

E *her şey biter. Savaş bile.*

LEVI'NİN GERİ ÇEKİLİŞİNİ IZLERKEN DUDAKLARIMDAN SERT BİR NEFES ÇIKIYOR.
odamın penceresinden.

Bir kaşıntı beni onun peşinden koşmaya ve ona sarılmaya itiyor.

Ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki, sadece benim de sarılmaya ihtiyacım olduğunu
için değil.

Sarah bana King soyadlı birinin geldiğini söylediğinde neredeyse kalp
krizi geçiriyordum. Gidip onu babamdan korumamak için her şeyimi
verdim.

Ama onunla
yüzleşemedim.

Yüzleşebileceğimden
de şüpheliyim.

Levi'nin babasıyla derin bir bağı vardı ve üç yıl önce olanlarla ilgili
gerçeği öğrendiğinde bir daha yüzüme bakmayacak.

Başımı pencerenin çerçevesine dayıyorum ve alnıma defalarca
vuruyorum.

Sarılmak. Şu an kesinlikle sarılmaya ihtiyacım var.

Telefonumu getirip açtım. Bildirim bombardımanına tutuldum. Onları
görmezden gelmeye çalışıyorum, ama sonra okuldan gelen bir bildirimi

okuyorum

öğrenci grubu.

"RES'te bir katilin kızı var.

Orijinal gönderiyi açtığımda kalp atışlarım neredeyse boğazımdan fırlayacaktı.

Gazeteci grubundan biri, bir cinayetin kızının RES'te okuduğuna dair bir ihbar aldığını ve yakında ismi açıklayacağını söylüyor.

Nefesim daralıyor ve oda dönmeye başlıyor. Nasıl... Nasıl bu kadar erken öğrenebildiler?

Sadece babam ve ben biliyorduk.

Ve... Jonathan King. Benim aracılığım ile babamı yok etme yolu bu olabilir mi?

Ama bu aynı zamanda okulun adını lekelemez mi?

Hisselerin çoğuna sahip, neden yok etsin ki?

Dan'i aramak üzereydim ki biri kapıma öyle sert vurdu ki irkildim.

Ben tepki veremeden Nicole içeri daldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Üstü başı dağınık. Gözleri kan çanağına dönmüş ve gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Saçları her yöne dağılıyor.

"Ne oluyor-"

"O gece olanlarla hiçbir ilgim yok," diye ağzından geçiriyor, gözleri kayarak. "Kazayla ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, sadece Daniel'i istedim. Hepsi bu."

"Daniel'i mı istedin?" İnanamayarak tekrarladım. "En iyi arkadaşım Dan'i mi?"

"Evet, evet, o Dan!"

"Ama... onu her zaman aşağılıyor ve küçük görüyorsunuz."

"Savunma mekanizması, aptal," diye burnunu çekiyor. "Sana ilaç vermek istememiştim. Bir iğneyi ona verdim, diğerinin de benim olması gerekiyordu ama parmaklarımın arasından kapıp sana vermek zorunda kaldı."

Oh.

"Bekle. Dan de mi uyuşturuldu?"

"Evet ve geceyi benimle geçirdi." Çenesini kaldırıyor.

"Aman Tanrım." Ona doğru tepiniyorum. "Ona ne yaptın Nicole?"

"Hepsi senin yüzünden," diye hırlıyor. "Sen hayatıma girdiğinden beri evim, okulum, her şey cehenneme döndü. O ilk benimdi. Onu *ilk* ben gördüm! Neden her şey eskisi gibi olsun diye gitmiyorsun?"

Ben bir şey söyleyemedim fırlayıp gitti.

Zaten ona ayıracak zamanım yok.

Oh, Tanrım. Bunca zamandır çok körmüşüm.

O gece travma geçiren tek kişi ben değildim. Dan de saldırıya uğramıştı. Neden bu konuda tek kelime etmedi?

Onu arıyorum ama açmıyor.

"Kahretsin, Dan," Sesim boğuk çıkıyor. "Aç şunu."

Kapüşonumu giyerken onu aramaya devam ediyorum. Onu bulup bunu sakladığı için boğmam gerekiyor - ona sarıldıktan sonra.

Odamdan çıkarken babamla karşılaştım. Başımı eğerek geri çekildim.

"Uh, Baba. Pardon, baba demek istedim. Dan'i görmem gerek."

"Bu biraz bekleyebilir mi?" İçeri girer. "Ayrıca, Daniel konseyde."

"Ne için?"

"Okul oryantasyonu," diyor babam. "Bu sabah uğradığında Sarah'ya bundan bahsetti ve sen kimseyi görmek istemedin. Daha sonra uğrayacağını söyledi."

"Oh, doğru. Tamam." Nefesimi bırakıyorum. Neden onun tehlikede olduğunu düşündüğümü bilmiyorum.

Babam sanki ilk kez görüyormuş gibi odama girmeye devam ediyor.

Yutkunuyorum. "Konuşmak istediğin bir şey mi var baba?" Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim, yani baba."

"Babam iyi." Gözleri yumuşuyor. "Bana alakasız bir isim takmana neden olduğum için özür dilerim Astrid."

"Tamam." Babam ona baba dememe izin verdiği için neden şimdi daha gergin hissediyorum bilmiyorum.

Tuhaf bir şekilde, mahkûmlara ölüm cezalarından önce sundukları son yemek gibi hissettiriyor.

Nicole'u evlat edindiğini açıklayacak mı?

Yatağın kenarına yerleşiyor. "Oturmak ister misin?"

Sanki bir kaçış arıyormuşum gibi kapının pervazına sarıldığımı fark ediyorum. İsteksiz bir yürekle kapıyı açıp babama doğru bir adım atıyorum.

Hala aynı yataktayken ondan olabildiğince uzağa oturuyorum.

Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, sadece kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyorum. Annemle babamın beni oturtup babamın artık bizi sık sık ziyaret etmeyeceğini söyledikleri zamanki gibi.

Kendimi kötü haberlere hazırlıyorum. Son zamanlarda kaç tane alırsam alayım, kolay olmuyor.

O daha konuşmadan, haftalardır söylemeye korktuğum şeyi ağızımdan kaçıyorum. "Özür dilerim, baba."

"Ne için?"

"O gün söylediklerim için. Kızgındım. Ölmeni istediğimi kastetmemiştim. İstemedim. Sen benim... babamsın. Sadece annemi özlüyorum ve keşke ikiniz de yanımda olsaydınız."

Uzun bir iç çekiş salıveriyor. "Ben

de." "Gerçekten mi?"

"Evet. Jasmine ve ben kazadan hemen önce resmi olarak yeniden bir araya gelmeye karar verdik." Bakışlarını bir hüznün kaplıyor. "Sonuçta bir rüya olarak kaldı."

"Bekle. Victoria'dan boşanmayı mı planladın? Ama o yedi yaşımdan beri senin karın değil miydi?"

"Kağıt üzerinde evet. Ailem tarafından seçilmiş mükemmel bir eş ama asla benim karım olmadı. Annen evlenmek istediğim tek kadındı."

"O zaman neden yapmadın?"

"Ben yaptım." Alnını kaşıdı ve boğazını temizledi. "Vegas'ta." "Vegas mı? Las Vegas'taki gibi."

"Evet. İşte o."

Vay be. Clifford hanesinin varisi ve Lordlar Kamarası üyesi olan babam Lord Henry Clifford'un Vegas'ta düğün yapmak şöyle dursun, Vegas'ı ziyaret ettiğini hayal bile edemiyorum.

"Annem bundan hiç bahsetmedi."

"Ama size gayrimeşru olmadığınızı söyledi, değil mi?"

"Evet, öyle yaptı." Onun anlattığına göre evliliklerini gizlice kaydettirmişler, hepsi bu.

"Ne oldu?"

Başımı sallıyorum, garip bir şekilde gülüyorum. "Kusura bakma, Vegas kısmını hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Her zaman bu kadar derli toplu değildim, biliyorsunuz. Gençliğimde oldukça vahşiydim. Annenle nasıl tanıştım sanıyorsun?"

"O kısmı hep muğlak bıraktı. Bir partiden bahsetti mi?"

"Sanırım buna parti diyebilir." Nostaljik bir gülümsemeye başını sallıyor. "Bu muhtemelen onun PG-13 versiyonuydu. Arkadaşlarım ve ben bütün gece parti yaptık ve kumar oynadık. Sarhoş kafamızla kafatası dövmesi yaptırmanın harika bir fikir olduğuna karar verdik. Yolun aşağısındaki bir kuaföre gittik ve Jasmine oradaydı. Büyüleyiciydi. Bana dövme yapsın diye arkadaşlarımı kenara itmiş olabilirim. Ama o benim kafatası fikrimle ve bunun ne kadar 'orijinal' olmadığıyla dalga geçti. Ben de ona kıyafetlerle gizlenebildiği sürece istediği her şeyi yapma özgürlüğü verdim." Sanki kendi sözlerinin tadına bakıyormuş gibi duraklıyor. "Derisinin dışına baktı

sevinçle. Daha önce hiç bu kadar mutlu görünen birini görmemiştim. Anlaşılan ilk kez biri ona sanatsal özgürlük vermiş. Hayal kırıklığına uğramayacağıma söz verdi."

Ona biraz daha yaklaştım. "Peki o ne yaptı?"

Babamın dövmesi olduğunu fark etmemiştim. Belki de bizimle yaşadığı zamanlardan vardı ve unutmuştum.

Ayağa kalkıyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor. "Onun yerine sana göstereceğim."

Ağzıma bağlı olmasaydı çenem yere düşerdi.

Siyah ve kırmızı bir anka kuşu dövmesi, babamın sırtının orta yarısını 3D tarzı bir çizimle kaplıyor. Dallarını alevleri andırıyor.

"Vay canına."

Annemin pek çok çalışmasını gördüm, ama bu onun en tutkulu alışması. Bir gün onun gibi çizmek için abalıyorum.

"Hepsi bu kadar değil." Kollarını kıvrarak bana n kolunda dikey bir çizgi halinde duran kk dövmeleri gösteriyor. Bir güneş. Bir ay. Bir yıldız. Babamın kolundaki güneş siyah.

"Benimki gibi..." Ona kendi dvmemi onunkiyle aynı yerde gösterdim. Sadece benimkinde yıldız siyah renkte.

Ve annemin dvmesinde ay siyahtır. Kıkırdıyorum. "Birbirimize uyan dövmeler yaptırdı."

"Henüz on beş yaşında olduğun için buna karşıydım ama yine de bunu yapmasına sevindim." Babam gömleğinin düğmelerini iliklerken gülümsüyor ve tekrar yanıma oturuyor.

"Anka kuşunu yapması ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık bir hafta. Bu süre zarfında çok konuştuk. İlk defa biri soyadımla değil de benimle gerçekten ilgileniyordu. Bu yüzden daha sonra gerçek kimliğimi ondan sakladım. Onu Vegas'a götürmeden önce aylarca birlikte kaldık."

"Annem senin kim olduğunu nasıl öğrendi?"

"Korkunç bir şekilde. Ailem olaya dahil oldu ve hiç hoş değildi. Benim gibi insanların Jasmine gibi insanlarla birlikte olmaması gerekir. Bunu bilmeme rağmen onu kaybedemezdim. Özellikle de sana hamileyken."

Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar yaklaştırmaya devam ediyorum.
"Ne yaptın sen?"

"Babamla bir anlaşma yaptım. Evlilik gizli kalacak, sen ve Jasmine de öyle. Eğer reddetseydim, bunu sert bir şekilde yaparlardı ve bu da Jasmine'e zarar verirdi." Gözlerime aynı gözlerle bakmayı bırakıyor.
"İkinizle geçirdiğim o yedi yıl hayatımın en mutlu zamanlarıydı Yıldız."

Boğazımın arkasında bir hıçkırık düğümleniyor. "O zaman neden gittin? Neden Victoria'yla evlenip beni ve annemi bir kenara attın?"

"Aslında annen attı. Şimdi anlıyorum ki bu ya babamın ya Victoria'nın ya da onun ailesinin bir oyunu olmalı. Ya da hepsinin. Gitmek zorundaydım. Ailemin tek varisi benim ve eğer itaat etmezsem ailemin seni ve Jasmine'i bir daha bulamayacağım şekilde gömeceklerini biliyordum."

"Daha büyük bir iyilik için kötü şeyler."

"Hayır, Astrid. Hayır." Omuzlarımı tuttu. "Seni ve anneni terk etmenin daha iyi bir yanı yoktu. Pişman olmadığım tek bir gün bile olmadı. Ama her geri döndüğümde, Jasmine beni dışarı itti. Bazen sizi görmeme izin veriyordu ama ikinizin benim dünyama uymadığınızı söyleyerek beni hayatlarınızdan koparıyordu. Onun sürekli reddetmesi benim cezamdı."

"Annemle yeniden bir araya gelmeyi gerçekten planladın mı?"

"Evet. Babamın ölümünden sonra maskeli balolarla işim bitmişti. Sonunda Jasmine'i bana bir şans daha vermesi için ikna ettim ve o da kabul etti." Yüzü sertleşti. "Ama bu hiç olmadı."

"O gece gerçekten çok mutluydu baba." Boğazımın arkasındaki baskıyla savaşıyor gülümsüyorum. "Sinir krizi geçiren bendim."

"Bu senin hatan değildi. Bilmiyordun." Duraksıyor. "Astrid, bu dönem aile için zor olacak. Güçlü olmana ihtiyacım var. Bunu yapabilecek misin?"

Ben mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, sesim titriyor. "Ne olacak?"

"Bazı insanlar bedelini ödeyecek." Tavrı sertleşiyor.

Neredeyse garip bir hal alana kadar uzun saniyeler boyunca sessiz kalıyoruz. "Sana bir şey söyleyebilir miyim baba?"

"Herhangi bir şey."

Tüm cesaretimi topladım ve ağzımdan kaçırdım: "Imperial College'a gitmek istemiyorum. Annem gibi sanat okumak istiyorum."

"Pekala."

"Hepsi... doğru mu?" Ağzım açık kaldı.

"Tabii ki. Seni sevmediğin bir şeyi çalışmaya zorlamayacağım. Ayrıca, boşa harcanmayacak kadar çok yeteneğin var."

Hangisinin beni daha çok şaşırtması gerektiğini bilmiyorum. Babamın çizimlerimi görmesi mi yoksa sanat eğitimi almama izin vermesi mi?

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. "Bunca zaman... Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Gel buraya Astrid." Kollarını açıyor ve ben de kollarının arasına dalıp ellerimi beline doluyorum. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve gözyaşlarıma engel olamıyorum.

"Özür dilerim, sana böyle hissettirdiğim için çok özür dilerim." Saçlarımı geriye doğru okşadı. "Ben de seni kaybetmekten korkuyordum, bu yüzden sert davrandım. Şimdi anlıyorum ki ihtiyacın olan şey bu değilmiş."

"Ben sadece... Ben sadece annemi çok özlüyorum ve bana onu hatırlatan tek kişi sensin."

"Ben de onu özlüyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Seninle birlikte doğru düzgün yas tutamadığım için üzgünüm. Hayatına devam etmeni istedim ama bu da yanlıştı. Önce doğru düzgün yas tutman gerekiyordu. Hatalarımdan ders çıkaracağıma ve senin için daha iyi bir baba olacağıma söz veriyorum."

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Beni bir kenara atıp Nicole'ü evlat edinmeyecek misin?"

Gölüyor. "Böyle bir saçmalık asla söz konusu olmadı. Sen sahip olduğum tek kızsın. Nicole, annesi gönderildikten sonra gidecek."

"Gönderilmekle ne demek istiyorsun?"

Kapı açıldığında babam konuşmak için ağzını açıyor. Victoria, dedemin antika tüfeğini bize doğrultmuş halde içeri girdi.

"Kimse beni gönderemez."

LEVI

W *hepsi bir fantezi mi?*

LORD CLIFFORD'UN MALİKANESİNE BAKIYORUM.

Mantiken Astrid'e başa çıkması için zaman tanımalıydım ama sabır hiçbir zaman benim özelliklerimden biri olmadı.

Onu bulmak için pencereden tırmanmam ve her odayı aramam gerekiyorsa, öyle olsun.

Konuşacağız, sonra da onu öpeceğim. Ya da tam tersi de olabilir. Sıra önemli değil.

Astrid ve ben üç yıl önce bir kaza sonucu karar verilmiş bir şey değiliz. Biz daha fazlasıyız. Çok daha fazlasıyız.

Astrid sadece ruhuma kazınmakla kalmadı, aynı zamanda özümün ayrılmaz bir parçası haline geldi. Ve hiç kimse bunu benden alamaz.

O bile.

"Kaptan?" Daniel yanımdan sesleniyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aynı senin gibi. Astrid'i görmek için." Gözlerimi kısıyorum. "Ama önce ben geldim, o yüzden sıranı bekle."

Bir iç çekiş bırakıyor. "Çok şey yaşıyor. Belki de ona baş etmesi için biraz zaman vermelisin. Bu terimi hiç duydun mu?"

"Bu başa çıkma işi her neyse, Astrid ve ben birlikte yapıyoruz." Onu geçip girişe doğru ilerliyorum.

Omzumu kavıyor ve sahip olduğunu fark etmediğim bir güçle beni geri çekiyor.

"Kes şunu. O senin gibi değil. Astrid geride kalanları umursamadan ilerleyen bir tip değil."

"Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bütün takım senin öyle olduğunu düşünüyor! Sadece bunu yüzüne söylemeye korkuyorlar."

"Öyle mi? Ne yapıyordum ben?"

Ellerini havaya kaldırır. "Şampiyonluk için bize Koç'tan daha fazla işkence ediyorsunuz."

"Yani şimdi şampiyonluğu istemiyor muyuz?"

"Var ama biz bu işe eğlenmek için başladık. Hepimiz profesyonel olmayacağız. Hatta yarımız bile değil." Derin bir nefes veriyor. "Bu, her şey şirketlere ve siyasete dönüşmeden önce futbolda rekabet edebileceğimiz son sezon."

Hah. Hiç bu şekilde bakmamıştım.

"Güzel konuşmadı." Daniel'in omzunu okşadım. "Astrid'i gördükten sonra bitirelim."

"Kaptan!" Yanımda koşuyor. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyorsun. Zamana ihtiyacı var. Sakinleştiğinde, kendi isteğiyle dışarı çıkacak ve sizinle konuşacaktır."

"Ya hiç yapmazsa?" Daniel'in gözlerine bakıyorum. "Ya aramızdaki mesafeyi aşar ve beni artık istemediğini fark ederse?"

Bir saniye kadar uzun bir süre sessiz kalır. "O zaman bu onun seçimi. Öğrenmen gereken bir kelime daha."

Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Daniel beni tekrar durdurmaya çalışırken yüksek bir ses sessizliği yarıyor.

İkimiz de durduk ve vahşi gözlerle birbirimize baktık.

Astrid'in evinin içinden bir silah sesi geldi.

ASTRID

E *herkes düşer. Kral ve kraliçesi de dahil.*

SILAH SESİ ETRAFIMIZDA YANKILANIRKEN ÇIĞLIK ATIYORUM.

Çılgın bakışlarım babamın üzerinde gezinip herhangi bir yara olup olmadığına bakarken parmaklarım babamın koluna saplanıyor.

"Ben iyiyim Astrid." Arkasından duvardaki bir deliği işaret ediyor.

Kulaklarımdaki uğultudan başka bir şeye odaklanmam imkansız hale gelene kadar kalp atışlarım hızlanıyor.

"Tüfeği yere bırak, Victoria." Babam beni arkasına hapsederken sakın ama kararlı bir ses tonuyla konuşuyor.

Yine de etrafına bakıyorum.

Victoria girişte duruyor, parmağı tetikte titriyor. Hayatımda ilk kez gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum.

Duygularını göstermediği için Dan ile hep onun duygusuz bir robot olduğu konusunda şakalaşırdık. Ama bunların en tehlikelileri olduğunu bilmeliydim.

"Senin yanında durdum." Sesi titriyor ve sinir krizinin eşiğinde gibi görünüyor. "Senin için mükemmel bir eştim. Her şeyi yaptım.

O yemeklere, o aptal eşler toplantısına. Beni bir kenara atmaya nasıl cüret edersin?"

"Bir anlaşmamız vardı Victoria," diyor ona yavaşça. "Sana evliliğin bir sözleşme olduğunu söylemiştim. Sana ve kızına bir ev sağladım ve ölen kocanın borçlarını ödedim. Karşılığında sen de eşinin rolünü oynayacaktın. Bu şartları kabul ettin."

"Kendine gelirsin diye düşünmüştüm." Parmağı tetikte titriyor ve ben babamın arkasından daha da küçülüyorum. "Senin gelmeni bekledim. Gerçek bir aile olabilirdik..." Nostaljiyle gülümsüyor, sonra yüzü düşüyor. "Eğer o sürtük olmasaydı."

"Annem bir sürtük değildi," diye homurdandım.

"Ve sen!" Hem silahını hem de manik ifadesini bana doğrultuyor. "Clifford ismi kızımın hakkıdır. Orospu annenle birlikte çürümek dışında hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Ama sen ölmeyi reddediyorsun."

Nefesim kesilirken dudaklarım aralanıyor. Bakışlarım ondan babama kayıyor. Çenesi sıkılıyor ama sakinliğini koruyor. "Demek sen yaptın. Partide Astrid'e vurdun."

"Evet, ben *yaptım*. Nicole'ü almaya gittim ve bu küçük sürtük sokakta koşarak vurulmak için yalvarıyordu." Gülüyor. "Durmak için yavaşladım ama sonra düşündüm ki annene katılırsan sonunda gerçek bir aile oluruz."

Gözlerindeki canavara bakarken gözlerim bulanıklaşıyor. Beni öldürmeyi planlamıştı. Bu bir kaza değildi. Bunu bilerek yaptı.

Öfke damarlarımda bir kasırga gibi kabarıyor. Sonra beni vurdu. Nicole'ün geçen gün kullandığı eski Mercedes, annemin kazasından bir gün önce evimizin yakınında park halinde gördüğüm Mercedes'in aynısıydı.

"Annemin frenlerini manipüle ettin, değil mi?"

"Onu da ben yaptım." Bir psikopat gibi gülümsüyor. "Henry benden boşanıp onunla evlenmeyi planlıyordu, ben de onu silmeye karar verdim. Ne yazık ki sen de iyi bir sürtük gibi onunla birlikte batmadın."

Çığlık atıyorum ve babamı geçip ona doğru itiyorum. Onu öldüreceğim. Onu çıplak ellerimle boğacağım.

Victoria'nın duruşu tehditkâr bir şekilde genişlerken babam beni geri çekiyor.

"Bırakın beni!" Ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Baba, bırak gideyim!" "Evet, bırak gitsin, Henry." Sesi yumuşak, neredeyse anne gibi. "Eğer yaparsan, sonunda bir aile olacağız."

"Asla bir aile olamayacaktık!" Babamın sesi yükselir. "İstedğim tek aile Jasmine ve Astrid'di."

"Hayır..." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Ona karşı sadece görev hissettin çünkü seni bir bebekle tuzağa düşürdün."

"Jasmine'le ilgili bir görev yoktu. O benim sevdiğim tek kadın."

"Hayır. Henry. Biz bir *aileyiz*."

Başını sallıyor, sesi çelik gibi. "Artık değil."

"Sen!" Tüfeğini bana doğrultarak çığlık atıyor. "Hepsi senin yüzünden. Bu sefer seni öldüreceğim."

Yutkunuyorum, uzuvlarım kontrol edemeyeceğim kadar titriyor.

Babam tamamen önümde duruyor ve ben zar zor bir şey görebiliyorum.

"Silahını bırak, Victoria." Alçak sesle konuşuyor. "Bunu olduğundan daha kötü hale getirme."

Başını çılgınca sallıyor.

"Polis yolda." Telaffuz ediyor. "Her şey bitti."

"Hayır! Hayır! Ben parmaklıklar ardında çürürken o küçük kaltak hayatını yaşayamaz."

"Anne..."

Tüm dikkatimiz Victoria'nın arkasından gelen sese yöneliyor. Nicole, arkasında Levi ve Dan olduğu halde titreyen bacakları üzerinde duruyor.

Geldiler.

Gözlerim yaşla doldu. Levi benim için geri döndü. Benden vazgeçmedi.

Gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor ve onun açık mavi gözlerinde endişe ve özlem görüyorum. Benimkilerle eşleşen çaresiz, yoğun bir özlem.

"Nicole?" Victoria kekeliyor. "Odana geri dön, sevgilim. Ben bu işi halledip seni almaya geleceğim, tamam mı?"

"Anne, dur." Nicole'ün sesi her kelimedede sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi titriyor. "Lütfen."

"Ama tatlım. Bunu bizim için yapıyorum. Senin geleceğin için. Yakında bir Clifford olacaksın."

"Clifford olmak istemiyorum. Babamın adını çok seviyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz bunun için çalıştık."

"Bunun için çalıştın. Ben sadece tüm bu prangalardan, protokollerden ve maske takmaktan kurtulmak istedim." Hıçkırıyor. "Bu hayata sadece senin için katlanıyorum anne."

"Ama... geleceğin ve soyadının sana açacağı kapılar ne olacak?" Duraksıyor. "Bunu bitirdikten sonra konuşuruz."

Dan, Nicole'ü dürtüyor ve Nicole bir adım öne çıkmadan önce yüzünü buruşturuyor.

"Anne, *lütfe*." Annesine doğru titrek bir el uzattı. "Henry Amca bize her zaman istediğimiz her şeyi verdi, ona zarar veremezsin."

"Ona zarar vermeyeceğim. Öldüreceğim kişi onun kızı."

"Dur!" Çığlık atıyor. "Kes şunu anne. Babamı zaten kaybettim, seni de kaybedemem."

Victoria silahını indirir, gözlerinde yaşlar parlamaktadır. "Ben... Ben her şeyi senin için yaptım, sevgilim. Her şeyi daha iyi bir hayatın olsun diye yaptım."

"Biliyorum." Nicole ağlayarak annesine sarılır. "Biliyorum."

Levi öne çıkıp tüfeği Victoria'nın parmaklarından çekerken nefesim kesiliyor.

Bir an için patlayıp onu öldüreceğini ya da Victoria'nın karşı koyup onu vuracağını düşünüyorum.

Sadece elinde hareketsiz kaldığında rahat bir nefes alıyorum.

Babam beni yanına çekiyor, kollarını koruyucu bir şekilde sırtımda sıkıca kavuşturuyor.

Bir yanımla Levi'ye koşup onu öpmek istese de ben de ona sarılıyorum.

Memurlar, komiser yardımcısıyla birlikte içeri dalıyor. Memurlardan biri Victoria'nın kollarını arkadan bağlar ve onu kelepçeler.

"Victoria Clifford, Jasmine Green ve Astrid Clifford'u öldürmeye teşebbüsten tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..."

Memur Victoria'nın haklarını okurken, Nicole hıçkırarak onu bırakmaları için yalvarır.

Victoria'ya karşı en ufak bir sempati duymasam ve sonunda hak ettiğini bulduğu için mutlu olsam da, Nicole için üzmekten kendimi alamıyorum.

Bildiği hayat artık sona ermiştir. Anne ve babasını kaybetmiştir ve bunu durdurmak ya da zamanı geri döndürmek için yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Daniel Nicole'ün omzunu tutarak onu geri çeker, ancak Nicole annesine tutunmaya devam eder. Nicole ona karşı koymaya çalışır ama Victoria başını sallar.

Tam Victoria tarzında, ağlamayı keser ve bir aristokrat gibi çenesini kaldırır.

Babam elimi okşadı ve ona doğru yürüdü. Dan'e Nicole'ü götürmesi için başıyla işaret ediyor. Üvey kız kardeşimin hıçkırıkları koridorda kaybolduğunda, babam yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en öfkeli ifadeyle Victoria'ya bakıyor.

"Benden bir hayat aldın ve söz veriyorum ben de seninkini geri alacağım." Tüylerimin diken diken olmasına neden olan saf bir aşağılamayla konuşuyor. "Öldüğün güne kadar hapiste çürümeni sağlayacağım."

Başını sallarken nefesi kesiliyor.

Hepsi koridorda yürümeden önce babam komiser yardımcısıyla bakışıyor.

Onları takip etmeye giderken Levi yolumu kesiyor, çatık kaşlarıyla bana bakıyor.

Tüfeği memurlardan birine vermiş olmalı çünkü elleri boş. Kollarını açtığında, onlara öyle bir dalmak istiyorum ki.

Ona sarılıp ağlamak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama bu ikimiz için de işkence olur.

Kaderimiz üç yıl önce yağmurlu bir gecede bir sokak köpeği tarafından belirlendi. Zaman yolculuğu makinesinden başka hiçbir şey geçmişi değiştiremez.

Belki o zaman annem hayatta ve babamla evli olurdu. Belki o zaman Levi'nin babası da hayatta olurdu.

Belki de Jonathan King ve Lord Henry Clifford arasında bir kan davası olmazdı.

Belki farklı koşullar altında tanışabilirdik.

Ama benim hayatımda "belki" diye bir şey yok. Zaman yolculuğu makinesi de yok.

Gerçek şu ki, daha başlamadan bitmiştik. Ve bu acıtıyor.

"Astrid..." Kelimeyi bulamıyormuş gibi sözünü kesiyor. "Seni seviyorum. Senin için deli oluyorum prenses."

Gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor ama onları geri itiyorum.

Güçlü ol.

Güçlü olmalısın.

"Ve seni seviyorum Levi," diye mırıldanıyorum, sanki onlardan korkuyormuşum gibi. Korkarım ki artık onlar dışarıda, kendimi daha sert bir düşüşe mahkum ettim. Dudakları dudaklarımı yakaladığında gülümsüyor.

Ona karşı koymak imkansız. Karşı koyamıyorum.

Çöküyorum ve yanıyorum, ama hala her vuruştan zevk alıyorum. Her kırbaçtan. Her yanık.

Öpücük çok fazla tutku ve söylenmemiş sözlerle doluydu. Sanki onunla kalmam için bana yalvarıyor. Onu asla terk etmemem için. Ve ben de

tam da bunu yap.

Ama yapamam.

İki elimi göğsüne koyuyorum ve başımı sallayarak onu itiyorum.

"Hayır."

"Neden olmasın ki?" Saçlarını karıştırıyor, neredeyse koparacak.

"Birbirimizi seviyoruz."

"Bu asla yeterli değil. Ailem için yeterli değildi ve şimdi de kesinlikle yeterli değil."

"Ne olursa olsun beni terk etmeyeceğini söylemiştin. Sana ciddi olmadığın bir şey söyleme dedim ama yine de söz verdin. Söz verdin Astrid."

Kalbimin yattığı kapüşonumu avuçluyorum. "Acıyor, Levi. Seni görmek çok acıtıyor."

Sanki biri üzerine buzlu su atmış gibi vücudu donuyor. O kişi Ben.

Omuzları çöküyor ve arkasını dönüp gitmeden önce başını sallıyor.

Dizlerim parçalanıyor ve başardığımı fark ederek yere düşüyorum.

Bizi sonsuza dek ayırdım.

ASTRID

W *e bitmiş olabilir, ama bu bir son mu?*

VICTORIA'NIN TUTUKLANMASINDAN SONRAKİ İKİ HAFTA ÇOK HIZLI GEÇTİ.

Nicole Londra'nın güneybatısındaki bir akrabasının evine gitti. Babası ona kalmasını teklif etti ama o reddetti.

Victoria suçunu kabul etti, ancak buna rağmen babamın onu mümkün olduğunca uzun süre parmaklıklar ardında tutmak için siyasi arenada tüm ağırlığını koyduğunu biliyorum.

Okula ara verdikten sonra geri dönmeye karar verdim. Dan'e göre, bir cinayetin kızı hakkındaki tüm kavga Victoria tarafından gazetecilik kulübüne sızdırılmış ve Nicole'ün yüzünde patlamış.

Victoria'nın hikayesi tüm basına yansıdığından beri, gizli cinayetin kızı artık Nicole.

RES'e döneceğini ya da son sınıfını bitireceğini hiç sanmıyorum. Ve nedense onun için üzülüyorum.

Benim gibi Nicole de bu hayatı istemedi. Bunu sadece ebeveyni için kabul etti. Nicole'ün kendisi tam bir sürtük olsa bile, annesinin günahlarının bedelini ödemesi yanlış.

Onu hiç bavullarını topladığı ve babamla bana veda ettiği günkü kadar kırgın görmemiştim. Daniel o gün yanımda durdu.

Başını eğip kapıdan çıkarken onun gözlerinin içine bakmadı.

"O gece aranızda neler olduğunu bana anlatacak mısın?" Dan dışarı çıktığında ona sordum.

Çenesi gerilir. "Fark etmez."

"Dan... Ben senin en iyi arkadaşınım, bana bunları anlatman gerekiyor. Yaralandığında yanında olmam gerekiyordu."

"Bu biraz dramatik oldu, deli herif. Biraz yumuşat." "Hayır.

Arkadaşlık el kitabında yazıyor. Sonunda okudum." Gülüyor.

"Tam zamanında."

Onunla yüzleştim. "Neden bana söylemedin?"

"Bir. Sana ilaç verdiğimi ve sana ilaç vermiş olabileceğimi söylemek çok utanç verici. Ve bekle. O gece bir kaza geçirdin."

"Peki, daha sonra zamanımız oldu, neden bu konuyu hiç açmadın?" "Sanki bir felaketmiş ya da ben travma geçirmişim gibi konuşuyorsun."

"Sen değil misin?"

Nicole'ün kaybolduğu yere bakmaya devam eder. "Ben değilim."

"Ama o... sana saldırmadı mı?"

"Tam olarak değil."

"Tam olarak değil mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Nicole bitti." Ama içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyor.

Odamdaki masamda oturuyor ve eskiz defterime bakıyorum. Üniversitelere gönderebilmek için beni ve tarzımı anlatan birkaç eskiz bulmam gerekiyordu ama bir yerlerde kayboldum.

Son bir saattir Levi'nin birçok çizimine bakıyorum. Sayı atarken, koşarken ya da kollarını kavuşturmuş takımın başında dururken çizilmiş birkaç resmi var.

Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Çekip gittiği o günden beri, gözlerindeki son bakışı tekrarlayıp duruyorum. Acı. Yenilgiyi.

Kanatlarını kırdım ama kanaması olan benim.

Kapımı çalmak ya da pencereden gizlice girmek için geri geleceğini hayal ediyordum.

Ama hepsi bu kadardı. Rüyalar.

Gelse bile, bu onu tekrar uzaklaştırmayı daha da zorlaştıracaktı.

Çünkü gerçeği söyledim. Beni sadece babasını öldüren kadının kızı olarak görecekti. Ve annemin bununla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, babası o gün öldü.

Bana o şekilde bakmasına dayanamıyorum.

Yine de bu onu düşünmeyi bırakabileceğim anlamına gelmiyor. İlham perimin onu çizmesini engelleyebileceğim anlamına gelmiyor. Birkaç ay.

Ayrı yollara gitmemize birkaç aydan az bir süre kaldı.

Dan, Jonathan King'in Levi'nin profesyonel olarak oynamasına izin verdiğinden bahsetti.

O Manchester ya da Liverpool'u **s e ç e c e k** ve ben Londra'da okumaya devam ederken ülkenin diğer yarısında yaşayacak.

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi acıtıyor ve kanatıyor.

"Bunlar gerçekten çok güzel."

İrkiliyorum ve babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Not defterini karıştırıp kapattım ve yanaklarımdan süzülen utançla savaştım.

Tanrıya şükür babam yarı çıplak çizimleri görmedi.

"Kapıyı çaldım," diyor. "Üç kere."

"Oh, özür dilerim."

"Sorun değil." Bir sandalye çekip yanıma oturdu. "Ciddiyim.

Anneninkinden farklı özel bir yeteneğin var."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, baba."

"Okula geri mi dönüyorsun?"

Çekiniyorum. "Sanırım zamanı geldi. Sonsuza kadar kaçamam." Ne kadar istesem de.

"Son zamanlarda buralarda işler çığırından çıktı biliyorum ama sen güçlüsün ve bunu atlatacağına inanıyorum."

"Biliyorum baba, sadece..."

"Şu Kral çocuk mu?"

Yutkunuyorum. "Aramızdaki her şey bitti, merak etme."

"Endişelenmiyorum. Jonathan'la olan kavgam sizin endişelenmeniz gereken bir şey değil."

"Baba... şu anda Levi'yi onaylıyor musun?"

"Benimle yüz yüze görüşecek kadar cesurdu ve hatta senin kazanla ilgili kanıtları incelemek için geleceğini riske attı. Bu ona biraz puan kazandırır." Burnunu kaşdı. "Hâlâ o iğrenç Kral gururuna sahip ama bu ondan sökülüp alınabilir."

"Ama... peki ya annem ve babası?"

"İkisi de öldü, Astrid. Bu bir kazaydı. Ne senin ne de Levi'nin bununla bir ilgisi var." Elimi elinin içinde tutuyor. "Tüm bu suçluluk duygusu senin içinden geliyor ve bununla savaşabilecek tek kişi sensin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sesim kesiliyor.

"Kendinize sorun. Geçmiş için mi yoksa gelecek için mi yaşıyorsun?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için nutkum tutuldu.

Babam ayağa kalktı ve elimi okşadı. "Ne olursa olsun, o çocuk sinir bozucu bir şekilde geleceğe odaklanmış görünüyordu."

LEVI

bitene kadar bitmez.

SEYİRCİLERİN SESİ SAĞIR EDİCİ.

Şampiyonluk yolundayız.

Koç Larson bana bir şahin gibi bakıyor ve saatini işaret ediyor. Beş dakika. Sadece beş dakikamız kaldı.

Ronan ve Cole'a defansa çekilmelerini işaret ediyorum. Patlamayla çıkmak istediklerini biliyorum ama kendi sahamızda oynamamıza rağmen Manchester'a karşı ikiye bir savunma yapmak çok zor oldu.

İlk golü ben, ikincisini de Aiden attı.

Daniel'in geçen seferki sözleri aklımdan çıkmadı. Son birkaç maçtır, sonuçlar ortada olduğu sürece takıma eğlenmeleri için daha fazla alan tanıyorum.

Kaptan olmak sadece takımımı zafere götürmek anlamına gelmiyor. Aynı zamanda düşenler için orada olmak ve konuştuklarında onları dinlemek anlamına da geliyor. Her sorumlu generalin yapacağı gibi.

Topu kaybediyoruz ve Aiden geri dönerken omzunu benimkine çarpıyor.

"Çok dikkatsizsin, Kaptan." Geriye doğru koşarken gözleri küçümsemeye parlıyor. "Güvenli yollarınızla herhangi bir gözcüyü etkilerseniz şaşırırım."

Şerefsiz.

Xander'la bakışarak gülüyor.

Bazen Aiden'in sadece maç sırasında kendini bıraktığını düşünüyorum. Doksan dakika boyunca durdurulamaz bir canavara dönüşüyor, rakibin savunmasını yıpratana kadar oynuyor.

Cole topu bir orta saha oyuncusundan kaptı ve bana pas verdi. Topu elimde tutup sahayı inceliyorum.

Skorumuzu koruyabilir ve maçı kesinlikle kazanabilirim. Koçun istediği gibi oynayabilirim. Herkesin beklediği gibi.

Ama ben korkak değilim.

Ben bir kralım ve biz güvenli oynamayız.

İleri doğru koşuyorum ve Koç'un çevresel görüşümde küfürler savurduğunu neredeyse hayal edebiliyorum.

Çılgına dönen kalabalığa, damarlarımda pompalanan adrenaline ve beni takip eden ekibime odaklanıyorum.

Aiden ve Xander iki yanımda koşarak bir üçgen oluşturuyor. Savunmadan birini driplingle geçip topu Xan'a veriyorum, o da ustaca bir dokunuşla yön değiştirip Aiden'a atıyor.

Son defans oyuncusunun arkasını itiyorum ve aynı çizgide olduğumuzdan emin oluyorum.

Aiden iki savunmacının arasından bir boğa gibi ileri koşuyor ve topu bana atıyor. Yerinde tutmaya zahmet etmiyorum. Top hala havadayken vuruyorum.

Kalabalık çılgına döndü. Topun ağlara gittiğini görme şansım bile olmadı. Aiden beni yere düşürüyor ve tüm takım ile yedek kulübesi üstüme yığılıyor.

Nefes almak imkansız ama yine de gülüyorum. İşe yaradı. Kumar işe yaradı.

Bu artık sadece oyunla ilgili bile değil. Bu, son iki haftada dönüştüğüm lanet zombi ile ilgili.

Astrid'i terk ettikten sonra bir daha arkama bakmadım çünkü güvenli oynuyordum.

O ben değilim.

Ve asla da
olmayacak.

Xan ve Ro beni omuzlarında taşıyor ve ben de onlarla birlikte bağırıyorum. Bu zafer bizim için, sadece benim için değil.

Muhtemelen Aiden'la aramızdaki fark da bu. O oyunu doğru oynamak için fazla bireyci.

Ve buradan çıktıktan sonra onun kaptan olmamasını sağlayacağım.

Koç Larson'a ulaştığımızda çocuklar beni indiriyor. Bana onaylamayan bir bakışla bakıyor ve tüm çocuklar sessizleşiyor.

"Bu tehlikeli bir gösteriydi, Kaptan." Koç sırtıyor. "Ama çok iyi bir numaraydı."

Bana kafa atıyor ve ben de herkesin alaycı yumruklarını kabul ediyorum.

"Koç."

O ve ekibin geri kalanı Amca'nın sesiyle doğrulur.

"Bay King." Koç Larson, Amca'nın elini sıkar. "Oğlunuz ve yeğeninizle gurur duymalısınız."

"Doğru. Tabii ki." Jonathan'ın sesi tamamen nötr. Aiden ve ben birbirimize bakıp gözlerimizi deviriyoruz.

"Burada senin için biri var Lev." Amca,  parçalı takım elbise giymiş ve Amca'nın takıldığı tiplere çok benzeyen bir adamı işaret ediyor.

Bekle. Bu...

"Bay Jeremy?" Her zaman sakın olan Koç Larson neredeyse kelimelerinde tkezliyor. "Sizinle tanışmak bir onurdur."

"Bu şeref bana ait, Koç." Jeremy Koç'un elini sıkar. "Etkileyici bir takım kurmuşsunuz."

Bana doğru döndü. "Levi King?"

"Tek ve biricik," diye bağıır Xan.

Jeremy gülüyor. "Bugün olağanüstü kaptanlık becerileri gördüm. Liderliğin ve çok kısa sürede karar verme becerin tam da aradığımız şeyler. Bu bitiriş sadece ellerimizin senin üzerinde olmasına ne kadar ihtiyacımız olduğunu kanıtladı." Jonathan'ın bakışlarıyla buluşur. "Bana bir mücevher sakladığınızı söylememiştiniz, Kral."

"Aile ismiyle birlikte geliyor," diyor Amca.

Jeremy gülümseyerek Aiden'a bakıyor. "Yakında ikinci Kral'la da konuşacağız."

"Evet, böyle bir şey olmayacak Jeremy." Yardımcı koçların ağzının suyu akmaya başlamadan önce amca onu götürüyor.

Bir yudum su içiyorum ve birazını başımdan aşağı döküyorum. Bir şey bitti.

"Zafer partisi benim evimde!" Ronan omzumdan tutarak bağıırıyor.

"Kaptan, günün adamı!"

"Bunu kendi başına yapman gerekecek." Onu omuz silktim.

"Neden?" Cole şişeyi parmağımın arasından kaptı.

"Gitmem gereken önemli bir yer var." *İki hafta gecikmiş bir yer.*

"Uh, zorunda değ ilsin." Xander kaşlarını sallayarak arkamı işaret ediyor.

Arkamı döndüğümde nefesim kesiliyor.

Bu çocuklar' Şerefe, ve Seyirciler, ve ve tüm lanet olsun dünya yok olur.

Geriye kalan tek şey sahada yürüyen kız.

Üzerinde on numara olan tişörtümü giyiyor. Saçları lanet bir hale gibi yüzünün iki yanına düşüyor.

Hava tekrar ciğerlerime doluyor ve acıyor.

İki hafta boyunca boğulduktan sonra bu kadar çok hayat hissetmek çok acıtıyor. Bir daha asla acımayacağından emin olacağım. İkimiz için de.

Astrid bir keresinde bana karanlık bir gece olduğumu söylemişti. Onun gibi yıldızlar en çok karanlık gecelerde parl lar.

ASTRID

M^{ine.}

LEVI'YE BAKARKEN KALBİM GÖĞSÜMÜ YUMRUKLAYARAK DIŞARI ÇIKMAYA ÇALIŞIYOR.

Ter ve su, muhteşem Viking saçlarını darmadağın ediyor ve parlatıyor. Sabah koşularına katlanmamı sağlayan o çevik, çarpıcı şekilde bana doğru koşuyor.

Göğüs kasları formasını zorluyor ve güçlü kalçaları neredeyse şorttan fırlayacak.

Önümde duruyor, yakışıklı yüzü az önce bitirdiği kahramanlık oyunundan dolayı hafifçe kızarmış.

Kendimi bunun doğru bir şey olduğuna bininci kez ikna etmeye çalıştıktan ve bizi sonsuza dek mahvetmemek için dua ettikten sonra ancak ikinci yarıda gelebildim.

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum, neredeyse bir aptal gibi kekeleyerek. "Harika bir maçtı."

"Siktir et." Sertçe nefes alıyor ve bana yavaşça yaklaşıyor. "Neden buradasın Astrid?"

"İ..." *Aptal mıydım? İkinci bir şans mı istiyorum?*

Karmakarışık düşüncelerimle nereden başlayabilirim ki?

Alanıma giriyor. Göğsü göğüslerime değiyor ve ben onunla doluyorum. Boyuyla. Adrenalinle karışmış doğal kokusuyla. Onun saf varlığıyla.

Tanrım, onu özledim. Onu o kadar çok özledim ki.

Omuzlarımı güçlü elleriyle kavıyor ve ben bu hisse karşı gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Onun dokunuşu her zaman benim felaketim olmuştur ve uzun zamandır açlık çekiyorum.

"Bana sen de uyuyamadığını söyle. Senin beni delirttiğin kadar benim de seni delirttiğimi söyle."

Boğazımda oluşan basınçla savaşıyor başımı sallıyorum. "Aramızda karanlık bir geçmiş olduğunu biliyorum ama ben bencil olmayı seçiyorum. Geleceği seçiyorum, Levi."

"Şükürler olsun çünkü senden asla vazgeçmeyeceğim prenses." Uzun bir nefes veriyorum. "Çoktan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Hayır. Şeytan ünüme uygun yaşamak zorundayım."

Kendimi ona doğru atıyorum, ellerim sırtında sıkıca sabitleniyor. Levi kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. O kadar yakınız ki nefes alamayana kadar beni eziyor.

Boşver onu. Nefes alabiliyorum. Onu soluyorum. Onun kucaklamasını. Sıcaklığını. Onunla istediğim geleceği.

Levi ve ben, özel odaya uyuşturulmuş olarak girdiğim ve beni daha sonra kurtarmak için dışarı attığı günden beri özel bir şeydik.

Beni hedef haline getirdiğinden ve ben de karşılık verdiğimden beri aramızda özel bir şey var.

Hayatımızı geçmiş belirlemez. Gelecek belirleyecek. "Şimdi söyle," diye fısıldıyor kulağıma.

"Ne diyeyim?"

"Benim olduğunu."

"Ben seninim." Kıkırdıyorum, ona bakıyorum. "Uzun mesafeli bir ilişkimiz olsa bile."

"Uzun mesafeli ilişkilerin canı cehenneme."

Sanki göğsüme bir bıçak saplamış gibi kalbim kırılıyor. Levi sadece yılın geri kalanını benimle geçirmeyi ve sonra yollarımızı ayırmayı mı planlıyor?

Burnuma dokunuyor. "Düşüncelerin için öpücük mü?"

"Ne olmuş yani? Manchester ya da Liverpool'a gidince her şey bitecek mi?" "Hiçbir şey bitmeyecek."

"Ama sen gidiyorsun -"

"Hiçbir yere gitmiyorum prenses. Amcam Londra'da kalmamı sağlamak için Arsenal'in CEO'su olan arkadaşını getirdi."

"Arsenal. Vay canına."

"Biliyorum. Jonathan sonuna kadar manipülatif davranıyor."

"Hayır. Yani senin adına mutluyum... tabii Londra'da kalmaya karar verirsen."

"Tabii ki kalıyorum. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim prenses."

Nefesimi kesen tutkulu, her şeyi tüketen bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma mühürlüyor. Etrafımızdaki çocuklar tezahürat yaparken parmaklarımı saçlarına geçirerek inliyorum.

Ben de onu öpüyorum, düşündüklerine karşılık vermek için ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum.

Benimkini.

EPILOG - ASTRID

O *bir yıl sonra,*

"BU HIÇ KOMİK DEĞİL."

Sesimi hafif tutmaya çalışsam da kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

Yağmurun sesi Kral'ın malikânesinin her tarafını dövüyor, arka bahçenin ortasındaki fıskiye ve uzaktaki ağaçları ıslatıyor.

İyi bir şey yapmayacağını bilmeliydim.

Levi her zaman bir şeylerin peşindedir.

"Levi?" Adımlarım kapalı koridorun yakınında duraksarken tereddütlü bir sesle sesleniyorum.

Beni arkamdan vurduğu tatsız şakalarından birini bekleyerek etrafıma bakıyorum.

Muhtemelen bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama onun en çok bu yönünü seviyorum. Onunla hiç sıkıcı bir anım olmuyor.

Günlerimi unutulmaz, gecelerimi ise bir rollercoaster yolculuğu kadar heyecanlı kılıyor.

Dün beni üniversiteden birkaç arkadaşımle öğle yemeği yerken gördü ve nasıl olduysa hepsi erkek çıktı. Levi bir pislik olmaya karar verdi ve ben özür dileyip ayrılmak zorunda kalana kadar hepsinin önünde beni öptü.

Dairesine girer girmez beni sert ve hızlı bir şekilde kapıya yaslamasının acısını hâlâ hissediyorum.

Bu onun cezalandırma yöntemi. Bedenimle oynadığı ve hiç bitmesini istemediğim bir oyun.

Mezun olur olmaz Levi kendi başına yaşamayı seçti. Hala güven fonuna dokunmadı ve Arsenal ile dolup taşan kariyeriyle yaşıyor. Aynı anda hem oynayıp hem de okuyabilmesi beni şaşırtıyor. Sadece sanat dersleriyle bile kendimi çok bunalmış hissediyorum.

Kağıt üzerinde hâlâ babamla yaşıyorum ama gerçekte çoğu zaman Levi'nin dairesinde kalıyorum.

Artık neredeyse birlikte yaşıyoruz.

"Uzun süre önemsiz mi kalacaksın?" Kollarımı ovuşturarak soruyorum.

Çıplak uzuvlarımı bir ürperti kaplıyor ve bunun nedeni soğuk değil. Bir parçam köpürüyor, kaşınıyor ve yapmayı planladığı şey için neredeyse derimden sıcıyor.

Levi büyümüş olabilir, ama hala dünyamı altüst etmeye çalışan, ne yapacağı belli olmayan bir pislik.

Tek fark, ben onu seviyorum. Hayır, can atıyorum. Bazen, onun deliliği benimkini yansıtıyor gibi hissediyorum.

Ve sabahları yanımda bu yüzle uyandığımda, her zaman ona uyanmak için sessiz bir dua ediyorum.

Dünyamı sarsabilir, ama aynı zamanda onu dengeleyebilen tek kişi de o. O benim kayam ve dayanağım. Bazı sahiplenici ve kontrolcü sorunları var, ama bu Levi King'in kişiliğinin bir parçası.

Aslında, amcasını ve kuzenini tanıdıktan sonra, Levi'nin aralarındaki en güvenli kişi olduğunu söyleyebilirim - şok edici biliyorum.

Ailenin kanında bir şeyler var.

Hepsi kendi yöntemleriyle sapkın ve bu konuda özür dilemiyorlar.

o.

Arkamdan bir ses geliyor. Eşiğin önünde durdum ve baktım yanlara doğru, nefesim kesilerek.

"Levi?"

Hiçbir şey.

Birkaç uzun saniye bekledikten sonra nefesimi bırakıyorum. İçeri dönüyorum ve Levi'nin oyunlarının canı cehenneme.

Arkamdan bir şey bana çarptı. Onun sıcaklığını ve eşsiz kokusunu fark ettiğimde çığlık atıyorum.

"Gardını indirmen konusunda ne demiştin prenses?" Kulağıma karşı konuşuyor, sonra kulağımın memesini ısıyor. "İşte o zaman hep saldıracığım."

"Berbatsın." Kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Bunun için beni hâlâ seviyorsun."

"Belki de artık bilmiyorumdur." Alay ediyorum. "Belki de sınıfımdan başka birine aşık oluyorumdur."

"Gerçekten tüm sınıf arkadaşlarının kanının eline bulaşmasını mı istiyorsun?" Sahte bir tepkiyle nefesim kesildi. "İstemezsin."

"Oh, çok isterim."

Evet. Bunu yapacak kadar deli.

Ben bir şey söyleyemeden beni kollarının arasına aldı. Doğruca yağmura doğru koşarken nefesim kesiliyor. Su bizi ıslatırken saf bir heyecanla çığlık atıyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni sadece onu soluyabileceğim kadar öpüyor. Bu çaresiz bir durum ve akıl sağlığımı ve tüm çevremi yok ediyor.

Hâlâ tek bir dokunuşla her santimetremi tüketiyor.

Onunla yağmurda olmanın verdiği his hiç sıkıcı olmuyor. Onunla yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bu.

Beni kollarında döndürmek yerine ayaklarımın üzerine yatırdı ve geri çekildi.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üzerine çöküyor ve üzerinde kocaman bir elmas olan bir yüzük getiriyor.

"Hayatıma anlam kattın ve her anımı seninle geçirmek istiyorum." Islak sarı saçları şakağına yapışmış, soluk mavi gözleri şiddetle parlayarak bana bakıyor. "Benimle evlenir misin prenses?"

"Evet! Milyon kere evet, Levi!"

Onu ayağına kaldırıyorum ve yüzüğü parmağıma geçirirken dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

"Sağıdıç olmak için gönüllüyüm!" Ronan'ın sesi arkamızdan bağılıyor.

Levi ve ben öpüşmeyi bırakıyoruz ama o hâlâ yağmurun altında bana sarılıyor.

Dört atlı - Elites'in şu anki ileri hattı - aralarına bolca iğneleme katarak tezahürat yapıyor.

Aslında sadece Dan, Xander, Ronan ve Cole tezahürat yapıyor. Aiden ayak bileklerini kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış, telefonunda gezinirken yüzünde sıkılmış bir ifade beliriyor.

Geçen yıl Aiden'in hafif psikopat olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi klinik antisosyal bozukluğu olduğundan neredeyse eminim.

Onun için hiçbir şeyin değeri yok.

Sıkılmış ifadesini kaybettiğini gördüğüm tek an Buz Prensesi'nin yanında olduğu anlar.

"Oh. Kahretsin." Dan şaşkınlıkla haykırıyor. "Bu beni baş nedime mi yapıyor?"

Gülüyorum, ses kaygısız ve mutlu. "Kesinlikle öyle, böcek."

Babam gururlu bir gülümsemeyle ön kapıdan çıkar. Jonathan onun yanında durmuş, oğluyla yeğeninin arasına bakıyor.

Bazen Aiden'in Levi gibi olmasını istediğini düşünüyorum. Diğer zamanlarda, tam tersi gibi görünüyor.

Babam ve Jonathan'a arkadaş diyemem ama davet ettiğimizde birbirlerinin evlerini ziyaret edecek kadar birbirlerine tahammül ediyorlar.

"Mutluyum," diye fısıldıyorum Levi'ye. "Var olduğunuz için teşekkürler kralım." Gülümsüyor. "Benim olduğun için teşekkür ederim prenses."

Ve sonra, beni tekrar öpüyor.

BONUS SAHNE

R DÜĞÜNDEN ÖNCE

Astrid

DAIRENİN KAPISINI İTERKEN VÜCUDUM YORGUNLUKTAN NEREDEYSE DURACAK.

Kapı açık.

Tüm günümü düğün planlayıcısı, çiçek planlayıcısı ve tüm planlayıcılarla geçirdim.

Cidden, bir düğünün bu kadar zor olacağını bilseydim, küçük bir tören yapmayı tercih ederdim. Levi düğünümüzün tüm dünyaya duyurulmasında ısrar etti, böylece herkes onun olduğumu bilecekti - tipik Levi.

Babası da tek kızı için uygun bir düğün istiyor. Buna hayır diyemezdim.

Artık geri dönmek için çok geç. Büyük güne kadar sadece bir hafta var. Umalım da ondan önce çökmeyeyim.

Beni yanlış anlamayın, Levi yardım ediyor. Hatta bu planlama maskaralığı konusunda benden daha hevesli. Ancak, bitmek bilmeyen gelinlik provaları ve ıvır zıvırla uğraşmak zorunda olan benim. Planlamacımız Bayan Hudson'ın sürekli söylediği gibi, 'düğün gelinden ibarettir'.

Ya bu gelin spot ışıklarını sevmiyorsa? Bu konuda yapacak bir şey yok. Sıkıştım.

Telefonum çalıyor. Bir omzumdaki sırt çantamı, birkaç bakkalı ve Bayan Hudson'ın broşürlerini karıştırıp telefonumu alıyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. En iyi arkadaşımdan bir mesaj.

Baş nedime rolünü ben oynuyorum. Bil bakalım senin spot ışıklarını kim çalacak?

Dün prova odasında çektiirdiğimiz fotoğrafı eklemiş. Ben gelinliğimi giymişim, o da şık siyah smokinini giymiş. Papyonunu parmaklarken ve diğerkolunu omzuma sararken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

Tanrım. Tam bir aptal.

Ama cidden, eğer Dan tüm bu süre boyunca yanımda olmasaydı, kafayı yerdim.

Tek elimle yazıyorum, hâlâ bir sürü şeyi karıştırıyorum.

Astrid: İstedğin zaman spot ışıklarını çalabilirsin, böcek.

Bunu geri alamazsın. Seni tutuyorum, ekran görüntüsü ve her şey.

Tam cevap vermek üzereydim ki derin bir ses evin sessizliğini böldü.

"Prenses?"

Telefonu hızla kapatıp çantama atıyorum. Beni ne kadar rahatsız etse de Levi'nin gelinliğı görmesini henüz istemiyorum.

O aptal batıl inanç yüzünden değil. Bayan Hudson'ın koleksiyonunda gördüğüm bir şey yüzünden.

Gelin onlara doğru yürürken damatların fotoğraflarını çektiği bir fotoğraf albümü var. Yüz ifadeleri genellikle huşu, sevgi ve mutlak mutlulukla dolu.

Düğün günü Levi'nin yüzündeki o ifadeyi görmek istiyorum. Tüm bu planlama kabusunu isteyerek sürdürmemin tek nedeni bu olabilir.

Bu yüzden elbiseyi ilk kez gelecek hafta görmesi gerekiyor.

Sırt çantamı deri koltuğun üzerine bırakıyorum ve broşürleri tezgahın üzerine bırakıyorum.

"Neredesin?" Koridorda parmak uçlarımda ilerleyerek sordum.

Son bir yıldır fiilen birlikte yaşıyor olsak da, son zamanlarda babamla daha çok vakit geçiriyorum. Sanki temelli taşınmadan önce ona veda ediyormuşum gibi.

Tabii ki Levi bu fikirden pek hoşlanmadı. Bana boş yatağı, boş kalbi ve boş ruhuyla ilgili mesajlar gönderip duruyor.

Bunlara çok gülerdim.

Bugün, düğüne kadar son kez gece kalmaya karar verdim.

"Buradayım," diye seslendi, ses koridorun sonundaki odadan geliyordu.

Levi'nin evi alır almaz benim sanat atölyeme dönüştürdüğü oda. Aslında bu evde ilk seçtiği şey benim sanat atölyemin yeri oldu.

Ama şimdi orada ne yapıyor?

Oh, Tanrım. Lütfen bana tabloyu gördüğünü söyleme. Düğün gecesine kadar onu görmemesi gerekiyordu.

Bunun bir hediye olması gerekiyordu.

Koridorda koşup kapıyı iterek açıyorum. İçeri girer girmez ayaklarım gıcırdayarak durdu.

Levi kanepeye uzanmış, başını kucağına almış. Devasa vücudu alanı cüceleştiriyor.

Oh, ve o çıplak.

Tamamen çıplak.

Bir an için nutkum tutuldu. Ağgözlü gözlerim onun yontulmuş karın kaslarını, kaslı kalçalarını ve yarı ereksiyon halindeki sikine giden o lezzetli V'yi görüyor.

Sersemliğimden sıyrılıp yüzüne odaklanıyorum; karmakarışık sarı saçları, kibirli sırtışı ve soluk mavi gözleri.

Lanet olsun o mavi, mavi gözlere.

"Ne yapıyorsun?" Onu sorguya çekmek istiyordum ama fısıltıyla çıkıyordu, zar zor duyuluyordu.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Sırıttırıyor, gözleri parlıyor. "Senin için modellik yapıyorum."

"Benim için modellik mi?"

"Beni boyadığını ve uyuduğumu düşünürken vücuduma göz attığını biliyorum."

Nefesim kesildi. "Resmi gördün mü?"

"Hayır. Sen bana gösterene kadar bekleyeceğim."

Ciğerlerim rahat bir nefes alıyor. Tamam, güvendeyiz. Ama onu boyadığımı nereden biliyordu? Daha da önemlisi.

"Çıplak olduğunu sana düşündüren ne?" Gözlerimi kısıyorum.

Sonra kıkırdıyor, derin, sert ve çok ateşli. Böyle kıkırdamasına bayılıyorum.

Başka kadınların önünde olmadığı sürece. Ondan hoşlanmıyorum.

"Beni sadece çıplak uyurken izliyorsun. Ayrıca, kızarıyorsun prenses."

"Ben değilim. Sadece odanın sıcaklığı."

"Odanın sıcaklığı, ha?"

"Oh, kapa çeneni."

Tuvalimin önüne fırlayıp koltuğa çöktüğümde kahkahası arkamda yankılanıyor.

Sik kafalı tavrına rağmen, benim için modellik yapma şansını kaçırmayacağım. Ayrıca, o haklı, onun için çıplak çalışıyorum.

Birkaç ay önce Levi'ye nü çizimlerden bahsettiğimde, çizeceğim ilk, son ve tek nü olduğu sürece şaşırtıcı bir şekilde bu fikre sıcak baktı.

Gerçek şu ki, diğer nü resimlerle ilgilenmiyorum. Birini ilk haliyle, çıplak ve ham olarak çizmek çok fazla samimiyet gerektirir.

Royal Elite School'daki günlerimizden beri Levi'yi arkasından yarı çıplak çiziyordum. Onun muhteşem vücudunun çıplak bir portresini yapma fikri o zamandan beri kafamda dönüp duruyordu. Ben de düşündüm ki; ona düğün hediyesi olarak çıplak bir eskiz vermekten daha iyi ne olabilir?

Aylardır bunun üzerinde çalışıyorum, dikkatlice her seferinde bir ayrıntı ekliyorum. Önümde tamamen çıplak olması beni çok fazla enerji harcamaktan ve gizlice dolaşmaktan kurtaracak.

O kadar çok fotoğrafını çektim ki, sapıklık seviyesinde, ama o zaman bile birkaç şeyi doğru yapamadım.

Bu benim altın fırsatım.

Kapağı kaldırıyorum ve kömürümü alıyorum. Kısa sürede kendimi kaptırıp karın kaslarının çıkıntılarını, boynunun kıvrımlarını, köprücük kemiğinin çizgisini çiziyorum.

Sonra kaslı kollarındaki bazı kısımları ve ellerindeki damarları rötuşluyorum. Beni her seferinde zahmetsizce taşıyan o elleri. Dışarı çıktığımızda masanın altında kalçalarımı kavrayan, yavaşça yukarı çıkan ve -

İçimden başımı
sallıyorum. Odaklan,
Astrid.

Karnının çıkıntılarına ve sikine doğru inen V çizgisine doğru ilerliyorum.

Bir anda içimde bir özlem kıvılcımı çıktı. Kahretsin, içeri girdiğimden daha dik değil mi?

Tanrım. Tek yapmak istediğim ağzımı ona dayayıp tüm stresimi atmasına izin vermekten profesyonel olmak zor.

"Yine kızarıyorsun prenses." Pırıl pırıl parlayan gözleri benimkileri bir büyüyle yakalıyor, güçlü ve etkili.

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdanıyorum, elim titriyor.

"Ne gibi?" "Ne gibi?"

"Senin istediğin gibi... bilirsin."

"Seni becermek mi? Orgazmının gücüyle seni çığlık attırmak mı?"

Bir zevk kıvılcımı omurgamdan aşağı akıyor ve midemin dibinde birikiyor.

Bunu neden bu kadar çok istiyorum?

Sarsılarak ayağa kalktı, ben de kalktım ve hızla tuvali kapladım. "Ne yapıyorsun sen? Modeller hareket etmiyor."

"Bunun var." Geniş adımları aramızdaki mesafeyi birkaç saniye içinde kapattı.

Kollarını belime doluyor. Alt yarılarımız birbirine sürtünüyor ve sikiğin sertliği şortumun arasına girdiğinde bir nefes tıslıyorum.

Neden giyindim ki?

"İçeri girdiğin andan beri bunu yapmak istiyordum," diye hışırdıyor, beni soluyor.

Ne olduğunu anlayamadan, nefesimi kesen ateşli ve sert bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor.

Kollarım boynuna dolanıyor, ellerimin kömür olduğunu umursamadan.

Levi öpüşmeyi kesmeden bir elini kırımın altına koyuyor ve beni kollarına çekiyor. Stüdyodan çıkarken bu hareket çok zahmetsiz ve doğaldı.

"Benim için modellik yapman gerekmiyor mu?" Ağzına karşı nefes nefese soruyorum.

"Sonra," diye homurdanıyor, sesi tahrikten boğuklaşıyor. "Bunu daha sonra yapabiliriz." Olayların bu şekilde gelişmesinden şikâyetçi olduğumdan değil.

Yatak odasına dalıyor - bizim yatak odamıza - ve kapıyı ayağıyla çarparak kapatıyor.

Beni yatağa yatırıyor ve neredeyse şortumu ve tişörtümü yırtarak çıkarıyor. Düğmelerle uğraşıyorum ve beni soymasına yardım ediyorum.

Yine de Levi'in tarzıyla iç çamaşırımı yırtıyor. Parmaklarının en hassas yerime sürtünmesi beni nefessiz bırakıyor, daha fazlası için can atıyorum.

Kömürle kaplı ellerimi göstererek nefes nefese kaldım. "Her yerim kirli."

"Seni daha da kirleteceğim prenses," diye homurdanıyor boğazımın kıvrımına ağzı açık bir öpücük kondurmadan önce.

Bununla da yetinmiyor.

Üzerimdeki son giysi parçasını, yani sütyenimi fırlatırken köprücük kemiğimi ve göğsümün narin derisini emiyor.

Sırtım yataktan kalkıyor, ezici hissin beni süpürmesine, derinliklerinde yakalamasına ve çözmesine izin veriyorum.

"Levi..." Parmaklarımı ensesindeki küçük tüylere batırıyorum.

"Kahretsin, adımı söyleme şekline bayılıyorum." Ağzını bir dudak Parmağı diğerini döndürürken ağrıyan meme ucunu içine çekip emiyor. "Ve ben bu memeleri seviyorum. Benim için yaratılmışlar, değil mi prenses?"

"Evet" diye inliyorum. Göğüslerime dokunuyor ama ben onun dokunuşlarını doğrudan merkezimde hissediyorum.

Boğuk bir sesle, "Bacaklarını belime dola," diye emrediyor. Otoriter ses tonundaki bir şey beni daha da tahrik ediyor. Ben de öyle yapıyorum.

Bana öyle söylendi.

"Daha sıkı," diye emrediyor.

Kalçalarım titrese de itaat ediyorum.

Levi başını göğüslerimden kaldırıyor ve "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Sonra içimde kılıflandı, sonuna kadar. Onunla o kadar doluyum ki bir daha boş kalacağımı sanmıyorum.

Havam onun kokusuyla, miskiyle ve taze nefesleriyle doluyor. Bedenim, kalbim ve ruhum her itişinde sarsılıyor.

Sert ve hızlı değil ama yavaş da değil.

Karnımdan aşağıya ve tüm vücuduma kıvılcımlar göndermek için mkemmek bir ritim. Tüm duygularım tırmanıyor ve bir şekilde aramızdaki boşluğa yerleşiyor.

Bana tapıyor, fark ettim. Bu da gözlerimi mutlu yaşlarla dolduruyor.

"Neden ağlıyorsun?" Gözünden akan yaşı elinin ucuyla siliyor.

başparmak, kaşlarının arasına yerleşen bir kaş atma.

"Sadece mutluyum." Ağzına bir öpücük konduruyorum.

"ok mutluyum." "yle mi?" Sırıtıyor, itme hareketleri hızlanıyor.

Doğru noktalara vurduğunda başımı sallıyorum. Kayarak çıkıp tekrar girdiğinde kendimi kaybediyorum.

Hepsini.

Orgazm beni daha önce hiç hissetmediğim bir güçle vururken, "Seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

Sanki sözlerim afrodizyakmış gibi, Levi küfrediyor. Sert, erkeksi bir güçle içime boşalıırken, karın kasları itiş gücüyle geriliyor.

Nefes aliş verişlerimiz sert ve kaba, aramızda titreşiyor.

Beni kendine çekiyor ve başımı omzunun kıvrımına yerleştiriyor. Oda seks, dopamin ve huzur dolu.

Çok fazla... huzur.

içimdeki tüm stresi bu şekilde boşaltacağını bilseydim, önceki tüm günleri onunla geçirirdim.

"Daha iyi hissediyor musun?" Büyük avucunu yanağıma doluyor, terli sa tellerimi tarıyor ve çenemi okşuyor.

Ona bakıyorum. "Ne konuda daha iyisin?"

"Son birkaç gündür çöküşün eşiğindeydin." Beni dikkatle izliyor, tüm ağırlığını bakışlarına veriyor.

Boğazım yutkunarak alışıyor.

"Sen... bunu biliyor muydun?" Sessizliğin

içinde mırıldandım. "Senin hakkında her şeyi biliyorum prenses."

"Antrenmanlarla ve okulla çok meşgul olduğumu sanıyordum."

"Senin için asla çok meşgul değilim." Alnıma yumuşak ve şefkatli bir öpücük konduruyor. "Sen benim karım olacaksın, unuttun mu? Seninle ilgili her şeyi her zaman bileceğim."

Eşim.

Bu kelime beni evlenme teklif ettiğim günden beri hissetmediğim bir baş dönmesiyle dolduruyor.

Onun karısı olmak istiyorum. Her gün onun yüzüyle uyanmak ve daha sonra çizebilmek için onun fotoğraflarını çalmak istiyorum.

Levi'nin hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adam olduğuna hiç şüphem yok.

"Ve sen de benim kocam olacaksın." Onu kömürle lekelediğim omzuna bir öpücük konduruyorum.

"Siktir." Solgun gözleri güçlü bir sahiplenme ve şefkatle parlıyor.

"Tekrar et."

"Koca mı?"

Keskin bir şekilde başını sallıyor.

"Benim kocam." Boynuna, çenesine ve ağzının kıvrımlarına öpücükler konduruyorum. "Aşkım, hayatım ve her şeyim."

Kalçalarımı kavrayıp üzerime tırmanırken boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Benim karım. Benim her şeyim."

Bir hafta sonra, bu sözü derin bir öpücükle mühürler.

SON

Levi'nin POV'unda genişletilmiş bir epilog için [buraya tıklayın](#). Aiden King'in kitabı Deviant King için [buraya tıklayın](#).

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.